НОРА РОБЪРТС
ПЛЕНЕНА ЗВЕЗДА

Част 2 от „Звездите на Митра“

Превод от английски: Галина Курчатова, 2002

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Човек би убил за една бира. Голяма, запотена халба, пълна с тъмна вносна бира, по-сладка от първа целувка. Една бира в някакъв полутъмен прохладен бар с телевизор, по който предават мач, и около него още неколцина запалянковци.

За да минава времето, докато наблюдаваше апартамента на жената, Джек Дакота си фантазираше.

Пяната отгоре, дъхът на хмел, първата голяма глътка за разхлаждане и утоляване на жаждата. А след това бавно вкусване, глътка по глътка, при което човек се убеждава, че всичко в света би било наред, ако политиците и адвокатите обсъждаха неизбежните конфликти над чаша бира в местната кръчма и хвърляха по едно око на мача.

Бе малко рано за пиене, едва минаваше един, ала жегата бе толкова силна, че цял хладилник, пълен с кутийки сода, просто не бе толкова привлекателен, колкото една студена запенена бира.

Екстрите на древния му олдсмобил не стигаха чак до климатик. Всъщност тези екстри бяха сърцераздирателно малко, освен скъпото, продънващо ушите стерео, което бе инсталирал на олющеното контролно табло. Стереото струваше около два пъти повече от застраховката на колата, но човек трябва да има музика. Когато бе на път, той обичаше да го надуе до дупка и да пее на висок глас заедно с Бийтълс или Стоунс. Мощният осемцилиндров двигател под очукания калносив капак бе регулиран педантично прецизно, като швейцарски часовник, и отнасяше Джек където поискаше да отиде, при това бързо. В момента двигателят си почиваше, а Джек като отстъпка пред тихия квартал бе намалил стереото и си тананикаше Бони Райт. Тя бе един от малкото му реверанси към музиката след хиляда деветстотин седемдесет и пета.

Джек често си мислеше, че се бе родил не в своето време. Представяше си, че би бил доста добър рицар. Черен. Обичаше недвусмислената философия, че правото се защитава със сила. Би

застанал на страната на Артур, мислеше той, като си барабанеше с пръсти по волана. Ала в случая с Камелот щеше да действа както си знае. Правилата усложняваха нещата.

Би му било приятно да язди из Запада. Да лови разбойници, без разните му там законови глупости, просто да ги проследява и да ги доставя. Живи или мъртви.

А сега лошите си наемаха адвокат или държавата им го осигуряваше, и накрая съдът им се извиняваше за неудобството.

„Ужасно съжаляваме, господине. Това, че сте изнасилвали, грабили и убивали, не е никакво оправдание да посегнем на вашето време и на човешките ви права.“ Лоша работа.

И това бе една от причините Джек Дакота да не постъпи на работа в полицията, макар че когато бе двадесетинагодишен, се бе замислял за това. Правосъдието означаваше нещо за него, винаги бе означавало. Но той не виждаше особено правосъдие в правилата и предписанията.

Затова на тридесет години бе ловец на глави.

Пак ловеше лошите, ала така човек работи, когато сам реши, плащат му за онова, което е свършил, и не трябва да се съобразява с безчет бюрократични измишльотини.

И тук имаше правила, но един умен човек знае как да ги заобиколи. Джек винаги се бе смятал за умен.

Документите за настоящата му набелязана жертва бяха в джоба му. Ралф Финкълмън го бе извикал тази сутрин в осем, за да му възложи преследването. Ралф бе оптимист, който постоянно се безпокоеше за всичко — комбинация, мислеше Джек, която би трябвало да е задължителна за един поръчител на заеми. Той лично не можеше да разбере идеята да се дават заеми на напълно непознати — непознати, които, след като бяха стигнали дотам, да имат нужда от поръчител, явно бяха доказали, че на тях не може да се разчита.

Ала в това имаше пари, а парите според него вероятно бяха достатъчен мотив за почти всичко.

Джек току-що се бе върнал от Северна Калифорния, където трябваше да проследи един избягал длъжник, и Ралф само дето не се разплака от благодарност, когато му домъкна тъпия селянин, опитал се да направи състояние с обири на магазини. Ралф бе подписал

гаранцията. Твърдеше, че мислел момчето за прекалено глупаво, за да избяга.

Джек би му казал направо, че момчето е било прекалено глупаво да не избяга.

Но не му плащаха да дава съвети.

Бе планирал да си почине няколко дни, може би да гледа няколко мача в Балтимор, да избере някоя от познатите си, която да му помогне с удоволствие да си изхарчи парите. Едва не отказа на Ралф, ала човекът толкова хленчеше, толкова се молеше, че сърце не му даде.

Затова отиде в кантората и взе документите за някоя си Емджей О’Лиъри, която явно бе решила да не си прекара деня в съда, обяснявайки защо е застреляла женения си приятел.

Сигурно и тя щеше да се окаже някоя тъпа гъска. Една хубава жена — а от снимките и описанието правеше впечатление на точно такава — с поне два грама мозък винаги можеше да баламоса съда и съдията защо е теглила куршума на един блуден счетоводител.

Не беше като да е убила някакъв пропаднал нещастник.

Сладка работа, което не обясняваше защо Ралф бе толкова нервен. Той пелтечеше повече от обичайното и очите му шареха из претрупания прашен кабинет.

Но Джек нямаше намерение да анализира Ралф. Той искаше набързо да приключи с работата, да изпие тази бира и да започне с удоволствие да си харчи парите.

Допълнителните пари от тази задачка означаваха, че ще може да измъкне онова първо издание на „Дон Кихот“, за което си мечтаеше, така че можеше да изтърпи да се поти няколко часа в колата.

Не приличаше на човек, които издирва редки книги или обича философски спорове на тема природата на човека. Носеше изсветлялата си от слънцето кестенява коса на стегната опашка — което бе израз повече на неприязънта му към бръснарите, отколкото на модни предпочитания, макар че това подчертаваше дългото му тясно изсечено лице. Устните му над трапчинката на брадичката бяха плътни и твърди, и изглеждаха поетични, когато не бяха презрително извити. Острите му като бръснач сиви очи ставаха меки като дим при вида на пожълтяващите страници на първото издание на Данте или потъмняваха от удоволствие, ако зърнеха красива жена по тънка лятна рокля. Веждите му бяха извити и леко демоничният им вид се

подчертаваше от бледия диагонален белег отляво, спомен от сблъсъка с един сгъваем нож в ръцете на нагъл беглец от правосъдието, който не искаше Джек да вземе парите си.

Джек си взе парите, а беглецът се размина със счупена ръка и нос, който никога нямаше да е същият, освен ако щатът не се изхвърлеше за пластична операция.

Което ни най-малко не би изненадало Джек.

Имаше и други белези. Дългото му стройно тяло бе покрито с бойни белези и имаше жени, които обичаха да гукат над тях.

Той нямаше нищо против.

Бавно протегна дългите си крака, разкърши схванатите си рамене и се замисли дали да не си вземе още една сода и да си представя, че е бира.

Когато английската спортна кола мина покрай него със свален покрив и гърмяща музика, Джек поклати глава. Наистина бе тъпа гъска, макар че одобряваше вкуса й за музика. Колата съвпадаше с описанието, а бързият поглед към жената, докато прелиташе край него, го потвърди. Късата червена коса, развяваща се от вятъра, я издаваше от километри.

Странно, помисли той, докато я гледаше как се измъква от малката кола, паркирана пред него, как една жена, която изглежда по този начин, може да е толкова глупава.

Не би я нарекъл лесна. Не изглеждаше в нея да има нещо лесно. Бе висока, а Джек имаше слабост към дългокраки опасни жени. Тесните й момчешки бедра бяха пристегнати в избелели джинси, бялата памучна тениска бе напъхана в тях, а малките й гърди красиво я опъваха.

Тя измъкна от колата чантата си и той се наслади на интересната гледка на стегнато женско дупе в тесни джинси. Подсмихна се и потупа с ръка сърцето си. Нищо чудно, че някакъв мухльо бе изменил на жена си заради това парче.

Лицето й бе ъгловато като тялото й. Макар да бе млечнобяло, обрамчено от пламтящи коси, в него нямаше нищо миловидно. Издадена брадичка, издадени скули и пълни, чувствени устни — много сексапилно лице.

Жената носеше тъмни очила, но от документите Джек знаеше, че очите й са зелени. Чудеше се дали бяха зелени като мъх, или като

изумруди.

С огромната чанта, преметната през рамо, и пликовете от супера в другата ръка, тя се запъти към него и към блока. Той си позволи да въздъхне веднъж по свободната й, гъвкава походка.

Наистина си падаше по дългокраки жени. Излезе от колата и тръгна след нея. Не допускаше да му създаде кой знае какви проблеми. Можеше малко да хапе и дращи, но не приличаше на жена, която би се обляла в сълзи. Джек наистина не можеше да понася това. Планът му бе прост. Можеше да я хване и отвън, ала мразеше публичните изпълнения, когато имаше друг избор. Затова щеше да се напъха в апартамента й, да й обясни ситуацията и да я прибере.

Тя изглеждаше така, сякаш нямаше никакви грижи, отбеляза той, докато влизаше в сградата след нея. Наистина ли си мислеше, че полицията няма да провери домовете на нейните приятели и познати? И ходеше на пазар със собствената си кола. Странно, че още не я бяха прибрали. Но пък полицията си имаше достатъчно работа и без да тича след някоя жена, която току-що се е сдърпала с любовника си.

Надяваше се приятелят й, който живееше с нея, да не е вкъщи. Почти един час бе наблюдавал прозореца и не бе видял никакво движение. Не чу никакъв звук, докато небрежно се разхождаше под отворените прозорци на третия етаж, нито когато влезе вътре, за да слуша на вратата.

Ала човек никога не можеше да бъде сигурен.

Тя подмина асансьора и се насочи към стълбите, Джек също. Жената нито веднъж не погледна назад, което го накара да мисли, че е или изключително самоуверена, или има много неща на главата си.

Скъси разстоянието между тях и й се усмихна:

— Искате ли да ви помогна?

Тъмните очила се обърнаха към лицето му. Устните й не трепнаха ни най-малко.

— Не. Няма нужда.

— Добре, но аз се качвам няколко етажа. Отивам на гости при леля си. Не съм я виждал от… По дяволите, две години. Тази сутрин току-що пристигам в града. Забравил съм колко е горещо във Вашингтон.

Очилата отново се отвърнаха.

— Не е от горещината — каза тя. Гласът й бе сух като пясък. — От влажността е.

Той се позасмя, усетил сарказма и раздразнението й.

— Да, така казват. През последните няколко години бях в Уисконсин. Там съм израснал, ала бях забравил… Дайте да ви помогна.

С плавно движение се опита да се вмъкне вътре, докато жената премести чантата и пъхна ключа в ключалката. Със също толкова плавно движение тя го блокира с рамо и отвори.

— Няма нужда — повтори.

Джек се промъкна като змия и здраво хвана ръката й.

— Госпожице О’Лиъри… — Успя да каже само това, докато лакътят й се заби в брадичката му. Изруга, премигна да проясни зрението си и едва избегна ритника в слабините си. Но ударът попадна достатъчно близо, за да го накара бързо да промени подхода си.

Обясненията можеха да почакат. Сграбчи я, а тя се извъртя в ръцете му и го настъпи по крака толкова силно, че той видя звезди посред бял ден. А това бе преди да го удари с юмрук в лицето.

Торбата й с покупките бе излетяла настрани и жената нанасяше всеки удар с рязко издишване. Отначало Джек блокираше ударите й, което не бе лесна работа. Очевидно бе тренирала бойни изкуства — малка подробност, която Ралф бе пропуснал.

Когато тя застана в бойна поза, той също застана.

— Това няма да ти помогне. — Не му беше приятно да мисли, че ще трябва да я удари, може би по сексапилно издадената брадичка. — Ще те прибера и предпочитам да го сторя, без да те разкрасявам.

Нейният отговор бе един бърз летящ ритник в корема му, който би му се искало да можеше да оцени от разстояние. Ала бе прекалено зает да се стовари върху една маса. Дяволите да я вземат, биваше си я. Очакваше жената да се втурне към вратата и бързо скочи на крака да й пресече пътя. Но тя просто го заобиколи. Очите й бяха скрити зад тъмните очила, устните изкривени в гримаса.

— Хайде де — подигра му се Емджей. — Никой не може да се опита да ме нападне на моя територия и да си отиде жив и здрав.

— Не съм някакъв побойник. — Джек изрита три твърди зрели праскови, които се бяха изтърколили от нейната торба. — Аз съм представител на закона, а ти си арестувана. — Вдигна ръка в знак на

примирие и с надеждата погледът й да се е насочил натам, бързо й направи ключ и я просна по гръб.

Хвърли се върху нея и би могъл да се наслади на дългите стегнати линии на тялото й, притиснато под неговото, ала коляното й си бе избрало по-добра цел от първоначалната. Болка, каквато само един мъж може да разбере, се разля на гадни вълни, той завъртя очи и изсъска. Но продължи да я държи.

Сега превъзходството бе негово, тя го знаеше. Когато бе изправена, беше бърза и ръцете й бяха почти толкова дълги, колкото неговите, така че бяха почти наравно. Ала когато се боричкаха, той бе по-тежък и по-силен. Това я вбеси дотолкова, че да прибегне към мръсни номера. Впи зъби в рамото му като капан за мечки и почувства как адреналинът и удовлетворението се разливат в нея, когато Джек започна да вие от болка.

Търкаляха се по пода, преплели ръце и крака, и се блъснаха в ниската масичка. Голямата синя купа, пълна с шоколадови бонбони, падна и се разби с трясък. Едно парче се заби в здравото му рамо и го накара отново да изругае. Тя стовари един удар в лицето му, друг в бъбреците.

Тъкмо започваше да мисли, че в края на краищата ще го надвие, когато той я метна. Пльосна се звучно и преди да бе успяла да си поеме дъх, Джек бе хванал ръцете й зад гърба и бе седнал върху нея.

Фактът, че самият той дишаше задъхано, й доставяше съвсем малко удовлетворение. И за пръв път Емджей сериозно се изплаши.

— Не знам защо, по дяволите, си го застреляла, след като си можела да го пребиеш — измърмори Джек. Бръкна в задния си джоб да извади белезниците и отново изруга, защото откри, че по време на тупаника бяха изпаднали. Не бе водил такъв бой с жена, откак лови Голямата Бетси, а тя бе сто килограма чисти мускули. — Слушай, така само ще стане по-лошо. Защо просто не тръгнеш кротко, преди да сме изпочупили още нещо в апартамента на приятелката ти?

— Смачка ме, простак такъв — процеди Емджей през зъби. — И това е моят апартамент. Ако се опиташ да ме изнасилиш, ще те унищожа. От теб няма да е останало нищо, което ченгетата да остържат от обувките си.

— Аз не насилвам жените, сладурче. Ако някакъв си счетоводител не е можел да си държи ръцете далеч от теб, това не

означава, че и аз не мога. А ченгетата не се интересуват от мен, те искат теб.

Тя издиша, опита се да поеме дъх, но той тежеше върху дробовете й.

— Изобщо не разбирам за какво, по дяволите, говориш.

Джек измъкна от джоба си документите и ги размаха пред лицето й.

— Емджей О’Лиъри, обвинена за причиняване на тежко телесно увреждане, довело до смърт, и така нататък, и така нататък. Ралф е много разочарован, сладурче. Той е доверчив човек и не е очаквал хубава жена като теб да се опита да се измъкне и да не си плати заема от десет хиляди.

— Това е номер. — Тя видя името си и някакъв адрес в центъра, изглежда на издалия заповед за арест. — Сбъркал си човека. Аз не съм вземала заем за нищо, не съм била арестувана и живея тук. Идиоти ченгета — изръмжа Емджей и отново се опита да го хвърли от гърба си. — Предай го на сержанта си или на когото там трябва. Изяснете нещата, а след това аз ще заведа дело.

— Добре го каза. И, предполагам, никога не си чувала за Джордж Макдоналд?

— Не съм.

— Значи е било наистина грубо от твоя страна да го застреляш. — Надигна се дотолкова, че да я обърне с лице към себе си, и стисна китките й. Очилата й бяха паднали, забеляза той, и очите й не бяха нито като мъх, нито като изумруди. Бяха със зеления цвят на сенчеста река. — Слушай, ако си искала да вртиш любов със своя счетоводител, това не ми влиза в работата. Ако си решила да го застреляш, не ми пука особено. Обаче ако не си платиш заема, това вече ме ядосва.

Тя вече дишаше малко по-леко, ала ръцете му стискаха в стоманена хватка китките й.

— Моят счетоводител се казва Холи Бергмън и никога не съм вртяла любов с него. Никого не съм застрелвала и не мога да не си върна заема, защото не съм вземала заем. Искам да видя документите ти, приятелче.

Той помисли, че бе доста нахално от нейна страна да има изисквания в положението, в което беше.

— Казвам се Дакота, Джек Дакота. Занимавам се със залавяне на избягали длъжници.

Емджей се вгледа в лицето му и присви очи. Реши, че й прилича на герой от уестърн. Хладнокръвен гангстер, закоравял комарджия. Или…

— Ловец на глави. Е, за моята глава няма обявена награда. — Не бе изнасилване, не бе обир. Страхът, който бе смразил сърцето й, се разтопи и се превърна в гняв. — Ти, кучи сине. Вмъкваш се тук, разкъсваш мебелите ми, съсипваш покупки за двадесет долара, и всичко защото не знаеш кого да следиш? Ще ти съдера задника, обещавам ти, и после няма да можеш да си кажеш името. Няма да… — Замълча, когато той пъхна пред очите й една снимка.

Това бе нейното лице и фотографията може да бе направена вчера.

— Да имаш сестра близначка, О’Лиъри? Която кара английска спортна кола със същия регистрационен номер и ходи с някакъв мъж на име Бейли Джеймс?

— Бейли е жена — промълви тя, вторачена в снимката си, докато в нея се надигаха нови тревоги. Дали не ставаше дума за Бейли, за онова, което Бейли й бе изпратила? Какви неприятности можеше да има приятелката й? — И това не е нейният апартамент, моят е. Нямам близначка. — Погледна го отново в очите. — Какво става? Добре ли е Бейли? Къде е тя?

Под стегнатите му ръце пулсът й се забърза. Емджей отново се бореше ожесточено, със сила, очевидно събудена от страха. И Джек бе съвсем сигурен, че това не бе страх за самата нея.

— Не знам нищо за тази Бейли, освен че в документите под нейното име е написан този адрес.

Но започваше да надушва нещо и то не му харесваше. Вече не мислеше, че Емджей О’Лиъри е тъпа гъска. Една жена с капка мозък в главата си не би се оставила толкова лесно да бъде хваната, ако бягаше.

Ралф, помисли той и намръщено се вгледа в лицето й. Защо беше толкова нервен тази сутрин?

— Ако не ме лъжеш, много лесно можем да го проверим. Може да е чиновническа грешка. — Ала не мислеше така. И козината му започваше да настръхва. — Слушай… — започна той и точно в този момент вратата се отвори и влетя един гигант.

— Трябваше да я изведеш навън — заяви гигантът и размаха внушителен девет милиметров магнум. — Прекалено много говориш. Той чака.

Джек нямаше много време да реши как да играе. Огромният мъж не му бе познат, но той познаваше този тип мъже. Много мускули, никакъв мозък, голяма бръсната глава, малки очички и масивни рамене. Пистолетът бе голям като топ и приличаше на детска играчка в големите му ръце.

— Извинявай… — Той бързо стисна китката на Емджей, надявайки се тя да разбере, че й дава знак да не се безпокои и да стои мирно и тихо. — Имах тук малко неприятности.

— Само жената. Трябваше да изведеш жената.

— Да, работех по това. — Джек се опита да изобрази една приятелска усмивка. — Ралф ли те праща?

— Хайде, ставай. Веднага. Тръгваме.

— Разбира се. Няма проблеми. Пистолетът вече не ти трябва. Всичко е под контрол. — Ала пистолетът продължаваше да сочи към него и дулото му, широко като океан, бе прицелено в главата му.

— Само тя. — Гигантът се ухили и увисналите му устни оголиха огромни зъби. — Ти сега не ни трябваш.

— Добре. Сигурно искаш документите. — Поради липса на нещо по-добро Джек грабна пътьом една консерва с доматен сос и я хвърли. Консервата улучи носа на огромния мъж и се чу приятен хрущящ звук. Джек се наведе и се хвърли напред с главата като овен. Сякаш се удари в стена, но от удара и двамата полетяха назад и се стовариха върху един кожен фотьойл.

Пистолетът изгърмя, проби една огромна дупка в тавана и куршумът рикошира в стаята.

Емджей си помисли да избяга. Можеше да излети през вратата, преди двамата да са се разплели. Ала се сети за Бейли, за онова, което тежеше в ръчната й чанта. За кашата, в която по някакъв начин се бе забъркала. И щеше да е лудост да избяга.

Посегна към пистолета, но падна назад, защото Джек се стовари върху нея. Тя омекоти удара му и той бързо се изправи, скочи във въздуха и ритна с два крака огромния мъж в корема. Добра форма, оцени Емджей и самата тя стана. Протегна предпазливо ръка към

ръчната си чанта, хвана я, завъртя я над главата си и я заби в гладката кръгла глава на мъжа.

Той падна тежко върху дивана и пружините се скъсаха с жално стенание.

— Съсипахте ми апартамента! — извика Емджей и зашлеви Джек по бузата, просто защото най-лесно можеше да стигне до него.

— Дай ме под съд.

Джек се изплъзна от един юмрук с размер на парен чук и се наведе. Противникът му го блъсна в стената и болката прониза цялото му тяло. Картините паднаха, стъклата се разбиха върху пода. Като през мъгла видя как жената атакува, една червенокоса кълбовидна мълния, която излетя и се стовари като холера върху огромния гръб на мъжа. Тя започна да го налага с юмруци по лицето, а той се въртеше диво и се опитваше да я хване.

— Задръж го! — изкрещя Джек. — По дяволите, задръж го поне за минутка! — Забеляза пролука, грабна каквото бе останало от крака на масата, и се втурна напред. Замахна, докато двамата се въртяха като полудяло двуглаво тяло. Ако продължеше, щеше да пръсне черепа на Емджей. — Казах да го задържиш!

— Искаш да го удуша, както съм започнала? — Тя с гърлен звук впи ръце в гърлото на мъжа, стисна като менгеме краката си около широкия му кръст и изкрещя: — Удряй, за Бога! Престани да танцуваш наоколо и удряй!

Джек замахна като бейзболист и с всички сили удари. Кракът на масата се сцепи като клечка за зъби, бликна кръв като от фонтан. Емджей едва успя да отскочи назад и мъжът рухна като съсечен.

Тя за момент остана така, опряна на ръце и колене, като дишаше тежко.

— Какво става? Какво, по дяволите, става?

— Не е сега времето да се чудиш. — Джек я хвана за ръката и я издърпа да стане. — Такива като него обикновено не ходят сами. Да вървим.

— Да вървим? — Докато я влачеше към вратата, тя успя да хване дръжката на чантата си. — Къде?

— Навън. Като се събуди, той ще е гаден, а ако си има приятелче, следващия път няма да извадим такъв късмет.

— Да бе, голям късмет. — Ала Емджей бягаше с Джек, също като него гонена от инстинкта за самосъхранение. — Кучи син! Ти се вмъкна в апартамента ми, започна да ме буташ, само дето не ме застреляха заради теб.

— Аз ти спасих задника.

— Аз спасих твоя! — извика тя, като ругаеше цветисто, докато трополяха надолу по стълбите. — И когато имам една минута да си поема въздух, ще те направя на парчета.

Взеха рязко завоя и едва не налетяха върху една съседка. Жената, с тупирана коса и пухкави пантофи, стреснато се залепи за стената и притисна ръце към силно начервените си бузи.

— Емджей, какво за Бога… Какви бяха тези изстрели?

— Госпожо Уедърс…

— Няма време. — Джек едва не я събори, като се втурна към долния етаж.

— Не ми крещи, простак такъв. Ще те накарам да си платиш за всяко смачкано зърно грозде, за всяка лампа, за всеки…

— Да, да, схванах. Къде е задната врата? — Емджей посочи към коридора, той кимна и двамата се измъкнаха навън и заобиколиха зад ъгъла на блока. Скрит зад храстите отпред, Джек огледа улицата. На по-малко от една пресечка имаше камионетка без прозорци, а край нея нервно се въртеше дребен, зле облечен мъж с птиче лице. — Наведи се — нареди той, благодарен, че бе паркирал точно отпред. Изтичаха по тротоара и Джек почти хвърли Емджей на предната седалка на колата си.

— Боже мой, какво, по дяволите, е това? — Тя избута консервната кутия, върху която бе седнала, изрита хартиите, разпилени по пода, после се озова сред тях, когато Джек я хвана за врата и я натисна.

— Долу! — изръмжа той и запали двигателя. Лекото изсвистяване му подсказа, че мъжът с птичето лице бе стрелял от автоматичния пистолет със заглушител, който бе извадил.

Колата на Джек със скърцане се отлепи от бордюра, взе завоя на две колела и се стрелна като куршум по улицата. Емджей, подмятана като яйца в счупена кутия си удари главата в контролното табло, изруга и се опита да запази равновесие, докато той изпреварваше една огромна кола.

— Какво, по дяволите, правиш?

— Отново ти спасявам задника, сладурче. — Джек хвърли един поглед към огледалото за обратно виждане и със скърцане на гуми зави рязко надясно. Две хлапета, които си караха велосипедите по тротоара, вдигнаха юмруци да аплодират маневрата. Той инстинктивно им отговори с ослепителна усмивка.

— Не карай толкова бързо тази таратайка. — Емджей изпълзя на седалката и се вкопчи в дръжката. — И ме пусни да сляза, преди да си сгазил някое дете, което си разхожда кучето.

— Няма да сгазя никого. — Джек я погледна бързо. — Ако не си забелязала, мъжът от камионетката стреляше по нас. И щом съм сигурен, че сме се отървали от него, ще намеря някое спокойно местенце, на което да се скрием, и ти ще ми разкажеш какво, по дяволите, става.

— Не знам какво става.

— Глупости.

И понеже бе сигурен в това, той реши да рискува. Изви към бордюра, бръкна под седалката си и измъкна едни белезници. Преди да бе успяла да мигне, закопча китката й към дръжката на вратата. Сега вече нямаше начин да му избяга, преди да бе разбрал защо върху него налетя онази сто и петдесет килограмова горила.

За да не чува виковете й и все по-изобретателните й заплахи и ругатни, пусна стереото си и я заглуши.

ВТОРА ГЛАВА

При най-първата възможност щеше да го убие. Жестоко, реши Емджей. Безмилостно. Преди два часа бе щастлива и свободна, обикаляше из супера като всеки нормален човек в събота и опипваше доматите. Наистина, измъчваше я любопитство за онова, което носеше на дъното на чантата си, ала бе сигурна, че Бейли си е имала причина и логично обяснение да й го изпрати.

Бейли Джеймс винаги имаше причини и логични обяснения за всичко. Това бе едно от качествата й, които Емджей обичаше.

Но сега бе разтревожена. Разтревожена, че пакетчето, което Бейли й бе изпратила по куриер предишния ден, бе не само на дъното на чантата й, а и в дъното на сегашното й положение. Предпочиташе да обвинява Джек Дакота. Той се бе вмъкнал в апартамента й и я бе нападнал. Добре, може и тя да го бе нападнала първа, ала това бе нормална реакция, когато някой простак се опитва да нахълта със сила в дома ти. Поне това бе нейната нормална реакция. Девизът й бе „Първо удряй, после питай“.

Бе унизително, че Джек успя да й натрие носа. Имаше много победи с черния си пояс за пети дан и не обичаше да губи.

Но по-късно той щеше да си плати за това.

Единственото, което знаеше със сигурност, бе, че Джек изглежда бе в корена на всичко това. Заради него апартаментът й беше разбит, нещата й разхвърляни на всички посоки. Сега бяха тръгнали, оставили входната врата отворена, ключалката счупена. Емджей нямаше навика да се привързва към вещи, ала въпросът не бе там. Това си бяха нейните вещи, а благодарение на него щеше да се наложи да губи време за пазаруване, за да ги подмени.

Което бе почти толкова лошо, колкото някакъв огромен негодник с пистолет да влети през вратата й, да я принуди да бяга от собствения си дом, за да си спаси живота, и да стреля по нея.

Но всичко това, всичко бледнееше пред един вбесяващ факт — тя бе прикована с белезници към вратата на един олдсмобил.

За това Джек Дакота трябваше да умре.

Кой, по дяволите, бе той? Ловец на глави, отличен в ръкопашния бой, мърляч, добави Емджей, като срита хартийките от бонбони и пластмасовите чашки в краката си. И безразсъден шофьор. При други обстоятелства би се впечатлила от начина, по който Джек управляваше колата, провираше я през движението, свиреше с гуми по завоите, прелиташе на жълта светлина и се носеше по околовръстния път на Вашингтон като шампион от Формула едно.

Ако такъв влезеше в нейния бар, призна тя мрачно, щеше да я накара да застане нащрек. Работата в кръчма в голям град означава нещо повече, отколкото да можеш да смесваш напитки и да водиш счетоводните книги. Това означава да можеш бързо да преценяваш хората, да различаваш смутителите на реда и спокойствието от самотните души. А Емджей ги умееше и двете.

Щеше да го сложи в категорията на костеливите орехи. Бе изписано на лицето му. Дяволски привлекателно лице, в края на краищата, силно и красиво. Да, щеше да бъде нащрек, помисли тя и стисна зъби, загледана през прозореца на летящата кола. Не си падаше по хубавелковците. Предпочиташе мъже, които изглеждаха така, сякаш живеят, нарушавайки правилата, и биха продължили да ги нарушават.

Джек Дакота се вписваше в тази категория. Тя се бе вгледала внимателно в очите му — сиви като гранит — и знаеше, че той не бе човек, който би позволил на пътя му да се изпречат някакви си правила.

Какво ли би направил мъж като него, ако знаеше, че в протритата си кожена чанта Емджей носеше състояние колкото цяло кралство?

По дяволите, Бейли. По дяволите. Емджей стисна в юмрук свободната си ръка и неспокойно започна да тупа по коляното си. Защо ми прати диаманта и къде са другите два?

Проклинаше и себе си, задето не отиде направо у Бейли, когато снощи се върна, след като затвори заведението. Ала бе уморена и предполагаше, че Бейли вече бе дълбоко заспала. И тъй като приятелката й бе най-стабилният и практичен човек, когото познаваше, тя просто реши да изчака да научи, както бе сигурна, много практичната и разумна причина.

Глупаво, каза си сега. Защо бе приела, че Бейли й бе изпратила диаманта, просто защото е знаела, че Емджей ще си е у дома през деня,

за да получи колета? Защо бе приела, че диамантът е фалшив, копие, въпреки че в придружителната бележка Бейли я молеше да го държи непрекъснато у себе си?

Защото Бейли просто не бе човек, който би изпратил един син диамант, струващ повече от милион, без предупреждения и обяснения. Тя бе гемолог, специалист по скъпоценните камъни, всеотдаен, блестящ и търпелив. Как иначе би продължавала да работи за онези мухльовци, които се правеха на нейни роднини?

Емджей стисна устни при мисълта за доведените братя на Бейли. Близнаците Салвини се държаха с Бейли като с досадница, нещо, от което не могат да се отърват, защото баща им в завещанието си й е оставил някакъв процент от бизнеса. А Бейли, сляпо предана на семейството, винаги бе намирала оправдания за тях.

Сега Емджей се чудеше дали те не бяха част от причината. Дали не се бяха опитали да отмъкнат нещо? Не би го изключила. Но й бе трудно да повярва, че Тимъти и Томас Салвини могат да са толкова глупави, та да се опитат да направят нещо с Трите Звезди на Митра.

Така ги бе нарекла Бейли, а очите й имаха такова замечтано изражение. Три безценни сини диаманта, в златен триъгълник, някога държан в отворените длани на статуята на бог Митра, а сега собственост на Смитсъновия институт. Салвини, с репутацията на Бейли зад гърба си, трябваше да оценят и удостоверят диамантите.

Ами ако на тези негодници им бе влязла мухата да ги задържат за себе си?

Не, това бе прекалено безумно, реши Емджей. По-добре да вярва, че цялата тази каша бе някакво объркване, че я бяха взели за някой друг.

И много по-добре бе да се съсредоточи върху това, как да отмъсти на Джек Дакота задето съсипа следобеда й.

— Ти ще умреш. — Каза го спокойно, наслаждавайки се на думите.

— Е, да, всеки умира рано или късно. — Той караше на юг по шосе номер деветдесет и пет и беше благодарен, че тя спря да го кълне достатъчно задълго, за да го остави да мисли.

— В твоя случай ще е по-рано, Джек. Много по-рано.

Движението бе натоварено заради няколкото почивни дни около Четвърти юли, ала все пак бързо.

Колко ли унизително би било, чудеше се Емджей, да измъкне глава през прозореца и да вика за помощ? Убийствено, предполагаше, ала би могла да опита, ако се надяваше да има някаква полза. Щеше да е по-добре, ако попаднеха в някое от неочакваните задръствания, които спираха колите в продължение на километри.

Къде, по дяволите, бе пътната полиция и любопитните зяпачи, когато имаше нужда от тях?

И понеже километри напред се очертаваше безметежно пътуване, тя реши сама да се заеме с идиота Джек Дакота.

— Ако искаш да преживееш още един изгрев, спри тази нещастна кола, разкопчей ме и ме пусни да си вървя.

— Къде да вървиш? — Той откъсна очи от пътя, колкото да я погледне. — Обратно в апартамента си?

— Това е мой проблем, не твой.

— Вече не, сестричке. Приемам го лично, наистина лично, когато някой стреля по мен. А тъй като ми се струва, че ти си причината за това, ще те позадържа.

Ако не караха със сто и тридесет километра в час, щеше да го ощипе. Сега само раздруса веригата си.

— Свали тези проклети неща от мен.

— Как ли пък не!

На скулата й подскочи едно мускулче.

— Сега се насади, Дакота. Ние сме във Вирджиния. Отвличане, прекосяване на границата на щат. Това е федерално престъпление.

— Ти дойде с мен — напомни й той. — Сега ще стоиш с мен, докато разбера какво става. — Вратите опасно изтракаха, докато изпреварваше на косъм един дълъг камион. — И трябва да си ми благодарна.

— О, много трябва да съм ти благодарна. Нахлу в апартамента ми, сби се с мен, изпотроши всичко и ме закопча за дръжката на вратата.

— Точно така. Ако не го бях направил, сега вероятно щеше да лежиш в същия този апартамент с куршум в главата.

— Те търсеха теб, приятелче, не мен.

— Не мисля. Моите дългове са платени, не свалям ничия жена и напоследък никого не съм ядосвал. Освен теб. Никой няма причина да

праща след мен биячи. Ти, от друга страна… — Джек отново плъзна поглед по лицето й. — Някой те иска, сладурче.

— Хиляди ме искат. — Емджей протегна дългите си крака и се попремести към него.

— Сигурен съм. — Той не се поддаде на желанието да погледне към краката й, само си помисли за тях. — Но освен безмозъчния идиот, когото нарита яко, има още някой, който много се интересува от теб. Дотолкова, че да ме подлъже и да ме върже с теб. Ралф, копеле такова. — Джек разрови и изпод един вестник и една скъсана тениска измъкна телефона. Хвана с една ръка волана, с другата набра номера и стисна телефона под брадичката си. — Ралф, копеле такова — повтори, когато чу отговор.

— Д-д-дакота? Ти ли си? Н-н-намери ли я?

— Като се измъкна от тази каша, идвам за теб.

— Какво… За какво говориш? Намери ли я? Виж, това е с-с-сладка работа. Само д-д-два часа работа за ц-ц-цяла надница.

— Заекваш повече от обичайното, Ралф. Няма да имаш такъв проблем, след като ти избия зъбите и ти ги вкарам в гърлото. Кой иска тази жена?

— В-в-виж, имам проблеми тук. Трябва да затворя рано. Празници са. Имам лични п-п-проблеми.

— Няма къде да се скриеш. За какво бяха тези фалшиви документи? Защо ме излъга?

— Имам п-п-проблеми. Големи п-п-проблеми.

— Сега аз съм ти големият проблем. — Той натисна леко спирачките, изви около една кола със свален гюрук и влетя в първата лента. — Ако този, който дърпа конците, се опитва да ме проследи, кажи му, че съм в колата си и просто се разхождам. — Помисли за момент и добави: — И жената е с мен.

— Джек, чуй ме. Ч-ч-чуй ме. Кажи ми къде си, остави я и си к-к-карай по пътя. Не се забърквай. Нямаше да те хвана за тази работа, ако не знаех, че можеш да се оправиш. Сега ти казвам, скрий я някъде, кажи ми к-к-къде и заминавай. Далеч. Не ти трябва.

— Кой я иска, Ралф?

— Н-н-не ти трябва да знаеш. П-п-по-добре да не знаеш. П-п-просто го н-н-направи. Ще ти д-д-дам пет бона. Отгоре.

— Пет бона? — Джек вдигна вежди. Когато Ралф даваше допълнителни пари, те бяха големи. — Направи ги десет и ми кажи кой я иска, и може да се спазарим.

За негово голямо удоволствие Емджей изрази бурно протеста си с порой от ругатни и заплахи. Така блъфът ставаше по-убедителен.

— Д-д-десет! — изписка Ралф, потресен в продължение на цели десет секунди. — Добре, добре, десет бона, ала без имена. И п-п-повярвай ми, Джек, спасявам ти живота. Само к-к-кажи къде ще я скриеш.

Джек се усмихна мрачно, направи едно кратко и анатомически невъзможно за изпълнение предложение и затвори.

— Е, сладурче, кожата ти за мен вече струва десет хиляди. Сега ще намерим едно хубаво тихо местенце, за да ми кажеш защо да не ги взема.

Той излетя в една отбивка, направи бърз завой на сто и осемдесет градуса и пое обратно на север.

Устата й бе пресъхнала. Искаше й се да вярва, че бе от викането, но гърлото й се бе свило от страх.

— Къде отиваш?

— Просто прикривам следите. Не могат кой знае колко да проследят един клетъчен телефон, ала няма да навреди да сме внимателни.

— Обратно ли ме връщаш?

Джек не я погледна и не се засмя. Макар че нервността в гласа й му достави удоволствие. Ако бе достатъчно уплашена, щеше да проговори.

— Десет хиляди е силен стимул, сладурче. Да видим дали ще можеш да ме убедиш, че струваш повече жива.

Той знаеше какво търси. Обикаляше по второстепенни пътища, промъкваше се през натовареното по празниците движение. Бе забравил, че бе седмицата на Четвърти юли. Което също не бе лошо, помисли си, тъй като нямаше изгледи за кой знае какви възможности да обърне една студена бира и да гледа фойерверките.

Освен ако не дойдеха от жената до него.

Тя наистина бе фитил. Сигурно вече бе изплашена, ала се държеше. Джек бе благодарен за това. Няма нищо по-дразнещо от

скимтяща жена. Но, изплашена или не, бе сигурен, че при първа възможност щеше да се опита да му вземе здравето.

Нямаше намерение да й дава такава възможност.

Ако имаше късмет, след като се установяха някъде, до два часа щеше да измъкне от нея цялата история.

После може би щеше да й помогне да се измъкне от кашата, в която бе затънала. Срещу съответната цена, разбира се. Цената щеше да е малка, защото в момента бе ядосан и имаше желание да се разправи с онзи, който го бе насадил с нея.

Който и да бе това, доста се бе потрудил. Ала не бе избрал оръжието си добре. Джек ясно си представяше плана им. Ако бе уловил жертвата си и я бе вкарал вързана в колата си, мъжете с камионетката щяха да ги изхвърлят от шосето. Той щеше да остане с впечатлението, че това е акция на конкурентен ловец на глави, и макар че нямаше да се раздели с наградата си без бой, те щяха да са повече и по-добре въоръжени.

Ловците на глави не ходят да плачат пред полицаите, когато съперникът им отмъкне плячката.

Разбойниците можеше да го оставят с няколко синини, може би с леко сътресение на мозъка. Но от начина, по който онзи мъж канара размахваше пистолета си в апартамента на Емджей, Джек мислеше, че бе по-вероятно да се сдобие с чисто нова дупка в някоя жизненоважна част от тялото си. Защото канарата бе олигофрен. Затова в момента Джек бягаше заедно с една сърдита жена, малко повече от триста долара в налични и четвърт резервоар гориво. И имаше намерение да разбере защо. Намери това, което търсеше, на север от Лийсбърг, Вирджиния.

Туристите и тръгналите на разходка по празниците, освен ако късметът им изневеряваше, изобщо не биха погледнали към съборетина като този мотел. Ала ниската постройка с люща се избеляла зелена боя по вратите и изровен паркинг напълно отговаряше на неговите изисквания.

Той спря на най-далечния край на паркинга, далеч от струпаните до рецепцията ръждясали коли, и изключи двигателя.

— Тук ли водиш всички жени, с които излизаш, Дакота?

Той й се усмихна неочаквано чаровно.

— Само висша класа за теб, сладурче.

Знаеше точно какво мисли тя. В момента, в който я освободеше, щеше да се нахвърли върху него. А ако успееше да се измъкне от колата, щеше да се втурне към рецепцията, колкото бързо можеха да я понесат безкрайните й крака.

— Не очаквам да ми вярваш — подхвърли небрежно и се пресегна да откопчае белезниците от дръжката на вратата. — Обаче това няма да ми е приятно.

Емджей бе опъната като струна. Джек чувстваше как тялото й се напряга за скок. Трябваше да бъде бърз и трябваше да бъде груб. Преди да бе успяла да издиша, ръцете й бяха закопчани зад гърба й. Отвори уста, но той я затули с длан.

Тя се мяташе и въртеше, опитваше се да го ритне, ала Джек я натисна на седалката с лицето надолу. Докато успее да сложи лепенка на устата й, бе останал без дъх.

— Излъгах те. — Задъхано разтърка новата синина на ребрата си, където го бе улучил лакътят й. — Може би малко ми беше приятно. — Върза краката й със скъсаната тениска, като се опита да не оценява дължината и формата им. Но, по дяволите, бе само човек. След като я омота като пуйка, наниза белезниците върху скоростния лост и вдигна прозорците. — Горещо като в ада, нали? — отбеляза светски. — Е, няма да се бавя. — Заключи колата и се отдалечи, подсвирквайки си.

Отне й известно време да се посъвземе. Бе изплашена, осъзна Емджей. Наистина, изплашена до мозъка на костите си, и не можеше да си спомни някога преди да бе изпитвала такава вцепеняваща паника. Трепереше и трябваше да спре. Треперенето нямаше да й помогне.

Веднъж, малко след като откри своето заведение, затваряше късно през нощта. Бе сама, когато мъжът дойде и й поиска пари. Тогава също бе изплашена, ужасена от дивия поглед в очите му, в който прозираха наркотици. Затова му подаде чекмеджето с парите, точно както препоръчваха полицаите.

После му подаде дебелия край на бейзболната бухалка, която държеше зад бара. Бе изплашена, ала се справи. С това също щеше да се справи. Парцалът, с който бе запушена устата й, имаше вкус на мъж и я вбесяваше. Тя не можеше да го изплюе или да се измъкне от него, затова се отказа и се съсредоточи да се освободи от белезниците. Ако

можеше да измъкне ръцете си от скоростния лост, щеше да се огъне, да прекара краката си между ръцете и да спечели известна подвижност.

Бе ловка, каза си Емджей. Бе силна и умна. О, Господи, бе изплашена. Простена и изхленчи от безсилие. Белезниците сякаш бяха циментирани към лоста.

Само ако можеше да види, да се извърти така, че да види какво прави. Бореше се, само дето не си изкълчи рамото, докато накрая успя да се обърне. Задърпа стоманата. От челото й сякаш извираше пот, стичаше се в очите й.

Спря, затвори очи и си пое въздух. С треперещи пръсти опипа ключалката на белезниците. Представи си какво прави и внимателно, бавно размърда ръцете си, докато започна да чувства как желязото се плъзга. Раменете я боляха от неестествената поза, но тя стисна със зъби парцала в устата си и се изви.

Усети как нещо поддава, надявайки се, че това не бе някоя става, и накрая, когато белезниците се измъкнаха от лоста, се стовари изтощена на седалката.

— По дяволите, добра си — отбеляза Джек, като отвори вратата. Извади я и я метна на рамо. — Още пет минути, и щеше да успееш. — Отнесе я в една стая в края на бетонната сграда. Вече бе отключил вратата и преди да влезе обратно в колата, бе спрял за минутка да гледа и да се възхищава на борбата й.

Сега я стовари на леглото. Тъй като адреналинът й се бе върнал и Емджей се бореше с него, той просто се просна върху гърба й и я остави да скача, докато се изтощи.

Това също му доставяше удоволствие. Не се гордееше, помисли Джек, ала му доставяше удоволствие. Тази жена имаше невероятна енергия и неизтощими сили. Ако се бяха срещнали при други обстоятелства, сигурно щяха да разкъсат тези евтини хотелски чаршафи и да се разделят като приятели.

Щеше да му е трудно да не си я представя гола.

Може би полежа върху нея и вдъхва аромата й малко по-дълго от необходимото. Не бе светец, нали, каза си мрачно и закопча една от ръцете й за металната табла на леглото.

Изправи се и прокара ръка през косата си.

— Правиш го по-трудно от необходимото и за двама ни — каза й той, докато тя го изпепеляваше с горещите си зелени очи. Бе задъхан и

знаеше, че не можеше да обвинява за това единствено кратката схватка. Тесните й, стегнати бедра, притиснати към слабините му, го бяха оставили неудобно възбуден.

А Джек не искаше да бъде.

Отвърна се от нея, пусна телевизора и усили докрай звука. Със свободната си ръка Емджей вече бе разкъсала парцала, с който бе завързал устата й, и съскаше като змия.

— Можеш да викаш колкото си искаш. — Той извади един малък нож и преряза телефонния кабел. — И трите съседни стаи са празни, така че никой няма да те чуе. — Засмя се. — Освен това споменах на рецепцията, че сме на сватбено пътешествие, така че и да те чуят, никой няма да ни безпокои. Връщам се след минутка. — Излезе и затвори вратата зад себе си.

Тя отново затвори очи. Боже мили, какво ставаше с нея? За момент, само за един луд момент, когато я бе притиснал към леглото с тежестта на тялото си, Емджей се беше почувствала безсилна и разгорещена. От страст. Това бе лудост, лудост, лудост. Но през този луд момент си бе представила как Джек я съблича и обладава, как я опустошава, бе си представила устните му върху своите, ръцете му върху себе си.

Нещо повече, тя го искаше.

Потрепери, молейки се това да е само някаква неестествена реакция на шока.

Не бе жена, която не харесва добрия, здравословен, горещ секс. Ала не се отдаваше на непознати, на мъже, които я нокаутираха, връзваха и хвърляха на леглото в някакъв евтин мотел.

А и той бе възбуден. Емджей не бе толкова глупава, нито толкова зашеметена от шока, че да не почувства реакцията му. По дяволите, този мъж лежеше върху нея, нали? Но се отдръпна.

Мъчеше се да успокои дишането си. Джек нямаше да я изнасили. Той не искаше секс. Той искаше… Един Бог знае какво.

Не чувствай, заповяда си тя. Само мисли. Само си проясни главата и мисли.

Бавно отвори очи и огледа стаята.

С една дума, бе отвратителна.

Очевидно някоя заблудена душа бе решила, че крещящата комбинация от оранжево и синьо ще придаде на евтино обзаведената

претрупана стая някаква екзотика.

Човекът не би могъл повече да бърка.

Завесите бяха тънки като хартия и изглеждаха от същия материал. Ала Джек ги бе спуснал пред тесния прозорец, така че стаята бе потънала в дълбока сянка.

От разклатения си сив пиедестал телевизорът бълваше зле озвучен филм за Херкулес. Единственият шкаф бе обкръжен с презастъпващи се ваденки. До леглото имаше метален сейф. За два долара в монети по четвъртинки би се позабавлявала да го отвори.

Жълтият стъклен пепелник на нощното шкафче бе назъбен и не изглеждаше достатъчно тежък, за да послужи за оръжие. Дори през оглушителните викове на Херкулес се чуваше ръмжащото плюене на климатика, който с абсолютно нищо не разхлаждаше стаята.

Картината до вратата, която трябва да водеше към банята, бе крещяща репродукция на есенен селски пейзаж с яркочервен хамбар и крави с глупави муцуни.

Протегна ръка и вдигна нощната лампа. Беше стъклена, яркосиня със сивкавожълт абажур, но поне тежеше. Можеше да свърши работа.

Чу ключа в ключалката и я остави.

Джек влезе с червено-бяла хладилна чанта и я сложи върху шкафа. Сърцето й прескочи, като видя своята чанта, провесена през рамото му, ала той я хвърли толкова небрежно на пода до леглото, че тя отново се успокои.

Диамантът бе все още в безопасност. Както и консервата със сълзотворен газ, отварачката за нея и торбичката с монети, които понякога носеше като оръжие.

— Нищо не харесвам повече от един наистина лош филм — отбеляза Джек и се спря да погледа как Херкулес се сражава с няколко свирепи на вид воини, облечени в кожи и с развалени зъби. — Винаги съм се чудил откъде ги измислят тези диалози. Имам предвид, дали наистина е звучало толкова зле на латвийски или на какъвто там език е било написано, или просто се е загубило при превода? — Сви рамене, отиде до шкафа, вдигна капака на хладилната чанта и извади две кутийки с безалкохолни напитки. — Сигурно си жадна. — Приближи се до нея и й подаде едната. — Не ми приличаш на човек, който би си порязал носа. — Оказа се прав. Емджей грабна кутийката и жадно отпи. — Тук няма такива екстри като рум сървиз — продължи той. —

Ала отсреща има закусвалня, така че няма да останем гладни. Искаш ли нещо сега?

Тя го погледна над ръба на кутийката.

— Не.

— Добре. — Джек седна на леглото и й се усмихна. — Тогава да поговорим.

— Що не ме целунеш отзад?

— Примамливо предложение, сладурче, но се опитвам да не мисля на тази тема. — Потупа я приятелски по бедрото. — Сега, доколкото разбирам, и двамата сме се забъркали в някаква каша, а ключът е у теб. Кажи ми кой те гони и защо, и аз ще се оправя с това.

Най-непоносимата й жажда бе вече задоволена, затова Емджей отпи бавно.

— Ти ли ще се оправиш с това? — попита с натежал от сарказъм глас.

— Да. Смятай ме за твоя герой. Като добрия стар Херкулес — Той потупа с палец по телевизора зад себе си. — Кажи ми, и аз ще се оправя с лошите момчета. После ще ти представя сметката. И ако предложението да те целуна отзад е още в сила, ще се заема и с това.

— Да видим. — Тя изви глава и го погледна в очите. — Какво беше казал на твоя приятел Ралф да направи? — Изръмжа и го повтори.

Той само поклати глава:

— Така ли се говори с човек, който те спаси от куршум в мозъка?

— Аз те спасих от куршум в мозъка, приятелче, макар много да се съмнявам, че би го улучил, след като очевидно е толкова малък. А ти за отплата ме тормозиш, връзваш ме, запушваш ми устата и ме стоварваш в някакъв евтин мотел, в който наемат стаи за по час.

— Увериха ме, че това е семеен хотел. — Господи, тя бе истински огън, помисли Джек. Плюеше го въпреки преимуществото му, предизвикваше го, макар да не се надяваше да спечели. И бе дяволски сексапилна с тесните си джинси и изпомачканата риза. — Помисли за това — предложи той. — Онзи безмозъчен гигант спомена нещо в дух, че прекалено много говоря, което ме навежда на мисълта, че са ни подслушвали от камионетката. Трябва да са имали апаратура и него са го хванали нервите. Иначе, ако беше тръгнала с мен като добро

момиче, щяха да ни спрат някъде по пътя и да те отмъкнат. Не са искали пряко да се намесват и да има свидетели.

— Ти щеше да си свидетел.

— Не се безпокой. Щях да се ядосам, че някой друг ловец на глави ми е отмъкнал плячката, ала хората в моя бранш не тичат да се оплакват в полицията. Щях да си загубя наградата, да реша, че съм си пропилял деня, може би да се оплача на Ралф. Поне те така са си го представяли. А Ралф сигурно щеше да ми пробута някоя лесна задачка, за да съм доволен. — Очите му отново станаха остри. — Някой му е стъпил на шията. Искам да знам кой.

— Не мога да ти кажа. Не познавам твоя приятел Ралф…

— Бивш приятел.

— Не познавам горилата, която ми разби вратата, не познавам и теб. — Бе доволна, че гласът й бе спокоен, без следа от треперене. — А сега, ако не ме пуснеш, ще съобщя за всичко това в полицията.

Устните му трепнаха.

— Това е първият път, когато споменаваш полицията, сладурче. Блъфираш. Ти не искаш да ги забъркваш в тази работа. Това е още един въпрос.

Бе прав. Емджей не искаше полиция, не и преди да бе говорила с Бейли и да бе разбрала какво става. Но сви рамене и погледна към телефона, който Джек бе прекъснал.

— Можеше да говориш, че е блъф, ако не беше прерязал кабела.

— Ти нямаше да се обадиш на полицията, ала на онзи, на когото щеше да се обадиш, може телефонът му да се подслушва. Не си направих всичкия този труд да намеря това луксозно усамотено местенце, за да ни проследят. — Наведе се напред и улови брадичката й. — На кого щеше да се обадиш, Емджей?

Погледът й остана спокоен, докато се опитваше да не обръща внимание на топлината на пръстите му, на усещането от неговата кожа върху нейната.

— На любовника си — сопна му се тя. — Той щеше да те накълца на парчета. Щеше да ти изтръгне сърцето и да ти го покаже, докато още тупти.

Джек се усмихна и се приближи още малко. Просто не можа да се сдържи.

— Как се казва?

Главата й бе празна, тотално и глупаво празна. Емджей за миг се вгледа в стоманеносивите му очи и се отърси от ръката му.

— Ханк. Като разбере, че си се забъркал с мен, ще те разкъса на две и ще те хвърли на кучетата.

Той прихна.

— Може и да имаш любовник, сладурче. Може да имаш десет любовника. Но нямаш любовник на име Ханк. Прекалено много време ти отне да го измислиш. Добре, щом не искаш да изплюеш камъчето и да разчиташ на мен да ни измъкна от това, ще опитаме по друг начин. — Стана и се наведе. Чу я как бързо пое въздух, когато посегна към чантата й. Без да каже дума, изсипа съдържанието й на леглото. Вече бе прибрал оръжията. — Използваш ли някога тази отварачка за консерви за нещо друго, освен да отвориш някоя бира?

— Как смееш! Как смееш да ми ровиш нещата!

— О, това са дреболии след всичко, през което сме минали заедно. — Джек взе кадифената кесийка и изсипа диаманта в дланта си. Камъкът засия като пламък, въпреки че в стаята бе мрачно. Възхити му се, както не можеше да му се възхити в колата, докато претърсваше чантата й. Той бе яркосин, голям колкото бебешки юмрук и изрязан така, че да хвърля сини огнени отблясъци. Докато лежеше в ръката му, Джек почувства странна нужда да го пази и защитава. Почти толкова необяснима, помисли си той, колкото нуждата да защитава тази чепата и неблагодарна жена. — Е… — Седна, подхвърли камъка и го улови. — Разкажи ми за това, Емджей. Как в ръцете ти е попаднал син диамант, достатъчно голям, за да задави котка?

ТРЕТА ГЛАВА

В главата й се въртяха различни възможности. Най-простата и най-приятната бе да го накара да се чувства като глупак.

— Да не си луд? — Завъртя очи и му се присмя. — Да, това е диамант, наистина, голям син диамант. В жабката на колата си нося един зелен, а в другата ми чанта има един хубав червен. Харча всичката печалба от заведението си за диаманти. Просто слабост.

Джек я гледаше, като небрежно си подхвърляше камъка. Бе раздразнена, реши той. Едновременно смутена и самоуверена.

— И за какво ти е?

— Използвам го за преспапие.

Джек изчака един момент.

— Носиш преспапие в чантата си? По дяволите.

— Подарък ми е — отвърна тя надуто и вирна нос.

— Да, от Ханк Хубавеца, без съмнение. — Той стана и небрежно разбута останалите неща, които бе изсипал. — Да видим, освен бокс…

— Това е торбичка с монети — поправи го Емджей.

— Същият ефект. Сълзотворен газ, отварачка за консерви, която се съмнявам, че мъкнеш, за да отваряш бутилки с лимонада, после имаме електронно тефтерче, портфейл с повече снимки, отколкото пари…

— Не ми харесва да ми ровиш из личните вещи.

— Дай ме под съд. Шише фирмена минерална вода, шест химикалки, четири молива. Молив за очи, кибрит, ключове, два чифта слънчеви очила, последната книга на Сю Графтън… Добра книга, между другото, няма да ти разкажа края… Шоколад… — Подхвърли й го. — В случай, че си гладна. Мобилен телефон. — Пъхна го в задния си джоб. — Около три долара на монети, малък транзистор и кутийка презервативи. — Вдигна вежди. — Неотворена. Но пък човек никога не знае.

Тя пламна, съчетание от унижение и ярост.

— Перверзник…

— Бих казал, че си жена, която иска да бъде подготвена за всичко. Така че защо да не си носиш и едно преспапие? Може да налетиш на купчина листи, които трябва да бъдат затиснати. Непрекъснато се случват такива неща. — Събра разпилените по леглото вещи, пъхна ги в чантата и я хвърли настрани. — Няма да те питам за какъв глупак ме вземаш, защото вече имам представа. — Отиде до огледалото и прокара по него диаманта. Той остави дълга тънка резка. — Просто вече не правят хотелските огледала както на времето — отбеляза Джек и дойде да седне до нея на леглото. — А сега да се върнем към първоначалния ми въпрос. Какво правиш с този син диамант, достатъчно голям, че да задави котка? — Емджей не отговори нищо и той хвана брадичката й и обърна лицето й към себе си. — Слушай, сестричке. Бих могъл пак да те омотая, да те оставя тук и да си отида с твоето преспапие за един милион долара. Това е път номер едно. Мога да седна да догледам филма и да те изчакам, защото ти рано или късно ще ми кажеш това, което искам да знам. Това е път номер две. А ако тръгнем по път номер три, ти още сега ще ми кажеш защо носиш камък, с който може да се купи малък остров на Карибите, и ще започнем да мислим как и двамата да се измъкнем от тази каша.

Тя не трепна, не мигна. Не можеше да не се възхити от самообладанието й. И понеже се възхищаваше, изчака търпеливо, докато Емджей го изучаваше с тъмнозелените си скосени като на котка очи.

— Защо още не си тръгнал по първия път?

— Защото не ми харесва някаква горила да се опитва да ме потроши, не ми харесва да стрелят по мен, не ми харесва да ме налага някаква дръпната кльощава жена. — Наведе се към нея, докато носовете им почти се допряха. — Имам да плащам дългове, сладурче. И ти си първата стъпка.

Тя се вкопчи със свободната си ръка в китката му и го избута.

— На мен не ми минават заплахи, Дакота.

— Така ли? — Той бързо смени тона. Ръката му се върна към лицето й, ала сега леко плъзна пръсти по бузата й. Емджей изненадано премигна и присви очи. — Искаш друг подход?

Пръстите му се спуснаха по шията й, към корема й и обратно, преди да се обвият около врата й. Устните му спряха на един горещ дъх от нейните.

— Не си и помисляй — предупреди го тя.

— Прекалено е късно. — Присви очи срещу нея. — Мисля за това, още откак влезе в блока преди мен.

Не, осъзна Джек, мислеше, откак Ралф му даде снимката й. Ала по-късно щеше да се занимава с това.

Допря устни до нейните, като се отдръпваше от време на време за секунда. Бе очаквал Емджей да се свие или да се бори с него. Господ му бе свидетел, че по всякакъв начин се бе опитал да я уплаши. Това бе долно, но и с този въпрос щеше да се занимава по-късно. Той просто искаше от натиска да има някакъв резултат, да я накара да изплюе камъчето, преди и двамата да загинат. И ако от цялата тази работа получаваше някакво ненормално удоволствие, какво да се прави, и той си имаше своите малки слабости.

Ала тя не се бореше и не се свиваше. Нито едно мускулче не трепна върху лицето й, само божествено зелените й очи се впиха в неговите. Обзе го тъмно, първично вълнение.

Какво значеше още един грях в сметката му, помисли Джек, стисна свободната й ръка и дълго и дълбоко я вкуси.

Това бе само жарава, първична като там-там. Никаква мисъл, никакво чувство, само инстинкт. Изненадващо сочните й устни поддадоха под неговите, така че той се гмурна още по-дълбоко. Промъкна език между гостоприемните й устни, потъна в дългото стегнато тяло, впи пръсти в огнените коси.

Съзнанието му изключи като изгоряла крушка. Джек забрави, че това бе лъжа, предназначена да я сплаши, забрави, че бе възпитан мъж. И знаеше единствено, че трябва да я вземе.

Ръката му се затвори алчно върху гърдите й, палецът и показалецът стиснаха зърното, което напираше през тънкия памучен плат на ризата й. Емджей се движеше под него, извиваше се към него. И кръвта бумтеше в главата му.

Тя бе бърза. Едва не отскубна ухото му, а зъбите й щракнаха като вълчи капан върху долната му устна. Той извика, дръпна се и, сигурен, че би отхапала парче месо от него, стисна здраво брадичката й, докато Емджей не го пусна. Джек притисна опакото на ръката си към пулсиращата си устна и се намръщи, като видя кръвта върху нея.

— По дяволите…

— Негодник! — Тя бързо се изправи на колене, замахна към него и изруга, след като не го достигна. — Извратен тип.

Той й хвърли един убийствен поглед и затръшна вратата на банята зад себе си. Чу се как пусна водата. Емджей затвори очи и се отпусна на леглото.

Боже мой, помисли отчаяно и притисна ръка към лицето си. Бе загубила ума си.

Беше ли се борила с него? Не. Беше ли изпълнена с гняв, с отвращение? Не.

Беше й приятно.

Обвиняваше се и проклинаше Джек Дакота.

Бе му позволила да я целуне. Нямаше какво да се преструва. Бе впила поглед в опасните му сиви очи, бе почувствала как през нея премина ток, когато самоуверените му устни докоснаха нейните.

И го бе пожелала.

Мускулите й бяха омекнали, гърдите й бяха настръхнали и кръвта й бе започнала да пулсира. Бе му позволила да я целуне, без дори да се опита да възрази. Бе отвърнала на целувката му, без да мисли за последствията.

Емджей О’Лиъри, каза си тя, силното момиче, което се гордееше, че винаги запазва самообладание, което за част от секундата можеше да повали стокилограмов мъж и да стъпи върху гърлото му, самоуверената, делова Емджей се бе разляла в локва от сладострастие.

А той я бе възрал, бе й запушил устата, бе я закопчал с белезници към леглото в някакъв евтин мотел. Това, че го бе пожелала дори за секунда, я правеше не по-малко извратена от него.

Слава Богу, че бе дошла на себе си. Нямаше значение, че причината да го спре бе пронизалият я страх от чувствата й. Важното бе, че го спря — а знаеше, че само миг по-късно би го оставила да прави с нея каквото си поиска.

Много се страхуваше, че ако и двете й ръце бяха свободни, щеше да ги обвие около врата му. А после щеше да разкъса дрехите му.

Причината бе в шока, каза си тя. Дори жена, която се гордееше, че може да се справи с всичко, което се изпречи на пътя й, при определени обстоятелства имаше право малко да се побърка от стреса.

Сега трябваше да забрави за това и да измисли какво да прави.

Всичко бе ясно. Трябваше да се свърже с Бейли. Каквито и да бяха мотивите на приятелката й да й изпрати диаманта, Бейли не може да не бе имала никаква представа колко опасно бе това. Имала си е причини, Емджей бе сигурна, и вероятно това бе една от малкото импулсивни и необмислени постъпки на Бейли.

Не смяташе, че Бейли трябва да плати за нея. А какво бе направила с другите два диаманта? Дали… О, Господи!

Отпусна се безсилно на твърдата като тухла възглавница. Сигурно бе изпратила единия на Грейс. Сигурно. Това бе логично, а Бейли не бе нищо друго, освен логична. Имаше три диаманта и тя бе изпратила единия на Емджей. Значи бе оставила втория у себе си, а третия бе изпратила на единствения друг човек на света, на когото можеше да вярва дотолкова, че да му повери такава отговорност.

Грейс Фонтейн. От колежа те трите бяха близки като сестри. Бейли — тиха, прилежна и сериозна. Грейс — богата, зашеметяваща и дива. Четири години живяха в една стая в Радклиф и оттогава си останаха близки. Бейли се бе заела със семейния бизнес, Емджей бе последвала традицията и бе открила свой собствен бар, а Грейс правеше всичко, за да скандализира своите богати, консервативни и осъждащи я роднини.

Ако една от тях бе в беда, значи и трите бяха в беда. Трябваше да ги предупреди.

Трябваше да избяга от Джек Дакота. Или да го използва.

Но доколко можеше да му се довери?

В банята Джек разглеждаше в огледалото разкривената си устна. Сигурно щеше да му остане белег. Е, трябваше да признае, че си го заслужаваше. Наистина се бе държал като свиня.

Не че тя бе напълно невинна, както си лежеше така предизвикателно на леглото.

А не беше ли му предложила дългото си стегнато тяло, не беше ли разтворила меките си сексапилни устни, не беше ли извила към него стройните си тесни бедра?

Свиня. Потърка лицето си. Какъв избор й бе дал?

Отпусна ръце, изгледа убийствено отражението си и призна, че не беше искал да й даде избор.

Беше искал просто нея.

Е, той не бе животно. Можеше да се контролира, можеше да мисли, можеше да съобразява. И точно това щеше да направи.

Сигурно щеше да му остане белег, помисли отново мрачно и предпазливо докосна с пръст подпухналата си устна. Нека това ти е за урок, Дакота. Кимна на отражението си. Ако не можеш да вярваш на себе си, съвсем сигурно е, че не можеш да вярваш на нея.

Когато излезе, Емджей се мръщеше към грозните завеси на прозореца. Той я погледна. Тя отвърна на погледа му. Без да каже нищо, Джек седна на единствения изтърбушен фотьойл, кръстоса крака и се обърна към телевизора.

Херкулес бе свършил. Вероятно бе победил. На негово място се бе появил някакъв японски фантастичен трилър с невероятно лошо изработен гигантски гущер, който в момента мачкаше един бърз влак. Тълпи статисти пищяха от ужас.

Известно време двамата гледаха как на екрана се втурнаха войници с огромни пушки, които по никакъв начин не действаха на огромния гущер — мутант. Един дребен мъж с бойна каска бе изяден. Страхливите му другари се разбягаха да си спасяват живота.

Емджей намери шоколада, който Джек й бе подхвърлил по-рано, отчупи едно парче и замислено го задъвка, докато кралят на гущерите от далечния космос се тътреше към Токио, за да създаде отмъстително хаос там.

— Би ли ми дал водата ми, ако обичаш? — попита тя с демонстративно любезен тон.

Той стана, извади я от чантата й и й я подаде.

— Благодаря. — Емджей отпи една голяма глътка и го изчака отново да седне. — Какъв ти е хонорарът?

Джек извади още една сода от хладилната чанта. Искаше му се да е бира.

— За какво?

— За това, което правиш. — Тя сви рамене. — Да кажем, че съм взела заем, не съм го върнала и съм избягала. Колко вземаш, за да ме доведеш?

— Зависи. Защо?

Емджей завъртя очи.

— От какво зависи?

— Зависи какъв заем не си върнала.

Тя за момент замълча и се замисли. Гущерът събаряше едно високо здание с много невинни жители.

— Какво се предполагаше, че съм направила?

— Застреляла си любовника си, счетоводителя. Мисля, че се казваше Ханк.

— Много смешно. — Емджей отчупи още едно парче шоколад и когато Джек протегна ръка, неохотно му го подаде. — Колко щеше да вземеш за мен?

— Повече, отколкото заслужаваш.

Тя въздъхна.

— Имам намерение да ти предложа сделка, Джек, ала аз съм делова жена и не работя на сляпо. Какъв ти е хонорарът?

Интересно, помисли той и забарабани с пръсти по облегалката на фотьойла.

— За теб, сладурче, като се има предвид какво носиш в този куфар, който наричаш чанта, и като добавим онова, което ми предложи Ралф, за да те дам на главорезите… — Замисли се. — Сто бона.

Емджей не мигна.

— Оценявам желанието ти да разведриш обстановката, като неуместно се опитваш да се шегуваш. Сто бона за човек, който дори не може сам да се справи с наемен убиец, е направо смешно.

— Кой е казал, че не съм можел да се справя сам? — обиди се Джек. — Аз се справих с него, сладурче. С него и с пистолета му, а ти дори не си направи труда да ми благодариш.

— О, извинявай. Трябва да ми е изскочило от ума, докато ме влачеше и ме закопчаваше с белезници. Колко грубо. И не ти, а аз се справих с него. Но както и да е, пошегувахме се, сега да се опитаме да бъдем сериозни. Ще ти дам хиляда да работиш с мен върху това.

— Хиляда? — изсмя се той. — Сестричке, в целия свят не биха се събрали достатъчно пари, които да ме изкушат да работя с теб. Ала за сто бона ще те измъкна от кашата, в която си затънала.

— Първо… — Тя притегли крака и седна по турски. — Не съм ти сестричка и не съм ти сладурче. Ако трябва да се обърнеш към мен, наричай ме по име.

— Ти нямаш име, ти имаш инициали.

— Второ — продължи Емджей, без да му обръща внимание, — ако на човек като теб му паднат сто хиляди, той ще ги пропилее в Лас

Вегас или ще ги изсипе в гащите на някоя стриптийзьорка. Тъй като нямам желание това да се случи с моите пари, ти предлагам хиляда. — Усмихна му се. — С тях можеш да прекараш една приятна събота и неделя на морския бряг с буренце вносна бира.

— Много мило от твоя страна да се грижиш за моето благополучие, обаче изобщо не си в положение да преговаряш. Ти искаш помощ, аз определям цената.

Тя не бе сигурна дали иска помощ. Истината бе, че изобщо не знаеше защо се пазари с него за цената. При дадените обстоятелства имаше чувството, че може да му предложи каквато и да било сума без никакви задължения да я плати, когато му дойде времето. Но въпросът бе принципен.

— Пет хиляди, и изпълняваш моите нареждания.

— Седемдесет и пет, и никога не изпълнявам нареждания.

— Пет. — Емджей стисна зъби. — Приемай или се отказвай.

— Отказвам се. — Джек небрежно взе отново диаманта и се вгледа в него. — И ще взема това с мен. — Потупа по задния си джоб. — И може би ще се обадя в полицията по готиното ти телефонче, след като съм…

Тя сви пръстите си в юмрук, после ги опъна. Не искаше да намесва полицията, не преди да се бе свързала с Бейли. Нито пък можеше да рискува той да изпълни заканата си и просто да вземе диаманта.

— Петдесет хиляди — процеди през зъби. — Това е всичко, което мога да ти дам. Почти всички пари, които имам, са вложени в бизнеса ми.

Джек вдигна вежди:

— Наградата за откриването на тази малка дрънкулка трябва да е повече от петдесет хиляди.

— Не съм откраднала проклетия диамант. Той не е мой. Той… — Емджей млъкна и стисна устни.

Джек понечи отново да седне на ръба на леглото, ала си спомни какво се бе случило преди малко и предпочете облегалката на фотьойла.

— На кого е, Емджей?

— Няма да ти кажа. Ти си същият гадняр като онзи, който ми строши вратата. Може да си крадец, убиец.

— Затова те окрадох и убих.

— Още не е късно.

— Да ти напомня очевидното. Аз съм единственият наоколо.

— Това не внушава доверие. — Тя се замисли за момент. Колко се осмеляваше да го използва? И колко се осмеляваше да му каже?

— Ако искаш да ти помогна — обади се той, сякаш разчел мислите й, — тогава ми трябват факти, подробности и имена.

— Имена няма да ти дам. — Емджей бавно поклати глава. — И дума не може да става, преди да говоря с другите хора, които са замесени. Колкото до факти и подробности, нямам много.

— Дай ми каквото имаш.

Тя отново се вгледа в него. Не, не му вярваше, по-скоро би го изхвърлила. Ако някога изобщо й се предоставеше тази възможност. Но трябваше да започне отнякъде.

— Откопчей ме.

Джек поклати глава.

— Да оставим засега нещата така, както са. — Ала стана и отиде да изключи телевизора. — Откъде взе диаманта?

Емджей отново се поколеба. Въпросът не бе в доверието, реши тя. Той можеше да й помогне, ако не с друго, то поне като я изслуша.

— Един приятел ми го изпрати. С нощен куриер. Получих го едва вчера.

— Откъде идва?

— Първоначално от Мала Азия, доколкото знам. — Сви рамене, като чу раздразненото му ръмжене. — Няма да ти кажа откъде е изпратен, но ще ти кажа, че трябва да е имало сериозна причина. Приятелят ми е толкова честен, че и едно здрасти не може да открадне. Всичко, което знам, е, че ми беше изпратен с бележка, в която пишеше да го държа непрекъснато у мен и да не казвам на никой, преди да е успял да ми обясни. — Внезапно притисна ръка към корема си и арогантността в гласа и изчезна. — Приятелят ми е в беда. Сигурно е сериозно. Трябва да се обадя.

— Никакви обаждания.

— Виж, Джек…

— Никакви обаждания — повтори той. — Който и да те преследва, може да преследва и твоя приятел. Телефонът му може да се подслушва, което ще ги доведе обратно до теб. Което ги води и до

мен, така че никакви обаждания. А сега, как в ръцете на твоя честен приятел е попаднал син диамант, в сравнение с който Хоуп прилича на подарък в кутийка със захаросани пуканки?

— По съвсем законен начин. — Емджей прокара пръсти през косата си, за да спечели време. Джек бе убеден, че приятелят й е мъж. Защо да не го остави да го вярва? — Слушай, не разбирам всичко. Мога само ти кажа, че диамантът е трябвало да бъде в неговите ръце. По-добре да ти разкажа за диаманта. Той е един от три. Някога те са били част от олтар, издигнат в чест на древноримски бог. Митризмът бил една от основните религии в Римската империя…

— Трите Звезди на Митра — промълви Джек и тя стреснато го погледна, отначало с изненада, после с подозрение.

— Откъде знаеш за Трите Звезди?

— Четох за тях в чакалнята на зъболекаря — измърмори той. Сега, когато взе камъка в ръка, изпита не само възхищение, а и благоговение. — Смята се, че това е легенда. Трите Звезди, вградени в златен триъгълник в ръцете на бога на светлината.

— Не е легенда. Смитсъновият институт получи Звездите от Европа само преди два месеца. Приятелят ми казва, че музеят искал да не се вдига шум около придобивката, докато диамантите не бъдат освидетелствани.

— И оценени — добави той, мислейки на глас. — Застраховани и поставени под здрава охрана.

— Смяташе се, че са поставени под охрана — каза Емджей и Джек се изсмя.

— Май не е била достатъчно здрава, а? Диамантите олицетворяват любовта, познанието и щедростта. — Присви очи и се взря в древния камък. — Чудя се кой ли е този.

— Не мога да кажа. — Емджей продължаваше да го гледа. Бе очарована. В един миг се бе превърнал от грубиян в учен. — Ала очевидно ти знаеш колкото и аз.

— Знам за митризма — продължи той. — Предшества християнството и прилича на него. Човечеството винаги е търсело добър и справедлив бог. — Сви рамене и обърна камъка в ръката си. — Човечеството невинаги получава това, което иска. И знам легендата за Трите Звезди. Говори се, че богът е държал триъгълника векове наред и така се е грижил за света. След това триъгълникът бил изгубен или

откраднат, или потънал с Атлантида. — Запали лампата, за да види как диамантът избухва под бледата светлина. — По-вероятно е да се е озовал в съкровищницата на някой корумпиран римски прокуратор. — Обрисува стените му с пръст. — Това е нещо, за което се убива. Или се умира. Някои легенди го слагат в гроба на Клеопатра, според други Мърлин го пази в кристална кутия до завръщането на Артур. А според трети самият бог хвърлил диамантите на небето и заплакал заради невежеството на хората. Но аз бих се обзаложил, че диамантите просто са били откраднати и разделени. — Погледна над диаманта в очите й. — Поотделно струват цяло състояние, а в триъгълника дават безсмъртие.

Да, тя можеше да признае, че Джек я очарова. Очароваше я начинът, по който дълбокият му мъжествен глас премина в професорски тон. И начинът, по който галеше камъка, както мъж гали пламналата плът на жена. Ала поклати глава:

— Ти не вярваш в това.

— Не вярвам, но това е легендата, нали? Който държи триъгълника със Звездите в него, получава силата на бога и неговото безсмъртие. Ала не задължително и неговата състрадателност. Хората са убивали и за по-малко. За много по-малко. — Той остави диаманта на масата между тях. Сега всичко се бе променило. Залогът бе огромен. — Много си загазила, Емджей. Който и да иска камъка, няма да се поколебае да вземе и главата ти с него. — Потърка брадичката си. — А моята глава в момента е ужасно близо до твоята.

Не можеше да повярва какъв лош късмет има. Грешката си бе негова, каза си той, докато се успокояваше с Моцарт. Защото се бе опитвал да стои настрани от събитията и трябваше да разчита други да му свършат работата.

Некадърници, всички до един, помисли той и поглади самуреното палто, украсявало някога раменете на царица Александра.

И само като си представеше, че се бе забавлявал с мисълта да се изпрати един ловец на глави след досадната госпожица О’Лиъри. Щеше да е по-просто да я измъкнат от апартамента или местоработата й. Но бе предпочел финеса и отново дистанцията.

Щяха да обвинят ловеца на глави за отвличането и смъртта ѝ. Такива хора са по природа склонни към насилие и непредсказуеми. Полицията щеше да приключи със случая, без особено да се замисля и да си дава труд.

А сега тя бе избягала, най-вероятно с диаманта.

Щеше да се появи, помисли той, като дишаше бавно и равномерно. Със сигурност скоро щеше да се опита да се свърже с приятелките си. Бяха го уверили, че те са възхитително верни една на друга.

Той бе човек, който ценеше верността.

А когато госпожица О'Лиъри се опиташе да се свърже с приятелките си — едната изчезнала, другата извън досег — той щеше да я има.

И камъка.

И когато я имаше, не се съмняваше, че ще стигне до другите две Звезди.

В края на краищата, помисли с приятна усмивка, Бейли Джеймс имаше репутацията на добра приятелка, състрадателна и интелигентна жена. Достатъчно интелигентна, за да разкрие плана на доведените си братя да направят копия на Звездите, достатъчно умна, за да им попречи, преди да са успели да ги изпратят.

Е, с това също щеше да се справи. Бе сигурен, че Бейли ще бъде лоялна към приятелката си, достатъчно състрадателна, за да постави приятелката си на първо място. А нейната лоялност и състрадателност щеше да му донесе диамантите без много повече забавяне.

В замяна за живота на Емджей О'Лиъри. Бе посветил много години от живота си на търсенето на Трите Звезди. Бе вложил много от голямото си богатство. И бе отнел много животи. Сега те бяха почти в ръцете му. Толкова близо, че пръстите му изтръпваха от очакване.

И когато ги получеше, когато ги вградеше в триъгълника и ги поставеше в олтара, който бе направил за тях, щеше да добие най-висшата власт. И безсмъртие.

Тогава, разбира се, щеше да убие жените. Подобаващо жертвоприношение за Бога.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Бе я оставил сама. Сега тя трябваше да се заеме с въпроса за доверието. Трябваше ли да му вярва, че ще излезе, ще вземе храна и ще се върне? Той не й вярваше, че ще го чака, помисли Емджей и потропа с белезници.

И трябваше да признае, че добре я бе преценил. Щеше да излети от вратата като куршум. Не защото се страхуваше от него. Бе взела предвид всички факти, всички инстинкти и вече не мислеше, че би я наранил. Иначе досега щеше да го е сторил.

Видя го как се справи с горилата, която разби вратата й. Наистина, много се потруди, ала се справи с бързина, сила и възхитителна злоба.

Не й се искаше да си го признае, но знаеше, че се бе сдържал, когато се бореше с нея. Не че това го извиняваше задето я върза и я хвърли в някаква евтина мотелска стая, ала ако трябваше да бъде честна, по време на краткото им спречкване можеше сериозно да я нарани, ако бе искал.

А всичко, което всъщност нарани, бе гордостта й.

Имаше и ум в главата — което я изненадваше. Това вероятно бе заради грешката да съди по първото впечатление от външния му вид. Но в допълнение към уличната хитрост, която би очаквала от подобен тип хора, Джек Дакота изглежда имаше и интелект. При това добър.

И тя не вярваше, че бе чел в чакалнята на зъболекарския кабинет. Човек не чете за древни религии, докато чака да му почистят зъбите. Значи трябваше да приеме, че в него имаше нещо повече, отколкото първоначално бе предполагала. Сега просто трябваше да реши дали това бе предимство, или недостатък.

След като вече се бе поуспокоила, бе сигурна, че няма да й се нахвърли и сексуално. Можеше да се обзаложи, че онази малка случка го бе разтърсила не по-малко, отколкото нея. Това, Емджей бе сигурна, бе погрешна стъпка от негова страна. Сплаши жената, използвай

въздействието на тестостерона, и тя ще ти каже всичко, което искаш да знаеш.

Не проработи. Всичко, което стана, бе, че напрегна и двамата.

По дяволите, този мъж умееше да се целува. Ала се отклоняваше от темата, напомни си Емджей и се намръщи към тъпия филм, който той бе оставил да гърми от телевизора.

Не, тя не се страхуваше от него, но се страхуваше от ситуацията. Което означаваше, че не иска да седи тук, без да прави нищо. Емджей бе човек на действието. Нямаше значение дали действието бе разумно, или не. Важното бе да прави нещо.

Застана на колене и се вгледа в белезниците. Завъртя китката си напред и назад, сякаш бе цирков артист, подготвящ се за последния си номер.

Опита металните пречки на таблата и откри, че бяха ужасяващо здрави.

Вече не правят евтините мотели както на времето, помисли с въздишка. И й се прииска да имаше фиба, пила за нокти, чук. Всичко, което намери в лепкавото чекмедже на нощното шкафче, бе опърпан телефонен указател и изсъхнала захарна пръчка.

Джек взе чантата й със себе си и макар да знаеше, че в нея не би намерила нито фиба, нито пила за нокти, нито чук, все пак не й бе приятно, че я няма.

Можеше, разбира се, да вика. Можеше да се разкрещи и да понесе унижението, ако някой наистина обърнеше внимание на виковете й.

А това нямаше да я измъкне от белезниците, освен ако този някой повикаше ключар. Или полиция.

Пое дълбоко въздух, търсейки правилния изход. Бе се поболяла от притеснения за Бейли и Грейс, отчаяно й се искаше да се увери, че и двете са добре.

Ако наистина отидеше в полицията, какви неприятности щеше да донесе това на Бейли? Тя, формално погледнато, се бе оказала притежател на цяло състояние. Щяха ли властите да проявят разбиране, или щяха да хвърлят Бейли в затвора?

Такъв риск Емджей не можеше да поеме. Не още. Не докато виждаше макар и малка възможност да избегне неприятностите. А за

да го направи, трябваше да знае срещу какво, по дяволите, се бе изправила.

Което означаваше да се измъкне от тази стая. Когато Джек отключи вратата, вече мислеше да започне да гризе със зъби пречките на леглото. Той й хвърли една бърза усмивка, с която й показа, че й чете мислите.

— Миличка, върнах се.

— Много си смешен, Дакота. Всичко ме боли.

— Хубава гледка си, както си прикована към това легло. — Той остави двата плика. — Някой по-долен мъж би си представял доста неприлични неща.

Бе неин ред да се усмихне злорадо.

— Ти вече си ги представи. И вероятно ще ти остане белег на долната устна.

— Да. — Той предпазливо я докосна. Още го болеше. — Бих казал, че си го заслужих. Ала ти отначало не се дърпаше.

Това също болеше. Истината често боли.

— Мисли си го, Джек. — Само дето не го измърка. — Сигурна съм, че самочувствие като твоето от време на време трябва да бъде залъгвано.

— Сладурче, аз мога да различа залъгване от целувка. Обаче сега имаме по-важна работа, отколкото да обсъждаме колко ме харесваш. — Доволен от последното си остроумие, той бръкна в единия от пликовете. — Бургери.

Ароматът я удари като юмрук право в празния стомах.

— Значи ще се крием тук като избягали затворници… — Тя подрънка с белезниците, за да подчертае думите си. — И ще ядем мазна храна?

— Точно така. — Джек й подаде един бургер и извади кутийка пържени картофи, предназначени да задръстят артериите и да повдигнат настроението. — Мисля по-добре, когато ям. — Общително се изтегна до нея, опря гръб на таблата, протегна крака и остави храната в скута си. — Имаме сериозен проблем.

— Ако ние и двамата имаме сериозен проблем, защо аз съм единствената в белезници?

Харесваше му саркастичната нотка в гласа й и се чудеше какво му става.

— Защото ти би направила някоя глупост, ако не бях взел мерки. Грижа се за своето вложение. — Размаха остатъка от бургера си. — А това си ти, сладурче.

— Аз мога сама да се грижа за себе си. И щом съм те наела, ти трябва да изпълняваш моите заповеди. Първата заповед е да отключиш тези проклети неща.

— Ще стигнем и дотам, след като определим основните правила. — Той отвори пликчето със сол и поръси картофите. — Мислех за това.

— Добре тогава. — Емджей захапа яростно прегарялото кюфте между двете парчета леко изсъхнал хляб. — За какво ли се тревожа? Ти си мислил.

— Много си саркастична. Но това в теб ми харесва. — Пододе й една миниатюрна хартиена салфетка. — Имаш кетчуп на брадичката. И така, някой притиска Ралф, дотолкова, че Ралф да фалшифицира официалните документи, да ме прати за зелен хайвер и да ми създаде неприятности. Не би го направил за пари… Не че Ралф не обича парите. Ала за някой и друг долар не би си рискувал разрешителното, нито би рискувал аз да го подгоня. Значи си е спасявал кожата.

— А след като Ралф, без съмнение, е един от стълбовете на обществото, това скъсява списъка?

— Това значи, че е бил някой със замах, някой, който не се страхува, че старият Ралф ще ме ядоса или ще отиде в полицията. Някой, който е искал ти да бъдеш отстранена. Кой знае къде е диамантът?

— Никой, освен човека, който ми го изпрати. — Тя се намръщи към бургера си. — И може би още един човек.

— Ако повече от един човек знае една тайна, тя вече не е тайна. Откъде е взел диаманта твоят приятел, Емджей? Продължаваш да увърташ.

— Ще ти кажа, след като го изясня с приятеля си. Трябва да се обадя по телефона.

— Никакви обаждания.

— Ти се обади на Ралф — напомни му тя.

— Рискувах, а и в момента се движехме. Ти няма да се обаждаш на никой, преди да разбера какво става. Диамантът ти е бил изпратен вчера. Подгонили са първо теб.

— Това означава, че са подгонили моя приятел. — Стомахът й се преобърна. — Джек, моля те. Трябва да се обадя. Трябва да разбера.

Чувствата, задавящи гласа й, едновременно го разчувстваха и подразниха. Вгледа се в очите й.

— Колко означава той за теб?

Емджей понечи да го поправи, после поклати глава:

— Означава всичко. Никой на света не означава повече за мен.

— Късметлия.

Това не бе отговорът, който тя искаше или очакваше. Вкопчи се в ризата му:

— Какво, по дяволите, ти става? Някой се опита да ни убие. Как можем просто да седим тук?

— Точно затова седим тук. Оставяме ги за малко да гонят вятъра. Приятелят ти засега се оправя сам. И след като не мога да си те представя да си паднеш по някой, който не може да се грижи за себе си, той сигурно е добре.

— Ти нищо не разбираш. — Емджей се облегна назад и прокара пръсти през косата си. — Господи, каква каша. В момента би трябвало да се подготвям да отида на работа, а вместо това съм вързана тук с теб. Тази вечер трябва да съм на бара.

— Ти работиш на бара? — вдигна вежди Джек. — Мислех, че си собственик на заведението.

— Точно така, аз съм собственик на заведението. — В гласа й се прокрадна нотка на гордост. — Обичам да работя на бара. Някакъв проблем ли имаш с това?

— Не. — Тъй като темата я разсейваше, той я продължи: — Бива ли те?

— Никой не се оплаква.

— Как попадна в този бизнес? — Тя го изгледа втренчено и Джек сви рамене: — Хайде, един малък разговор, докато вечеряме, няма да ни навреди. Трябва да убием време.

Това не бе всичко, което Емджей искаше да убие, но останалото трябваше да почака.

— Аз съм четвърто поколение собственик на заведение. Прадядо ми е имал странноприемница в Дъблин. Дядо ми емигрирал в Ню Йорк и работел на бара в собственото си заведение. Баща ми продължил

традицията, когато се пренесъл във Флорида. Аз всъщност съм израснала зад бара.

— В коя част на Ню Йорк?

— Уестсайд, на ъгъла на Седемдесет и девета улица и „Колумб“.

— „О’Лиъри“ — усмихна се Джек мечтателно. — Много тъмно дърво и много месинг. Жива ирландска музика в събота вечер. И имат най-хубавата бира „Гинес“ от тази страна на Атлантика.

Тя отново го погледна, неволно заинтригувана.

— Ти си бил там?

— Доста халби съм обърнал в „О’Лиъри“. Трябва да е било преди десетина години. — Тогава бе в колежа, спомни си Джек. Бореше се с курсовете по право и литература и се опитваше да разбере кой, по дяволите, бе самият той. — Преди три години бях там, следях нередовен длъжник. Отбих се. Нищо не се беше променило, дори драскотините по стария чамов бар.

Това я разчувства. Нищо не можеше да направи със себе си.

— В „О’Лиъри“ нищо не се променя.

— Мога да се закълна, че същите двама мъже седяха на същите високи столове в края на бара, пушеха пури, четяха вестници за конни състезания и пиеха ирландско уиски.

— Калахан и О’Нийл — усмихна се Емджей. — Те ще си умрат на тези столове.

— И баща ти, Пат О’Лиъри. Кучият му син. — Джек затвори очи, унесен в спомени. — Широко ирландско лице, къдрава червена коса и гръмовен глас.

— Да, това е старецът — промълви тя, още по-разчувствана.

— Знаеш ли, когато отново отидох там, а бях ходил за последен път преди поне шест години, баща ти ми се усмихна. *Как си тази вечер, колежанино*, попита ме той и започна да ми налива бира.

— Ти си учил в колеж?

Ленивото му удоволствие забележимо угасна. Джек отвори едното си око.

— Какво от това?

— Ами, не ми приличаш на човек, който е учил в колеж — сви рамене Емджей и отново се зае с бургера си. — Аз самата имам много хубава бира „Гинес“. В момента бих пийнала една.

— Аз също. Може би по-късно. Та този твой приятел, откога го познаваш?

— Откакто ние самите учехме в колежа. Няма никой друг, на когото да вярвам повече, ако за това питаш.

— Може би трябва да се замислиш — отбеляза той и очите й пламнаха. — Трите Звезди са голямо изкушение за когото и да било. Може би и той се е изкушил, може би това го е побъркало.

— Не, не е така, ала мисля, че някой друг може да се е побъркал, а моят приятел е разбрал за това и… — Тя стисна устни. — Ако ти искаше да запазиш тези диаманти, да си сигурен, че няма да бъдат откраднати, няма да попаднат едновременно не където трябва, какво щеше да направиш?

— Не е въпросът какво бих направил аз, а какво би направил той.

— Би ги разделил — заяви Емджей. — Би ги предал на хора, на които вярваш безусловно. Хора, които биха умрели за теб, защото ти би сторил същото за тях. Безусловно.

— Абсолютно доверие, абсолютна вярност? — Джек смачка на топка салфетката си и я хвърли в кошчето. — Не го вярвам.

— В такъв случай съжалявам за теб — прошепна тя. — Защото не го вярваш. Но това просто го има. Нямаш ли никой, който би умрял за теб, Джек?

— Не. И няма никой, за когото аз бих умрял. — За пръв път през живота му стана неприятно, че го осъзна. Той се отдръпна и затвори очи. — Ще подремна.

— Какво ще направиш?

— Ще подремна. Би било разумно и ти да направиш същото.

— Как можеш да спиш в такъв момент?

— Защото съм уморен — обясни Джек сприхаво. — И защото не мисля, че ще мога да спя кой знае колко, когато всичко започне. Имаме два часа преди залез-слънце.

— А какво ще се случи по залез-слънце?

— Ще стане тъмно — отвърна той и заспа. Емджей не можеше да повярва. Този човек се бе изключил като машина, сякаш хипнотизатор му бе щракнал с пръсти. Сякаш… Намръщи се, търсейки още аналогии. Поне не хъркаше.

Е, това бе просто прекрасно. Направо страхотно. И какво трябваше да прави тя, докато Джек си подремваше?

Емджей захапа последния пържен картоф, вторачи се сърдито в телевизионния екран, където гигантският гущер в момента се бе изправил пред собствения си ужасен край. Кабелният канал обещаваше през почивните дни още филми за чудовища и герои. Божичко!

Тя лежеше в тъмната стая и обмисляше какви възможности има. И докато мислеше, заспа.

А докато спеше, сънуваше чудовища и герои, и един син диамант, който пулсираше като живо сърце.

Джек се събуди, обвит от женска плът. Първо я подуши, дъх, само мъничко прекалено остър, на лимонов сапун. Чист, свеж и прост.

Чу я — бавното й, равномерно, спокойно дишане. Почувства тихата интимност на споделения сън. Кръвта му закипя, преди да я бе усетил.

Дълги, гъвкави крайници. Цял метър добре оформено бедро бе прехвърлено върху крака му. Една равномерно загоряла ръка, с кожа, гладка като прясна сметана, лежеше на гърдите му. Главата й бе уютно наместена върху рамото му.

Емджей обичаше да се гуши, помисли той и се усмихна. Кой би помислил? Преди да бе успял да се спре, вдигна ръка и леко я погали по разрошената коса. Ярка коприна, доста контрастираща на тази ъгловата твърдост.

Тя със сигурност имаше стил. Стил, който му харесваше, реши Джек и се зачуди какво ли би станало, ако някоя вечер просто бе влязъл в нейното заведение и бе започнал да я сваля.

Щеше да го изрита по задника, помисли той и се усмихна. Каква жена!

Лошо, много лошо, че нямаше време да опита. Защото наистина му се искаше още веднъж да я вкуси.

И понеже му се искаше, се измъкна изпод нея, стана и се разкърши. Емджей се размърда, опитвайки се да се намести удобно, обърна се по гръб и пъхна свободната си ръка под главата.

Неспокойното животно в него изръмжа.

Джек го обузда и си напомни, че понякога е възпитан мъж. Възпитаните мъже не се нахвърлят върху спящи жени.

Ала биха могли да си го представят.

Тъй като би било по-безопасно да си го представя от разстояние, той отиде в банята, наплиска лицето си със студена вода и обмисли следващия си ход.

В съня си Емджей държеше в ръката си диамант и му се чудеше, а между листата на дърветата танцуваше слънчева светлина. Вместо да проникват през камъка, лъчите отскачаха от него, като създаваха блестящ водовъртеж от красота, който щипеше очите и изгаряше душата.

Тя трябваше да го държи, ако не и да го пази. Отговорите бяха там, скрити вътре, стига да знаеше как да погледне.

Отнякъде дойде един ръмжащ звяр, свиреп и див. Емджей се обърна към него, вместо да избяга, стиснала диаманта в едната си ръка, другата вдигната в самоотбрана.

Нещо се размърда коварно в храстите, скрито, чакащо, търсещо. Дебнещо.

После се появи той, яхнал голям черен кон. На пояса му висеше сребърен меч. Сивите му очи бяха твърди като гранит и не по-малко опасни от който и да било звяр, който някога е ходил по земята. Той й протегна ръка с предизвикателна усмивка.

Отпред опасност. Отзад опасност. Тя пристъпи напред, хвана ръката му и го остави да я изтегли върху блестящия черен кон. Конят се понесе и изцвили. Препускаха бясно. Кръвта биеше в главата й, но не от страх, а от въодушевление.

Събуди се разгорещена и с бумтящо сърце. Бе в една мрачна претрупана мотелска стая, а Джек я бе хванал за рамото и грубо я разтърсваше.

— Какво? Какво?

— Спането свърши. — Помисли си дали да не я целуне за добро утро и да рискува да получи един юмрук в лицето. Ала щеше да е прекалено разсейващо.

— Трябва да вървим.

— Къде? — Емджей се мъчеше да се отърси от съня.

— На гости на един приятел. — Откопча белезниците й от таблата на леглото и я закопча за собствената си китка.

— Ти имаш приятел?

— А, тя вече се е събудила. — Той я измъкна навън в мъгливото утро, което все още пулсираше от жега. — Влизай бързо. — Отвори

вратата на колата откъм страната на шофьора.

Емджей бе още достатъчно замаяна, за да се подчини без въпроси. Но докато Джек запали, вече се бе свестила.

— Виж какво, Джек, тези белезници трябва да ги махнеш.

— Не знам, май ми харесват така. Не си ли гледала филма с Тони Къртис и Сидни Поатие? Голяма работа.

— Ние не сме избягали престъпници, които гонят влак. Ако ще имаме делови отношения, трябва да си имаме някакво доверие.

— Сладурче, ти ми вярваш не повече, отколкото аз на теб. — Изкара колата от изровения паркинг, без да нарушава ограниченията за скоростта. — Приеми го по този начин. — Вдигна ръка и тя трепна. — И двамата сме в една и съща лодка. А аз можех просто да те оставя там.

Емджей забарабани с пръсти по коляното си.

— Защо не ме остави?

— Мина ми през ума — призна Джек. — Бих се движил по-бързо без теб. Ала предпочитам да те държа под око. А ако нещата тръгнат на зле и не мога да се върна, никак не бих искал ти да обясняваш защо си прикована към леглото в този мотел.

— Много мило от твоя страна.

— И аз така си помислих. Макар да е твоя вината, че вървя на сляпо. Би било по-лесно, ако беше запълнила празнините.

— Приеми го като предизвикателство.

— О, приемам го. И цялата ситуация, и теб. — Хвърли й един поглед. — Какво толкова има в този мъж, Емджей? В този твой „приятел“, за когото би рискувала толкова много?

Тя погледна през прозореца и се замисли за Бейли. После изхвърли мисълта от главата си. Тревогите за Бейли само връщаха страха, а страхът замъгляваше съзнанието й и й пречеше да мисли.

— Ти не би разбрал какво значи любов, нали, Джек? — Гласът й бе тих, без обичайната заядлива нотка, и очите й бавно обходиха лицето му. — Такава, която не задава въпроси, не иска услуги и няма граници.

— Не. — Сред празнотата, която думите й създадоха, в него се надигна завист. — Дори бих казал, че ако не задаваш въпроси и нямаш граници, значи си глупак.

— А ти не си глупак.

— При дадените обстоятелства би трябвало да си благодарна, че не съм. Аз ще те измъкна оттук, Емджей. И после ти ще ми дължиш петдесет хиляди.

— Ти си имаш приоритети — изсумтя тя.

— Да, парите изглаждат доста неравности по пътя. И ти казвам, че преди да ми платиш, ние отново ще стигнем до леглото. Само че този път няма да е, за да подремнем.

Емджей се извъртя към него, без да обръща внимание на обзелото я вълнение.

— Дакота, единственият начин отново да се отъркалям с теб е ако отново ме оковеш.

Той се усмихна — бавно, нагло, дяволски симпатично.

— Е, това би било интересно, нали?

За да спести време, зави по магистралата и пое на север. И си обеща, че не само ще я вкара в леглото си, но и когато го стори, тя няма да мисли за никой друг мъж.

— Във Вашингтон ли се връщаш?

— Да. Имаме малко работа там. — Лицето му, осветявано от фаровете на насрещните коли, бе мрачно.

Тръгна по обиколен път, вървя, минава на няколко пъти край своята цел, докато се увери, че в никоя от паркираните на пряката коли няма никой.

Имаше и движение на пешеходци. Прецени го при второто си преминаване. Тук се правеха сделки, а това занимание държеше хората в движение.

— Хубав квартал — отбеляза Емджей, като видя как един пиян излиза със залитане от магазин за алкохол, стиснал кафяв книжен плик. — Направо прекрасен. Ти ли живееш тук?

— Ралф. Ние сме само на две преки от съда. — Джек мина покрай една проститутка, която се бе отдалечила от обичайните места за разходки, и спря зад ъгъла. — На него мястото му харесва.

Това бе квартал, тя знаеше, който и най-безстрашните шофьори на таксита предпочитаха да избягват. Квартал, в който животът често струваше по-малко от храчката на тротоара, а онези, които ценяха своя живот, здраво заключваха вратите си много преди залез-слънце и чакаха утрото.

Тук драсканиците по порутените сгради не бяха форма на изкуство, а заплахи.

Емджей чу как някой изпсува злобно, после се разнесе трясък от счупено стъкло.

— Твоят приятел Ралф е човек с вкус и финес.

— Бивш приятел. — Джек я хвана за ръката и я издърпа да излезе през неговата врата.

— Ти ли си това, Дакота? Ти ли си? — От сенките на един вход се измъкна човек. Очите му бяха червени и плашливи като на бито куче. Той изтри уста с опакото на ръката си и се потътри към тях. Бе с износени обувки и с палто, с което сигурно се топеше в лятната жега.

— Да, Фреди. Как върви?

— Било е и по-добре. Било е и по-добре, Джек, знаеш ли? — Очите му минаха през Емджей. — Било е и по-добре — повтори отново.

— Да, знам. — Джек бръкна в предния си джоб и извади банкнотите, които вече бе сложил там. — Няма да ти дойде зле нещо топло за ядене.

— Нещо топло за ядене. — Фреди се вторачи в банкнотите и облиза устни. — Хич няма да ми дойде зле нещо топло за ядене.

— Виждал ли си Ралф?

— Не съм. — Той протегна треперещите си пръсти към банкнотите, сграбчи ги и премигна, когато Джек не ги пусна. — Не съм — повтори. — Сигурно е затворил рано. Нали е празник, Четвърти юли. Проклетите хлапета вече залагат фишеците. Да не може човек да разбере дали не се стреля. Проклети хлапета.

— Кога за последен път си виждал Ралф?

— Не знам. Вчера? — Погледна към Джек за одобрение. — Май вчера. Мотая се тук, ама не съм го виждал. И у тях е заключено.

— Виждал ли си някой, който не е тукашен?

— Нея. — Фреди посочи към Емджей и се усмихна. — Тя не е тукашна.

— Освен нея.

— Тц. Никой. — В гласа му се появиха хленчещи нотки. — Вярно съм бил по-добре, Джек, нали знаеш.

— Да. — Без да си прави труда да въздъхне, Джек пусна банкнотите. — Изчезвай, Фреди.

— Да, добре. — Фреди се забърза по улицата и изчезна зад ъгъла.

— Той няма да си купи храна — измърмори Емджей. — Нали знаеш какво ще си купи?

— Не можеш да спасиш целия свят. Понякога не можеш да спасиш и една малка част от него. Ала може би тази вечер няма да ограби никого, нито ще го застрелят, докато се опитва да го направи. — Джек сви рамене: — Той е мъртъв, откак за пръв път е посегнал към спринцовката. С нищо не мога да му помогна.

— Защо тогава ти е толкова криво? — Джек я погледна и тя вдигна вежди. — Изписано е на лицето ти, Дакота.

— Някога имаше семейство — бе всичко, което й каза той вместо отговор. — Да вървим. — Поведе я по улицата, после зави край една сграда. За нейна изненада отключи белезниците й. — Не си толкова луда, че да избягаш в такъв квартал. — Усмихна й се. — Освен това твоят камък е заключен в багажника на колата ми.

— На такава улица ще имаш късмет, ако колата ти е още там, когато се върнеш.

— Те познават моята кола. Никой няма да я пипне. — После се обърна, по-скоро се извъртя рязко, и я накара да подскочи, когато нанесе два бесни ритника на една мръсносива врата.

Дървото се сцепи, на третия път поддаде и Емджей стисна одобрително устни.

— Добре се справяш.

— Благодаря. А ако Ралф не е надхитрял и не си е сменил кода, вече сме вътре. — Той влезе, огледа кутията на алармената инсталация до счупената врата и бързо набра номера.

— Откъде му знаеш кода?

— Старая се да знам най-различни неща. — Със сила, от която тя не можеше да не се възхити, Джек вдигна счупената врата и я сложи обратно на мястото й. — Ралф е трябвало да си вземе метална врата. Тази е прекалено евтина.

Запали лампата и огледа миниатюрния коридор, затрупан с кашони и миришещ на мухъл. Емджей видя как притича мишка.

— Очарователно. Засега съм много впечатлена от колегите ти, Дакота. Да не би секретарката му да си е взела една година отпуск?

— Ралф няма и секретарка. Той не обича да пилее пари. Кабинетът му е насам.

— Търпение нямам. — Тя тръгна след него, като гледаше в краката си, опасявайки се от гризачи и всичко друго с повече от два крака. — На това му викат среднощен взлом, нали?

— Полицаите за всяко нещо си имат име. — Джек спря с ръка на дръжката на вратата и погледна през рамо. — Ако си искала някой, който ще почука възпитано на входната врата, нямаше да си с мен.

Емджей разклати висящите от ръката й белезници.

— Това забрави ли го?

Той само поклати глава и повтори:

— Нямаше да си с мен.

Отвори вратата.

Тя рязко пое дъх, но това бе единственият звук, който издаде. По-късно Джек щеше да си го спомни и да оцени куража и самообладанието й.

Лампата от антрето осветяваше кабинета с размери на килер. По двете стени имаше сиви шкафове, очукани и олющени. Подът бе покрит с изсипаните от отворените чекмеджета хартии, които шумоляха на бюрото под струята на включения вентилатор. Навсякъде кръв.

От миризмата започна да й се повдига, ала Емджей стисна зъби и мъчително преглътна. Когато проговори, гласът и бе достатъчно стабилен:

— Това ли трябва да е Ралф?

ПЕТА ГЛАВА

Мърляшка работа, помисли Джек. Ако са били професионалисти, не са си правили труда да работят бързо и чисто. Но пък не е имало и нужда. Ралф все още бе вързан за стола.

Или поне това, което бе останало от него.

— Можеш да изчакаш отзад — каза й той.

— Не мисля. — Тя не за пръв път се срещаше с насилие. Едно момиче не може да израсне в бар, без да вижда от време на време кръв.

Ала никога не бе виждала нищо такова. Колкото и да бе реалист, никога не бе вярвала, че бе възможно едно човешко същество да причини нещо толкова ужасно на друго.

Прикова поглед към стената, но влезе след него.

— Какво мислиш, че са търсили?

— Същото, което и аз. Всичко, което ще ни доведе до онзи, който е използвал Ралф, за да ни накисне. Глупав кучи син. — Тонът му изведнъж се смекчи от нещо, което би могло да бъде наречено единствено съжаление. — Защо не е избягал?

— Може би не е имал шанса да избяга. — Стомахът й започваше да се успокоява, ала Емджей продължаваше да поема предпазливо въздух. — Трябва да се обадим на полицията.

— Разбира се, ще им се обадим и после ще ги чакаме, за да започнем да се обясняваме. От килията. — Джек клекна и започна да се рови из хартиите.

— Джек, за Бога, човекът е убит.

— Няма да стане по-малко убит, ако извикаме ченгетата, нали? Никога не съм можел да разбера системата, по която Ралф си подреждаше папките.

— Никакви чувства ли нямаш? Та ти си го познавал.

— Нямам време за чувства. — И тъй като задачата бе да оцелеят, гласът му прозвуча грубо. — Помисли си, сладурче. Който и да е постъпил така с него, с удоволствие би си поиграл по същия начин и с теб. Добре се огледай и си задай въпроса дали така искаш да свършиш.

— Почака малко и прие мълчанието й като знак за разбиране. — А сега можеш или да отидеш в стаята отзад и да дойдеш на себе си, или да ми помогнеш да се оправя в тази каша.

Когато Емджей се обърна, той реши, че ще излезе. Че ще излезе чак навън, независимо какъв е кварталът. Но тя спря пред една кантонерка и взе купчина листа.

— Какво търся?

— Каквото и да е.

— Това много ме улеснява. И защо трябва да има нещо останало? Те вече са били тук.

— Той някъде е оставил копие. — Джек изсумтя пред купчината от хартии. — Защо, по дяволите, не е използвал компютър като всеки нормален човек? — Изправи се, отиде до бюрото и измъкна едно чекмедже. Претърси го, преобърна го, провери дъното му, после го захвърли и измъкна друго. При третия опит откри двойно дъно.

При доволното му изръмжаване Емджей се обърна и го видя как извади един джобен нож и се нахвърли върху дървото. Тя изостави собственото си търсене и отиде при него. По негласно споразумение хвана разхлабения край и започна да го дърпа, докато той дялкаше с ножа. Разхвърчаха се трески.

— Залепено е — измърмори Джек. — И то наскоро.

— Откъде знаеш, че наскоро?

— Чисто е. Няма прах, няма боклуци. Пази си пръстите. Чакай, вземи ти ножа. Дай аз. — Смениха си ролите. Той си обели кокалчетата, изруга и продължи да дърпа дървото. Изведнъж то излетя. Джек отново взе ножа и разряза лепенката, която прикрепяше към дъното един ключ. — Багажна клетка. Чудя се какво ли е скрил Ралф в нея.

— Автогара? Гара? Летище? — Емджей се наведе да разгледа ключа. — Няма надпис, само номер.

— Бих предположил, че е едно от първите две. Ралф не обичаше да лети, а и летището е на девет дена път с камили оттук.

— Това означава много ключалки на много багажни клетки — напомни му тя.

— Ще я намерим.

— Знаеш ли колко багажни клетки има във Вашингтон?

Той завъртя ключа между пръстите си и се усмихна:

— На нас ни трябва само една. — Хвана я за ръката и преди да се бе усетила, отново щракна белезниците.

— Ох, Джек, за Бога.

— Просто се подсигурявам. Хайде, имаме работа.

На първата автобусна спирка той неохотно свали белезниците и вкара Емджей в една телефонна кабина, откъдето се обади анонимно в полицията, за да съобщи за убийството. После старателно изтри слушалката.

— Могат да установят откъде са позвънили — обясни й небрежно.

— Доколкото разбирам, отпечатъците ти са картотекирани.

— След малко недоразумение при едно залагане в пропиляната ми младост — усмихна й се Джек. — Петдесет долара глоба и общественополезен труд.

Тъй като се бе преместил, тя се озова в ъгъла на кабинката, притисната към стената от тялото му.

— Тук е малко претъпкано.

— Забелязах. — Джек вдигна ръка и отметна косите от челото й. — Добре се справи там. Много жени биха изпаднали в истерия.

— Аз не изпадам в истерия.

— Вярно е. Така че дай ми един шанс. — Вдигна лицето й към своето и наведе глава. — Само за минутка. — И затвори устни върху нейните.

Емджей би могла да не се поддаде. Имаше такова намерение. Ала това бе една лека целувка, в която желанието едва се прокрадваше. Бе почти приятелска, би могла да бъде приятелска, ако не чувстваше тялото му, притиснато към нейното, и излъчващата се от него топлина.

И една лека, приятелска целувка не би трябвало да я кара да иска да се вкопчи в него, да го прегърне, и то здраво. Като компромис тя сви ръката си в юмрук върху гърба му, без да го прегръща, но и без да протестира.

Ако устните й омекнаха под неговите, сгорещиха се и се разтвориха, то бе само за момент. Не означаваше нищо. Не можеше да означава нищо.

— Искам те — прошепна той в устните й, после отново, когато се спусна към шията й. — Нито е моментът, нито мястото. Ала те искам, Емджей. Трудно ми е да го преодолея.

— Аз не си лягам с непознати.

— Кой те кара? — Джек вдигна глава и срещна очите й. — Ние вече имаме представа един за друг, нали? А ти не си жена, която иска префърцунени срещи и красиви думи.

— Може би. — Огънят, който бе разпалил в нея, още тлееше. — Може би още не съм разбрала какво искам.

— Тогава помисли си. — Той се отдръпна, после я хвана за ръката и я изведе от кабинката. — Ще проверим багажните клетки. Може да имаме късмет. — Нямаха. Нито на тази спирка, нито на следващите две. Когато Джек пъхна ключа в джоба си, бе почти един сутринта. — Искам да пийна нещо.

Тя въздъхна и разкърши рамене. След дванадесет часа ходене през кошмара го разбираше.

— Не бих отказала. Ти ли черпиш?

— Защо не?

Той заобикаляше всякакви заведения, където можеха да го познаят, и избра една мърлява малка кръчма близо до „Юниън Стейшън“.

— Добре че съм ваксинирана. — Емджей сбърчи нос към лепкавата маса с размер на носна кърпичка и провери стола си, преди да седне.

— Можехме да избираме между това и вегетариански ресторант. Може да проверим „Юниън Стейшън“, когато имаме време. Две наливни бири — поръча Джек на сервитьорката и разчупи един фъстък.

— Не разбирам как такива заведения оцеляват. — Тя критично се огледа. Задимено, миризма на застояло, лепкав под, покрит с черупки от фъстъци, фасове и по-лоши неща. — Няколко бидона дезинфекциращ разтвор, прилично осветление, и това място ще се качи с цяло едно ниво нагоре.

— Не мисля, че на клиентелата й пука. — Джек погледна към начумерения мъж на бара и към умореното на вид работещо момиче, което му хвърляше погледи. — Някои хора идват в бара просто за да се заемат сериозно с пиене, докато се напият дотолкова, че да забравят защо са дошли.

Емджей кимна в знак на съгласие.

— Такива хора аз не искам в моето заведение. Идват от време на време, но рядко се връщат. Не искат да разговарят, да слушат музика или да изпият по чаша с приятел. А в моето заведение се предлага точно това.

— Какъвто бащата, такава и дъщерята.

— Може и така да се каже. — Тя присви неодобрително очи, когато сервитьорката стовари върху масата чашите им и бирата се разплиска. — В моето заведение не би се задържала и пет минути.

— Грубите барманки си имат своя чар. — Той взе своята бира и с благодарност отпи. — Онова, което ти казах по-рано, го мисля. — Усмихна се, когато Емджей го погледна втренчено. — И това също, но имах предвид начина, по който се държа. Всеки би издържал трудно в онази стая.

— На мен ми е за пръв път. — Тя се прокашля. — А на теб?

— И на мен, и нямам нищо против да призная, че се надявам да ми е за последен път. Ралф беше мижитурка, ала не заслужаваше това. Трябва да ти кажа, че който и да го е направил, го е направил с удоволствие. От теб се интересуват някои наистина лоши хора.

— Така изглежда. — *И същите тези хора*, помисли Емджей, *сигурно се интересуват и от Бейли и Грейс*.

— Колко време мислиш, че ще ни отнеме да намерим ключалката, която пасва на този ключ?

— Никой не може да каже. Доколкото познавам Ралф, той не би отишъл много далеч. Скрил е ключа в офиса си, не в апартамента си, така че можем да предположим, че багажната клетка е наблизо.

Но ако не бе наблизо, можеше да отнеме часове, дори дни, преди да я открият. Емджей не искаше да чака толкова дълго. Отпи още една глътка от бирата.

— Трябва да отида в тоалетната. — Джек присви очи и тя се усмихна с престорена любезност: — Искаш ли да дойдеш с мен?

Той за момент се вгледа в нея, после сви рамене:

— Побързай.

Емджей не се втурна към изхода, ала мислите й препускаха. Десет минути, така изчисли. Това бе всичко, което й трябваше, за да излезе навън, да стигне до телефонната кабина, която бе забелязала, и да се свърже с Бейли.

Затвори зад гърба си вратата на дамската тоалетна и огледа жената с черно трико, която се гласеше пред огледалото, после се усмихна на малкия прозорец високо на стената.

— Хей, дай ми един крак.

Жената си слагаше втори пласт кървавочервено червило.

— Какво да ти дам?

— Хайде, бъди приятелка. — Емджей се хвана за перваза на прозореца. — Вдигни ме, а?

Влудяващо бавно жената сложи капачето на червилото си.

— Не си случила на кавалер, а?

— Никак.

— Знам какво е. — Тя се заклати на тънките си токчета. — Наистина ли мислиш, че ще се промъкнеш оттам? Вярно, че си кльощава, но не ми се вярва.

— Ще успея.

Жената сви рамене, изпусна облак прекалено сладникав фирмен парфюм и сплете ръце.

— Както кажеш.

Емджей стъпи върху дланите й и подскочи нагоре, докато се хвана за перваза и се измъкна до кръста.

— Бутни ме още малко, а?

— Няма проблеми. — Жената ентусиазирано я блъсна. — Извинявай — каза тя, когато Емджей си удари главата в прозореца и изруга.

— Няма защо. Благодаря. — Тя се провря през тесния прозорец, първо главата, после раменете. Опитвайки се да не си представя как можеше да остане заклещена, пое дълбоко въздух и се отскубна, като успя да скъса само джинсите си.

— Късмет, симпатяго.

Емджей остана на ръце и колене достатъчно дълго, за да възнагради помощничката си с една бърза усмивка. После скочи и се впусна в бяг. Бръкна в джоба си и намери монета, пъхната там по навик.

Чуваше гласа на майка си: *„Никога не излизай без пари за телефон в джоба си. Не знаеш кога ще ти потрябват.“*

— Благодаря, мамо — прошепна тя и се хвърли в телефонната кабина. Пъхна монетата и набра номера.

След второто позвъняване чу спокойния глас и изруга, като разпозна телефонния секретар.

— Къде си, къде си? — Овладя паниката си и пое въздух. — Бейли, слушай — започна в секундата след сигнала. — Не знам какво по дяволите става, ала ние сме в беда. Не стой там, той може да се върне. Аз съм в една телефонна кабина до една долна кръчма близо до…

— Идиотка такава! — Джек я сграбчи за рамото.

— Долу ръцете, кучи сине! Бейли… — Но той вече бе прекъснал връзката и, използвайки теснотата на кабината, я завъртя и щракна белезниците върху китките й. После просто я вдигна и я метна на рамо.

Остави я да крещи, да го рита, и я стовари обратно в колата, преди някой добър самарянин да бе успял да прояви интерес. Без да обръща внимание на заплахите и обещанията й, Джек се отлепи от бордюра и се стрелна по улиците.

— Дотук бяхме с доверието. — А където нямаше доверие, помисли той, трябваше да има проверка. Предпазливо обърна колата и огледа околността, докато намери една тясна уличка на половин пресечка от телефонната кабина. Вмъкна се в нея, изгаси двигателя и фаровете.

Протегна ръка, хвана като в менгеме шията й и привлече лицето й към себе си.

— Искаш ли да видиш какво ще ни донесе твоето телефонно обаждане? Само стой мирно.

— Махни си ръцете от мен.

— В момента най-малката ми грижа е дали ръцете ми ще са върху теб. Просто мълчи и чакай. — Пусна я и Емджей отскочи назад.

— Какво да чакам?

— Няма да е дълго. — Джек се вгледа в тъмнината. Отне по-малко от пет минути. Според неговите сметки, малко повече от петнадесет след нейното позвъняване. Камионетката допълзя до бордюра. От нея излязоха двама мъже. — Позна ли ги?

Разбира се, че ги позна. Бе ги видяла едва тази сутрин. Единият от тях бе разбил вратата й. Другият бе стрелял по нея. Тя потрепери и затвори очи. Бяха проследили кой е звънил на телефона на Бейли. Бяха го проследили бързо и безотказно.

И ако Джек не се бе намесил, също толкова бързо и безотказно щяха да грабнат нея.

По-дребният мъж влезе в бара, а другият остана до телефонната кабина, като оглеждаше улицата, пъхнал ръка под сакото си.

— Ще бутне на бармана някой и друг долар, за да научи от него дали си била там, дали си била сама, кога си тръгнала. Няма да стоят дълго тук. Ще разберат, че още си с мен и ще започнат да търсят колата. Тази вечер няма да можем повече да я използваме.

Емджей не каза нищо. Вторият мъж се върна при първия и двамата изглежда започнаха да обсъждат нещо, поспориха малко, после се качиха в камионетката и я подкараха. Този път тя не пълзеше, а полетя по улицата.

Емджей мълча още малко, загледана напред.

— Беше прав — каза накрая. — Извинявай.

— Моля? Не съм сигурен, че чух правилно.

— Беше прав. — Тя преглътна, защото откри, че имаше опасност да се разплаче. — Извинявай.

Той усети сълзите в гласа й и само още повече се ядоса.

— Спести ми го — сопна й се и включи двигателя. — Следващия път, когато решиш да се самоубиваш, гледай да не съм наблизо.

— Трябваше да опитам. Не можех да не опитам. Мислех, че преувеличаваш, че ме работиш. Не бях права. Колко пъти искаш да го кажа?

— Не съм решил. Ама ако почнеш да ми подсмърчаш, наистина ще се ядосам.

— Аз не подсмърчам. — Но й се искаше. Сълзите изгаряха гърлото й. Да ги преглътне й струваше почти толкова много, колкото и да ги пусне на воля.

Съсредоточи се върху задачата да се успокои, докато Джек излезе от града и пое по един изоставен черен път към Вирджиния. Светлините на града отстъпиха пред успокояващата тъмнина.

— Никой не ни следва — обади се след малко Емджей.

— Това е защото аз съм добър, не защото ти си глупава.

— Стига си ме дразнил.

— Ако бях седял още пет минути да те чакам, сега щях да съм не по-малко умрял от Ралф. Така че смятай, че имаш късмет, задето не съм те изхвърлил на пътя и не съм изчезнал в Мексико.

— Защо не го направи?

— Имам инвестиции. — Той улови погледа ѝ, влажния блясък в очите ѝ, и стисна зъби. — Не ме гледай така. Направо ме вбесяваш. — Изруга и отби в отклонението. Измъкна ключа от джоба си, отключи белезниците ѝ, изскочи от колата и закрачи.

Защо, по дяволите, се бе забъркал с тази жена? Защо не се бе отървал от нея? Защо не се отърваваше и в момента? В Мексико не бе толкова зле. Можеше да си намери едно хубаво местенце на плажа, да се прилича на слънце и да чака цялата буря да отшуми.

Нищо не го спираше.

И после тя излезе от колата и тихо каза:

— Приятелят ми е в беда.

— Изобщо не ми пука за твоя приятел. — Джек се извъртя към нея. — Пука ми за мен самия. И може би и за теб, макар че един Господ знае защо. Откак те видях, само ядове ми създаваш.

— Ще спя с теб.

Това прекъсна тирадата му насред думата.

— Какво?

Емджей изправи рамене.

— Ще спя с теб. Ще направя каквото поискаш, ако ми помогнеш.

Джек я погледна. Лунната светлина струеше през косите ѝ, очите ѝ продължаваха да блестят. И той безумно я желаеше. Ала не като бартер.

— О, много хубаво. — Гласът му бе натежал от жлъч. — Страхотно. Дори няма нужда да те връзвам на релсите. — Пристъпи към нея, сграбчи я за рамото и я разтърси. — За какъв, по дяволите, ме вземаш?

— Не знам.

— Аз не използвам жените — процеди през зъби Джек. — И когато водя някоя жена в леглото си, то е по взаимно желание. Така че благодаря за предложението, но не приемам такива върховни жертви. — Пусна я и тръгна към колата. Гневът го накара да се обърне. — Мислиш ли, че твоят приятел би оценил жеста, ако разбере, че си спала с мен, за да му помогнеш?

Тя пое дълбоко въздух, за да се успокои. Дълбочината на обидата му бе спечелила доверието ѝ повече, отколкото всяка клетва или обещание.

— Не. Това не би ме спряло, но не. — Пристъпи към него и спря, когато бяха на една ръка разстояние. — Името на моя приятел е Бейли Джеймс. Тя е гемолог, специалист по скъпоценните камъни.

Джек си спомни името от подправените документи. Ала това, което бе най-важно, бе местоимението.

— Тя?

— Да, тя. Заедно сме учили в колежа, живеехме в една стая. Една от причините да се установя във Вашингтон беше Бейли, тя и Грейс. Другата ни съквартирантка. Това са най-близките приятели, които имам, които някога съм имала. Страхувам се за тях и имам нужда от твоята помощ.

— Бейли ли ти е изпратила диаманта?

— Да, и не би го направила, ако не е имала сериозна причина. Мисля, че може да е изпратила третия диамант на Грейс. Това е начинът на мислене на Бейли. Тя често извършва консултантски услуги за Смитсъновия институт. — Емджей разтърка очите си, изведнъж уморена. — Не съм я виждала от сряда вечерта. Тази вечер трябваше да се срещнем в моето заведение. Пъхнах й една бележка под вратата да се уговорим за часа. Аз често работя нощем, тя работи през деня, така че макар да живеем в отсрещни апартаменти на един и същ етаж и в една и съща сграда, често си пъхаме бележки под вратата. А напоследък, понеже получи поръчка за Трите Звезди от Смитсъновия институт, работеше доста извънредно. Не се и замислих, че не съм я виждала от два дни.

— А в петък получи пакета.

— Да. Веднага й се обадих в службата, но ми отговори само охраната. Бяха затворили до вторник. Бях забравила, че ми е казала, че ще затворят рано заради празниците, ала вероятно тя самата ще работи. Минах покрай апартамента й, но беше заключено. Обадих се на Грейс и попаднах на телефонния й секретар. Вече им се ядосвах и на двете. Реших, че просто трябва да приема, че Бейли си е имала причини да постъпи така и ще ми ги обясни. Така че отидох на работа. Просто отидох на работа.

— Няма смисъл да се обвиняваш заради това. Не си имала кой знае какъв избор.

— Аз имах ключ за апартамента й. Можех да го използвам. Договорили сме се да не си досаждаме, затова си пишем бележки. По

навик не използвах ключа. Ала сега, когато се обадих от телефонната кабина пред бара, тя не отговори, а беше два сутринта. Бейли винаги си е вкъщи в два сутринта, а не вдигна телефона. И се страхувам… Това, което бяха направили с онзи човек… Страхувам се за нея.

Той сложи ръце на раменете й и този път ръцете му бяха нежни.

— Ще проверим.

Емджей треперливо въздъхна.

— Благодаря.

— Но този път ще трябва да ми се довериш.

— Този път ще ти се доверя.

Джек отвори вратата на колата и я изчака да влезе.

— А другият приятел, за когото говореше, мъжът?

Тя отметна назад косата си и го погледна.

— Няма мъж.

Той се наведе напред и улови устните й в опустошителна целувка.

— Ще има.

Джек рискува и се върна първо на „Юниън Стейшън“. Вярно, че щяха да търсят колата му, ала той разчиташе, че никой няма да забележи невзрачния очукан сив олдсмобил. И имаше намерение да не се бави. Автобусните и железопътни спирки през нощта много си приличат, помисли Джек. Някои от хората, свити на пейките или изтегнати на одеялата, не чакаха да заминат. Някои от тях просто нямаха къде другаде да отидат.

— Не се спирай на едно място — каза той на Емджей. — И внимавай. Не искам да ни спипат тук.

Докато се стараеше да не изостава от него, тя се чудеше защо такива места в ранните часове на деня имат дъх на отчаяние. Нямаше го вълнението, суматохата, очакването за пристигане и заминаване, които бяха толкова характерни през деня. Тези, които пътуваха през нощта или търсеха сухо местенце да преспят, обикновено бяха хора, загубили всякаква надежда.

— Каза, че ще проверим за Бейли.

— Щом свършим с това. — Джек се насочи към багажното отделение и бързо се огледа. — Понякога човек изважда късмет —

измърмори той и пъхна ключа в клетката със същия номер.

Емджей се наведе над рамото му.

— Какво има вътре?

— Престани да ми дишаш във врата и ще видя. Резервно копие от твоите документи. — Подаде й ги. — За спомен.

— А, благодаря. Наистина ще ми бъде приятно да си спомням за малкото ни пътешествие. — Но им хвърли един любопитен поглед и ги пъхна в чантата си. Интересът й се възобнови, когато Джек измъкна малко тефтерче с корици от черна изкуствена кожа. — Това изглежда по-обещаващо.

— Къде са му белите пари за черни дни? — зачуди се той, дълбоко разочарован, че не намери нищо, когато за последен път претърси клетката. — Трябва да е имал нещо приготвено за в случай, че бързо му се наложи да избяга.

— Може вече да ги е извадил.

Джек отвори уста да възрази, после отново я затвори.

— Да, права си. Може да е искал да са му в джоба, ако трябва да изчезне. — Свъси вежди и прегледа тефтерчето. — Имена, цифри.

— Адреси? Телефонни номера? — попита тя и протегна врат да види.

— Не. Числа, дати. Сметки — реши той. — Струва ми се, че Ралф се е занимавал с рекет.

— Голяма работа е бил твоят приятел Ралф.

— Бивш приятел — възрази Джек, преди да се сети, че бе и буквално вярно. — Съвсем бивш. Ако това е излязло наяве, е щял да изгуби не само бизнеса си. Щял е да изкара някоя и друга година в килията.

— Мислиш ли, че някой е решил да изнудва изнудвача?

— Така изглежда. И не всеки убива за пари. — Той поклати глава. Ако се съдеше по цифрите, Ралф бе направил повече от прилично състояние от това си странично занимание.

— Каква работа ни върши това? — попита Емджей.

— Не кой знае каква. — Джек пъхна тефтерчето в задния си джоб и отново огледа спирката. — Ала някой, когото Ралф е притискал, е притиснал него. Или, по-вероятно, някой, който е знаел за тъмните афери на Ралф, е събирал информацията, докато му е потрябвала.

— И това го е убило — добави тя и стомахът и се сви. — Онзи, който го е направил, не е бил свързан само с Ралф и с това тефтерче. Интересувал се е от Бейли заради диамантите. Аз трябва да я намеря.

— Това ще е следващото, което ще направим — каза Джек и я хвана за ръката.

ШЕСТА ГЛАВА

Емджей разбираше риска и реши да не спори с Джек, каквото и да й кажеше да прави. Нямаше да задава въпроси. В края на краищата, тук той бе специалистът, а тя имаше нужда от професионалист.

Тази клетва изтрая по-малко от половин час.

— Защо само обикаляш наоколо с колата? — попита Емджей. — Трябваше да завиеш наляво на ъгъла. Забрави ли как се стига дотам?

— Не, не съм забравил. Никога не забравям как да стигна донякъде.

Тя завъртя очи към него.

— Е, ако имаш в главата си карта, значи просто си направил погрешен завой.

— Не съм.

Мъже, помисли Емджей и изсумтя.

— Казвам ти, аз живея тук. Апартаментът ми е на три преки.

Джек си бе казал, че ще бъде търпелив с нея. Тя бе под голямо напрежение, а и двамата бяха преживели един дълъг и тежък ден.

Добрите му намерения отидоха там, където и клетвите на Емджей.

— Знам къде живееш — сопна й се той. — Два часа дебнах около вас, докато ти пазаруваше.

— Не пазарувах. Купувах, а това е съвсем различно. И още не си отговорил на много простичкия ми въпрос.

— Случва ли тя се някога да млъкнеш?

— А на теб случва ли ти се някога да не бъдеш груб?

Джек спря на светофар и забарабани с пръсти по волана.

— Искаш да знаеш защо обикалям наоколо? Ще ти кажа защо обикалям наоколо. Защото има две момчета с пушки в една камионетка, които ни търсят, търсят специално тази кола, и ако случайно са някъде наоколо, бих предпочел да ги видя, преди те да са ни видели. А причината за това е, че предпочитам да не бъда застрелян тази вечер. Достатъчно ясно ли е?

Тя скръсти ръце пред гърдите си.

— Защо не каза още отначало?

В отговор той измърмори и отново зави. Мина спокойно половин пресечка, спря до тротоара и изключи двигателя.

— Защо спираш тук? Още сме далеч. Виж какво, Джек, ако нивото на тестостерона ти е ниско и се чувстваш объркан, няма да те обвинявам. Аз мога да…

— Не се чувствам объркан. — Прииска му се да започне да си скубе косите. — Аз никога не се чувствам объркан. — Протегна се и отвори жабката.

— Добре тогава, защо…

— Отиваме пеша — съобщи й той и извади малко фенерче и девет милиметров пистолет. Постара се Емджей да види пистолета и, без да бърза, провери пачката. Тя дори не мигна.

— Това е безсмислено. Ако трябва да…

— Ще го направим както аз реша.

— О, голяма изненада. Аз само питам…

— Писна ми да обяснявам, наистина ми писна! — Ала Джек въздъхна. — Ще минем по тази улица, после между онези два двора, край сградата на следващата пресечка, после през задната врата на блока. Отиваме пеша, защото така по-трудно ще ни забележат, ако следят сградата.

Тя го обмисли от всички страни и кимна:

— Е, в това има логика.

— Благодаря, много благодаря. — Той грабна чантата й и докато Емджей протестираше изненадано, извади оттам портмонето.

— Какво, по дяволите, правиш? Това са си моите пари. — Грабна празното портмоне, от което Джек бе извадил банкнотите и ги пъхаше в джоба си, после го зяпна, когато измъкна диаманта и го прибра при парите. — Дай ми го. Да не си си загубил ума?

Посегна към него. Той просто я блъсна обратно на седалката, задържа я на място и, рискувайки отново да го разкървави, притисна устни към нейните. Тя се заизвива, изломоти нещо, което сигурно бе проклятие, и заби юмрук в ребрата му. След това реши му съдейства.

А съдействието й, горещо и живо, бе много по-трудно за устояване от протестите й. Джек за момент се изгуби в нея и изпита шока от това, че бе безпомощен да постъпи по друг начин.

Бе като първия път. Всепоглъщащо. В главата му се въртеше мисълта, че цял живот бе чакал да открие устните си, притиснати към нейните.

Толкова просто. Толкова ужасяващо.

Юмрукът, с който го бе ударила, се отпусна и отворените й пръсти се плъзнаха и собственически се обвиха около рамото му. Мой, помисли Емджей.

Толкова лесно. Толкова зашеметяващо.

Когато той се отдръпна, те се вторачиха един в друг в мъждивата светлина, двама волеви хора, чийто свят току-що се бе разклатил под краката им. Ръката й още бе отпусната на рамото му, неговата на нейното.

— Защо го направи? — едва успя да промълви тя.

— Беше най-вече за да те накарам да млъкнеш. — Ръката му се плъзна от рамото й към косите. — После се промени.

Емджей кимна много бавно.

— Да, промени се.

Изведнъж му се прииска да я издърпа на задната седалка и да се направи на хлапак. Тази идея почти го накара да се усмихне.

— Не мога да мисля за това сега.

— Да, аз също.

Ръката му в косите й се отдръпна и с изненадващо сладък жест хвана нейната, вплете пръсти в нейните.

— По-късно ще помислим.

— Да. — Устните й трепнаха. — Предполагам.

— Да вървим. Не, не вземай чантата. — Тя отвори уста да възрази и Джек просто измъкна чантата от нея и я хвърли отзад. — Това нещо тежи цял тон. Може да се наложи да се движим бързо. Взех парите и камъка, защото може да открият колата или да не се върнем при нея.

— Добре. — Емджей излезе и го изчака на тротоара. Погледна за миг към пистолета, който той прибра в кобура на рамото си. — Знам, че е рисковано. Трябва да го направя, Джек.

Той отново хвана ръката й.

— Тогава да го направим.

Тръгнаха по пътя, който Джек бе избрал, промъкнаха се между дворовете, където без особен ентусиазъм ги залая куче. Луната бе

изгряла, като ярък фар, който едновременно посочваше пътя им и ги осветяваше.

За момент му се прииска да я бе накарал да смени бялата си тениска, която грееше в тъмното като сигнална светлина. Но тя се движеше добре, с дълги и безшумни крачки. Той вече знаеше, че Емджей би могла и да бяга, ако се наложи. Трябваше да се задоволи с това.

— Ще правиш каквото ти казвам — започна Джек тихо, оглеждайки задната част на блока й. — Знам, че това противоречи на твоята природа, ала ще трябва да го преглътнеш. Ако ти кажа да вървиш, ще вървиш. Ако ти кажа да бягаш, ще бягаш. Никакви въпроси, никакви спорове.

— Не съм глупачка. Просто искам да знам защо.

— Този път ще изпълняваш каквото ти се казва, а после ще обсъждаме защо.

Тя се стараеше да не изостава от него.

— Колата й е тук — каза му тихо. — Малката бяла кола.

— Добре, значи може да си е вкъщи. — Или, помисли той, не е могла да я подкара. Но реши, че не това имаше нужда да чуе Емджей. — Ще минем отстрани, по пожарната стълба. Никакъв шум, никакви разговори.

— Добре.

Погледът й вече бе прикован към прозореца на Бейли. Той бе тъмен, пердетата бяха спуснати. Бейли никога не си спускаше пердетата, помисли тя. Бейли обичаше да гледа през прозореца и рядко си засенчваше изгледа.

Вмъкнаха се вътре като сенки и тихо тръгнаха по стълбите, Джек на половин крачка пред нея. Светна лампата на охранителната система и освети коридора и стълбите. Той погледна към входната врата, без да се отлепва от стената. Ако някой наблюдаваше, лесно щеше да ги забележи, когато попаднат под лъча.

Това бе риск, който трябваше да поемат.

Докато изкачваха стълбите, Джек се ослушваше за всякакви звуци, всякакво движение. Бе толкова късно, че бе рано. Сградата спеше. Зад никоя от вратите, покрай които минаваха, нямаше дори звук от среднощна телевизионна програма.

На третия етаж Емджей за пръв път издаде звук, само едно бързо поемане на дъх, което веднага сподави. Вратата й бе запечатана с полицейска лепенка.

— Твоята съседка с пухкавите пантофи е извикала полицията — прошепна Джек. — Обзалагам се, че търсят и теб. — Протегна ръка. — Ключът?

Тя се обърна, приковала поглед към вратата на Бейли, бръкна в джоба си и му го подаде. Той й посочи обратно към стълбите, за да й даде възможност да избяга, извади пистолета си и отключи вратата.

Приведе се, светна фенерчето и се огледа. Не забеляза никакво движение. Влезе вътре, протегнал ръка да задържи Емджей. От това, което бе видял, вече знаеше, че вътре няма никой, ала преди да я пусне да влезе с него, искаше да провери спалнята и кухнята.

Бе направил само няколко крачки, когато ахването й, този път несподавено, го накара да се обърне.

— Назад — заповяда Джек. — Тихо.

— О, Господи. Бейли! — Тя се втурна към спалнята, като прескачаше разкъсаните възглавници и преобърнатите столове.

Джек стигна до вратата една крачка преди нея и грубо я избута настрани.

— Овладей се, по дяволите. — Отвори вратата. — Тя не е тук. Иди затвори входната врата, заключи.

Емджей с трепереща крака се върна, като заобикаляше разрушенията в хола, затвори вратата, заключи я и безсилно се облегна на стената.

— Какво са й сторили, Джек? О, Господи, какво са й сторили?

— Седни. Чакай да видя.

Тя стисна очи и се помъчи да възвърне самообладанието си. През съзнанието й прелитаха образи. Тя и Грейс, седнали в сянката на една скала, докато Бейли щастливо събира камъни. Те трите, смеещи се глупашки късно през нощта над кана с вино. Бейли, с падаща върху лицето й руса коса, загледана сериозно в чифт италиански обувки на витрината на магазин.

— Ще помогна — заяви Емджей и въздъхна. — Мога да помогна.

Да, помисли той, като я видя как изправи гръб и изпъна рамене, вероятно можеше.

— Добре, но тихо и бързо. Не можем да рискуваме да запалим лампите, нито много да се бавим.

Джек плъзна лъча на фенерчето през стаята. Съдържанието на чекмеджетата и шкафовете бе разпиляно по пода. Някои чупливи неща бяха изпотрошени. Възглавниците, дюшеците, дори облегалките на столовете бяха разкъсани и изтърбушени.

— В този хаос няма да можеш да разбереш дали нещо липсва. — Той огледа пораженията и прецени, че тази жена си е падала по бисквитите. — Обаче мога да ти кажа, че според мен твоята приятелка не е била тук, когато това се е случило.

Тя притисна ръка към сърцето си, сякаш за да задържи надеждата.

— Защо?

— Тук не е имало борба. Това е било търсене, бързо, разхвърляно и най-вече тихо. Бих казал, че имаме доста добра представа какво са търсели. Дали са го намерили, или не…

— Тя сигурно го е взела със себе си — обади се Емджей. — В бележката й много ясно пишеше, че трябва да пазя диаманта и да го нося със себе си. Тя също го е носила.

— Ако е така, вероятно още е у нея. Но не е била тук — повтори Джек, обхождайки с лъча на фенерчето хола. — Не се е борила тук, не е била наранена. Няма кръв.

Коленете на Емджей отново омекнаха.

— Няма кръв. — Тя притисна ръка към устата си, за да сдържи риданието си от облекчение. — Добре. Тя е добре. Изчезнала е, както и ние.

— Ако е толкова умна, колкото казваш, точно така е постъпила.

— Достатъчно умна е, за да избяга, ако е трябвало да бяга. — Успокои се, като огледа по-внимателно разхвърляната стая. — Не е взела колата си, значи е тръгнала пеша или с градския транспорт. — При тази мисъл сърцето на Емджей се сви. — Тя не познава улиците, Джек. Не познава опасностите. Бейли е много умна, ала е наивна. Прекалено лесно се доверява, обича да вярва в доброто в хората. Много е мила. — Емджей потрепери.

— Сигурно е прихванала нещичко от теб. — Приятно му стана, че това я накара да се усмихне, макар и малко. — Дай просто набързо

да огледаме наоколо, може нещо да изскочи. Провери дрехите й, вероятно ще можеш да разбереш дали е взела нещо.

— Тя има несесер за пътуване, никъде не тръгва без него. — Успокоена от този прост ежедневен факт, Емджей се насочи към тесния шкаф.

Дори и там всичко бе измъкнато, преобърнато и изпразнено. Но тя намери несесера, отворен и с разпиляно по пода съдържание — четка за зъби, сгъваема четка за коса, шампоан и сапун.

— Тук е. — Влезе в спалнята и огледа дрехите. — Не мисля, че е взела нещо. Липсва един костюм, доста нов, доколкото си спомням. Официален син копринен костюм. Сигурно е облечена с него. По дяволите, обувки и чанти… Не знам, тя ги колекционира като пощенски марки.

— Има ли някакво скривалище? Някъде, където да пази пари в налични?

— Да. — Малко й бе неприятно, ала го поведе към кухнята. — Леле, колко ще се ядоса, като види това. Бейли обича реда, това й е нещо като мания. А кухнята… — Тя изрита някакви консерви, покрити с брашно, захар и кафе, изсипани от кутиите им. — Би ти се скарала, ако намери троха в тостера.

— Според мене всички ние имаме по-големи проблеми от неподредените апартаменти.

— Прав си. — Емджей се наведе и извади консерва със супа. — Това е едно от тайните й скривалища — обясни тя и отвъртя капака. — И парите не е взела. — В гласа й прозвуча облекчение. — Вероятно не се е връщала тук, откакто… Хей! — Дръпна кутията, но той вече бе измъкнал парите. — Върни ги!

— Слушай, не можем да рискуваме да използваме кредитни карти, затова ни трябват пари. Пари в налични. — Пъхна успокояващо дебелата пачка в джоба си. — После ще й ги върнеш.

— Аз ли ще й ги върна? Ти ги взе.

— Подробности — измърмори Джек и я хвана за ръката. — Да вървим. Тук няма нищо, а ние предизвикваме късмета си.

— Мога да й оставя бележка, в случай, че се върне. Престани да ме дърпаш.

— Тя може да не е единствената, която ще се върне. — Избута я през входната врата и я повлече по стълбите.

— Трябва да разбера какво става с Грейс.

— Едно по едно, Емджей. За малко ще изчезнем.

— Мога да й се обадя, по моя или по твоя мобилен телефон. Джек, ако Бейли и аз сме загазили, Грейс също е загазила.

— Движите се в пакет, а?

— Е, и? — Тя се забърза с него към задната врата, подгонена от наново надигнало се безпокойство. — Трябва да се свържа с нея. Тя има къща в Потомак. Не мисля, че е там, сигурно е в къщата си в провинцията, но…

— Мълчи. — Той отвори вратата и огледа притихналия паркинг, спящия квартал. Дотук всичко бе минало лесно и безпроблемно. Лесните и безпроблемни неща го караха да застане нащрек. — Мълчи, докато се измъкнем, а? Господи, колко си приказлива. — Измъкна я навън. Емджей изсумтя:

— Не виждам какъв е проблемът. Който и да е търсил Бейли и диаманта, вече си е отишъл.

— Което не значи, че няма да се върне. — Мярна отражението на лунната светлина от покрива на камионетката, която току-що пристигна на паркинга.

— Понякога мразя да съм прав. Бягай! — извика и я блъсна напред.

Извъртя се да пази гърба й и се опита да каже една бърза молитва да не са ги забелязала. И реши, че в момента Господ е зает, защото вратите на камионетката рязко се отвориха. Пистолетът бе в ръката му и първият изстрел изгърмя, преди да се втурне след нея.

Надяваше се, че този изстрел ще накара преследвачите им да се замислят.

— Казах да бягаш! — извика Джек, когато връхлетя върху нея и едва не я събори.

— Чух изстрел и помислих…

— Не мисли. Бягай. — Хвана я за ръката и с благодарност установи, че тя нямаше проблем да не изостава от него.

Прелетяха през дворовете и този път кучето прояви по-жив интерес към тях, озвучавайки с лая си няколко преки. Луната лееше светлина. Макар да не чуваше стъпки зад гърба си, той не намали темпото. Заобиколиха сградата и взеха завоя.

Джек се спря да огледа улицата и се втурна към колата.

— Влизай! — Хвърли се на шофьорското място. Нямаше нужда да си прави труда да й го казва.

Емджей вече бе отворила вратата и се пъхаше вътре.

— Не са тръгнали след нас — задъхано каза тя. — Това е лошо. Трябваше да тръгнат след нас.

— Схващаш. — Той завъртя ключа и колата излетя точно в момента, в който камионетката със скърцане на спирачки се появи иззад ъгъла. — Дръж се.

Макар да не бе вярвала, че е възможно, Джек обърна огромната кола в обратна посока, като се качи с две колелета на отсрещния тротоар, целуна леко бронята на един паркиран автомобил и се понесе със сто километра в час по тихата улица.

Когато направи първия завой, камионетката бе на три дължини зад него.

— Можеш ли да стреляш?

Емджей взе пистолета от седалката.

— Да.

— Да се надяваме, че няма да ти се наложи. Сложи си колана, ако успееш. — Завъртя олдсмобила в следващия завой. Емджей удари лакът в таблото. — И не насочвай това нещо в тази посока.

— Знам как да си служа с пистолет. — Тя стисна зъби и погледна през задното стъкло. — Карай. Приближават се.

Той хвърли един поглед към огледалото за обратно виждане и прецени разстоянието до налитащите фарове.

— Не този път — обеща Джек. Извиваше през улиците като змия, докосваше за миг спирачките, натискаше газта, въртеше кормилото така, че гумите стенеха. Предизвикателството, скоростта, лудостта го накараха да се усмихне.

— Обичам да го правя на музика. — И наду докрай радиото.

— Ти си ненормален. — Ала Емджей се усети, че се смее лудешки. — Те искат да ни убият.

— На куково лято. — Той изскочи на булевард с четири платна и ускори до сто и двадесет. — Този танк може да не изглежда кой знае как, но се движи.

— Камионетката също. Не си се откъснал.

— Още не съм започнал. — Погледна бързо наляво, после надясно, и прелетя на червено. Движението не бе натоварено, въпреки

че се движеха към центъра. — Това му е проблемът на Вашингтон — отбеляза той. — Няма нощен живот. Политици и посланици.

— Има достойнство.

— Да, вярно. — Извъртя колата в поредния завой с осемдесет километра в час и заизвива по тесните странични улички. Чу звъна на метал в метал — един куршум бе ударил задната му броня. — Сега стават лоши.

— Мисля, че се опитват да улучат гумите.

— Току-що ги купих.

Стари или нови, помисли тя, един куршум в гумите, и играта свършваше. Пое дълбоко въздух, задържа го, после се измъкна до кръста от прозореца и стреля.

— Да не си полудяла? — Сърцето му подскочи в гърлото и Джек едва не се удари в един стълб. — Прибери си главата, преди да са ти я отнесли.

Прекалено разтревожена, за да се страхува, Емджей стреля отново.

— Тази игра се играе от двама. — С третия куршум улучи фара. Пръснатото стъкло напомпа адреналина й. Нямаше никакво значение, че се бе целила в предното стъкло. — Ударих ги.

Джек изръмжа нечленоразделно, впи ръка в дъното на джинсите й и я вмъкна вътре. За пръв път през живота ръцете му трепереха върху волана.

— За какво се мислиш, за Бони Паркър ли?

— Те изостават.

— Не, аз ги надбягвам. Остави ме да се оправя с това, а?

Извъртя обратно към булеварда, пресече го напреки и със серия от удари прескочи в отсрещното платно. От триенето на метал в бетон изскачаха искри, ярки като звезди. С майсторство, на което Емджей се възхити, изви колата в широка дъга и пое на север.

— Опитват се и те. — Тя се извъртя на седалката и въпреки ругатните на Джек измъкна отново главата си през прозореца. — Не мисля, че ще… — Изсмя се при хрущящия звук на метал. — Продължават. Движат се на север по южното платно.

— Виждам, нямам нужда от коментар. Прибирай се и си сложи колана.

Със сто километра в час излетя по отбивката за околовръстния път. И пресметна, че бе спечелил достатъчно време, за да успее. Зави на първото отклонение и пое към Мериленд.

— Изгуби ги. — Емджей припълзя и ентусиазирано го млясна по бузата. — Бива те, Дакота.

— Вярно е. — Той също се бе разтреперил. В момента, в които реши, че може да си го позволи, спря на банкета и изтри усмивката й, като я сграбчи за раменете и я разтърси така, че зъбите й затракаха. — Никога повече не прави нещо толкова глупаво. Имаше късмет, че не изпадна от прозореца и не те улучиха в главата.

— Престани, Джек. — Ръката й вече се свиваше в юмрук. — Сериозно говоря. — После я отпусна, когато той я привлече към себе си и силно я прегърна. Лицето му бе заровено в косите й, сърцето му биеше бясно. — Хей! — Потупа го по гърба, смутена и трогната. — Само ти помагах.

— Недей. — Устните му намериха нейните в отчаяна целувка. — Просто недей. — И я отдръпна също толкова рязко, колкото я бе сграбчил. — Влязла си ми под кожата — измърмори той, бесен на чувствата, които бушуваха в душата му. — Млъкни. — Завъртя глава, когато тя отвори уста. — Просто млъкни. Не искам да говоря за това.

— Добре. — И на нея стомахът й трепереше. Старателно, сякаш съдбата на света зависеше от това, закопча колана си, докато той отново излезе на пътя. — Наистина искам да се обадя на моята приятелка Грейс.

Той бе стиснал здраво кормилото, ала гласът му бе спокоен:

— Сега не можем да рискуваме. Не знаем какво оборудване имат в камионетката, а още са прекалено близо. Утре ще видим какво можем да направим.

Емджей разбра, че за момента трябваше да се задоволи с това, и нервно изтри ръце в коленете си.

— Джек, знам, че ти рискува да отидем до апартамента на Бейли, за да ме успокоиш. Благодарна съм ти.

— Просто част от обслужването.

— Така ли е?

Той погледна през рамо и срещна очите й.

— Не, по дяволите. Казах, че не искам да говоря за това.

— Аз не говоря за това. — И тя не бе сигурна, че знае какво да прави с неочакваните чувства, които бушуваха в душата й. — Просто ти благодаря.

— В такъв случай ще ти кажа, че няма защо. Виж, връщам се обратно в мотела. Повече си гладна, или повече си изморена?

Това поне не изискваше никакво мислене.

— Гладна.

— Добре. Аз също.

Много имаше да мисли, каза си Емджей. Приятелката й я нямаше, един безценен син диамант се бе озовал у нея — или в джоба на Джек — и я преследваха, стреляха по нея и й слагаха белезници.

На всичкото отгоре много се страхуваше, че се влюбва в някакъв наперен ловец на глави, който караше като луд и целуваше като в сънищата.

В това нямаше никакъв смисъл, и макар да обичаше да бъде неразумна в някои области, сърцето й не бе една от тях. Него винаги бе държала със здрава ръка и бе плашещо да усети как то се изплъзва от пръстите й заради мъж, в когото буквално се бе сблъскала едва вчера.

Тя не бе нито романтичка, нито фантазьорка. Но бе честна. Достатъчно честна, за да си признае, че каквито и опасности да я дебнеха отвън, също толкова големи и също толкова реални опасности криеше собственото й сърце.

Той трепереше от яд. Некадърност. Не можеше да приеме, че бе обкръжен от такава пълна некадърност. Вярно, че трябваше набързо да наеме тези хора, почти без препоръки, ала бе вбесен, че не бяха успели да изпълнят такава дребна задачка, да се справят с една жена.

Не се съмняваше, че самият той би се справил с нея, ако бе рискувал да излезе на светло.

Сега, когато луната бе залязла и звездите избледняваха, той стоеше на терасата и успокояваше душата си с чаша вино с цвета на прясна кръв.

Донякъде грешката бе и негова, трябваше да си го признае. Определено трябваше да провери по-внимателно Джек Дакота. Но важно бе времето, а той бе повярвал, че онзи глупак поръчителят бе

способен да намери някой достатъчно кадърен, който да я хване, и достатъчно умен, за да я предаде.

Очевидно Джек Дакота бе не умен, а инат. А жената имаше вбесяващ късмет. Емджей О’Лиъри. Е, може би тя имаше ирландски късмет, ала късметът можеше и да изневерява. Той щеше да се погрижи за това. Както щеше да се погрижи и за Бейли Джеймс. Тя рано или късно трябваше да се появи. Той щеше да бъде готов. А Грейс Фонтейн… Жалко. Е, щеше да намери и третия диамант. Тогава щеше да ги има всичките. И страшна цена щеше да плати всеки, който се опиташе да го спре.

Пръстите му стиснаха крехкото столче на чашата. По камъните се посипаха парченца стъкло. Разплиска се вино. Той мрачно се загледа как червената течност попива между пукнатините. Не само кръв щеше да се плиска, обеща си той. И то скоро.

СЕДМА ГЛАВА

Разположиха се в една денонощна закусвалня близо до мотела. Първо си взеха кафе, достатъчно силно, за да ги събуди. Сервира им го една сънена сервитьорка с розова униформа и пластмасова табелка, която съобщаваше, че името й е Мидж.

Емджей седна в сепарето, като закачи джинсите си на счупената пластмасова седалка на бара, измъкна написаното на ръка меню от найлоновия плик и опря лакти на изпоцапания с кафе линолеум, който покриваше масата им.

От грамофона гърмеше много стара кънтри мелодия, а въздухът бе напоен с миризмата на пържеща се мазнина.

Тук не сервираха естетика, ала сервираха закуски. Двадесет и четири часа в денонощието.

— Това е почти прекалено идеално — отбеляза Емджей, след като си поръча огромна закуска, включваща две палачинки, яйца и резен бекон. — На нея дори името Мидж й подхожда, работлива, способна и дружелюбна. Винаги съм се чудила дали хората заприличват на имената си, или обратното. Например Бейли, спокойна, прилежна, умна. Или Грейс, елегантна, женствена и щедра.

Джек потърка наболата си брада.

— А Емджей какво значи?

— Нищо.

Той вдигна вежди.

— Разбира се, че значи нещо. Мери Джо, Мелиса Джейн, Маргарет Джоан, какво?

Тя отпи от кафето си.

— Това са просто инициали. И съм ги узаконила.

Устните му трепнаха:

— Ще те черпя нещо за пиене и всичко ще си кажеш.

— Дакота, аз съм от стар род собственици на кръчми. Не ти е по възможностите да ме напиеш.

— Ще трябва да го проверим… Може би в твоето заведение. Тъмно дърво? — попита с лека усмивка. — Много месинг, ирландска музика, през почивните дни на живо?

— Аха.

— Това вече е разговор. И като те гледам как го управляваш, може да проведем първия рунд веднага щом се измъкнем.

— Дадено. — Емджей взе отново чашата си. — Търпение нямам.

— Какво, да не би досега да не се забавляваме?

Тя се облегна назад, докато сервитьорката слагаше препълнените им чинии на масата.

— Благодаря. — После взе вилицата и се зае със закуската. — Имаше си и добри моменти. Може ли да видя бележника на Ралф?

— За какво ти е?

— За да се възхитя от красивата му найлонова подвързия — отвърна Емджей мило.

— Разбира се, защо не? — Той се надигна, измъкна бележника от джоба си, хвърли го на масата и се зае с яйцата си, докато тя го прелистваше. — Виждаш ли някое познато име?

Точно заради самоуверения му тон й бе толкова приятно да вдигне очи към него, да се усмихне и да каже:

— Всъщност да.

— Какво? — Би грабнал тефтера, ако Емджей не го бе издърпала извън досега му. — Кое?

— Т. Салвини. Това трябва да е един от доведените братя на Бейли.

— Без майтап?

— Без майтап. След името му има петица с три нули. Само си помисли. Тим или Том са въртели бизнес с Ралф. Ти си въртял бизнес с Ралф. А сега аз, в широкия смисъл на думата, въртя бизнес с теб. — Тъмнозелените й очи срещнаха неговите. — Светът е малък, нали така, Джек?

— Така изглежда.

— Има още едно плащане, около пет хиляди. Както изглежда, сметката е пристигнала на осемнадесети… Преди четири, не, преди пет месеца. — Тя потупа замислено с молива по ръба на масата. — Чудя се какво е направил някой от тези мухльовци, или и двамата

заедно, което е струвало двадесет и пет хиляди, за да мълчи за него Ралф.

— Хората през цялото време правят неща, за които искат да се мълчи… И си плащат за това, по един или друг начин.

Емджей наклони глава:

— Ти си истински изследовател на човешката природа, нали, Дакота? И освен това си циник.

— Животът е цинично нещо. Е, имаме една сигурна връзка с Ралф. Може би скоро ще отидем на гости на мухльовците.

— Те са бизнесмени — възрази тя. — Не много почтени според мен, но убийството е голяма стъпка. Не си ги представям.

— Понякога това е много по-малка стъпка, отколкото си мислиш. — Той взе тефтера и го пъхна отново в джоба си. — В този циничен живот.

— Представям си ги да фалшифицират счетоводните книги. Тимъти има проблеми с хазарта. Обича да играе, а обикновено губи.

— Така ли? Е, Ралф имаше много връзки с… Да го наречем, игрите на късмета. Това се вписва напълно във веригата.

— Значи Ралф разбира, че мухльото е загазил, може би е започнал да краде, за да не му строшат краката, и го натиска.

— Може и да е проработило. А Салвини се оплаква на някой, който има повече биячи… Някой, който иска Звездите. — Джек размърда рамене и реши да остави идеята да узрее. — Във всеки случай, не се справихме зле.

— Страхотно се справихме — поправи го Емджей.

— Да кажем, че е било добре. А ти изглеждаше много добре, когато беше се подала до кръста от прозореца на колата и стреляше по камионетката. — Джек заля палачинките си със сироп. — Макар че от това сърцето ми спря. Ако някога решиш да си смениш професията, от теб ще излезе доста приличен следотърсач.

— Наистина ли? — Не бе сигурна дали тази от оценка би трябвало да се чувства поласкана, или разтревожена. Реши да се поласкае. — Не мисля, че бих могла да преживея живота си, като преследвам… Или като преследват мен. — Посипа върху яйцата си толкова сол, че Джек, самият той почитател на солта, потрепери. — А ти как можеш да го правиш? Защо го правиш?

— Как си с кръвното?

— Моля?

— Няма значение. Предполагам, човек се захваща с това, за което го бива. Мен ме бива да следя, да се връщам по следите и да разбирам какви стъпки планират да направят хората. И обичам лова. — Джек се ухили като вълк. — Обичам лова. Няма значение колко е голям дивеча, стига да го отстреляш.

— Престъплението си е престъпление?

— Не точно. Това е позицията на полицая. Ала ако разглеждаш нещата от правилната гледна точка, е също толкова удовлетворяващо да издебнеш някой утрепан от умора баща, който не плаща издръжката на детето си, колкото да окошариш бизнесмен, застрелял деловия си партньор. Можеш да пипнеш и двамата, ако познаваш човека, когото дебнеш. Повечето хора са глупави, те си имат навици, които не променят.

— Като например?

— Човек бръква в служебната каса. Хващат го, осъждат го и той не се явява да си излежи присъдата. Със сигурност обаче има приятели, роднини, любовница. Рано или късно ще потърси някого за помощ. Повечето хора не са самотници. Мислят, че са, но не са. Нещо винаги ги привлича обратно. Ще се обадят, ще дойдат. Ще оставят писмена следа. Вземи например себе си.

Тя се намръщи изненадано:

— Аз не съм направила нищо.

— Не е там въпросът. Ти си умна жена, самостоятелна, ала не би отишла далеч, не би изтраяла дълго, без да се обадиш на приятелките си. — Той загреба от яйцата и й се усмихна. — Всъщност, ти точно това направи.

— А ти? На кого би се обадил?

— На никого — Лицето му посърна. Джек продължи да яде, докато сервитьорката носеше кафето им.

— Нямаш ли семейство?

— Не. — Той набоде парче бекон. — Баща ми замина, когато бях дванадесетгодишен. Майка ми се справи, като намрази света. Имах по-голям брат, който постъпи в армията в деня, в който навърши осемнадесет години. Реши да не се връща. Не съм го чувал от десет-дванадесет години. Когато постъпих в колежа, майка ми реши, че си е

свършила работата и хвана пътя. Може да се каже, че не поддържаме връзка.

— Съжалявам.

Джек сви раздразнено рамене, ядосан на себе си, че й бе казал. Не говореше за семейството си. Никога. С никого.

— Не си виждал роднините си през всичките тези години — продължи Емджей, защото не можеше да се спре. — Не знаеш къде са те, те не знаят къде си ти.

— Не може да се каже, че сме били близки, а и не сме живели достатъчно дълго заедно, за да си липсваме.

— Но все пак…

— Винаги съм си мислил, че е въпрос на ген — прекъсна я той. — Някои хора просто не могат да стоят на едно място.

Добре, помисли тя, семейството му бе нещо, за което не можеше да се говори. Това му беше болно място, дори и да не го осъзнаваше.

— Ами ти, Джек? Колко време се застояваш на едно място?

— Това е едно от хубавите неща на тази работа. Никога не знаеш къде ще те отведе.

— Нямах предвид това. — Емджей се вгледа в лицето му. — Разбираш, че нямах предвид това.

— Никога не съм имал причина да се застоявам. — Ръката й лежеше на масата, на сантиметри от неговата. Изкушаваше се да я хване, просто да я подържи. Това го разтревожи. — Познавам хора, много хора. Ала нямам приятели, не каквито са за теб Бейли и Грейс. Много хора живеят така, Емджей.

— Знам. Но ти искаш ли го?

— Никога не съм се замислял особено. — Джек потърка с две ръце лицето си. — Господи, сигурно съм уморен. Да философствам в пет сутринта, докато закусвам в крайпътно заведение.

Тя погледна през прозореца към просветващото небе на изток, към почти празното шосе.

— „А по улиците дълги, опустели…“

— „Зората в сребърните си сандали се промъкваше като уплашено момиче“ — довърши цитата той и сви рамене.

— Откъде го знаеш? — Емджей се засмя. — Какво си учил в колежа?

— Каквото ми харесваше.

— Аз също. — Тя опря лакти на масата. — Побърквах преподавателите си. Не знам колко пъти са ми казвали, че не знам какво искам.

— Ала можеш да цитираш Оскар Уайлд в пет сутринта, можеш да стреляш с девет милиметров пистолет, ядеш като шофьор на камион, разбираш от древноримски богове и съм сигурен, че можеш да забъркваш страхотни коктейли.

— Най-добрите в града. И ето ни, Джек, двама души, за които много хора биха казали, че са прекалено образовани като за професиите си, пием кафе в безбожно ранен час, докато двама мъже в камионетка с един фар преследват нас и хубавото камъче, което държиш в джоба си. Днес е Четвърти юли, запознали сме се преди по-малко от двадесет и четири часа, вероятно при възможно най-лошите обстоятелства, а човекът, който ни е събрал, е мъртъв като мумия. — Емджей избута настрани чинията си. — И какво ще правим сега?

Той извади от джоба си няколко банкноти и ги хвърли на масата.

— Ще си легнем.

Мотелската стая продължаваше да бъде неугледна, претрупана и полутъмна. Тънката покривка на цветя все още лежеше на топка там, където я бяха захвърлили преди няколко часа.

Само няколко часа, помисли тя. Имаше чувството, че са минали дни. Цял живот. Повече от цял живот. Имаше чувството, че винаги го е познавала, каза си, докато го гледаше как изпразва джобовете си върху шкафчето, че винаги е бил жизненоважна част от нея.

Ако това не бе достатъчно, може би желанието беше. Може би такова желание бе най-доброто, в което можеш да се вкопчиш, когато твоят свят се е побъркал. Не бе останало нищо и никой, на когото да вярва, освен на него.

Защо трябваше да каже не? Защо трябваше да обърне гръб на удоволствието, на страстта? На живота?

Защо трябваше да се отвърне от него, когато всичките й инстинкти й казваха, че той има нужда от тези неща не по-малко от нея?

Джек се обърна и зачака. Би могъл да я прелъсти. Не се съмняваше в това. В момента Емджей караше само на нерви, независимо дали го знаеше, или не. Затова бе уязвима и в нужда, а той бе тук.

Понякога това само по себе си бе достатъчно.

Би могъл да я прелъсти и би го сторил, ако не беше важно. Ако тя не бе толкова необяснимо и жизненоважна. Сексът би могъл да бъде успокоение, отпускане, първичен физически акт между двама възрастни със свободна воля.

И това би било всичко, което Джек би искал.

Но искаше повече.

Остана, където беше, до шкафчето, а Емджей стоеше до леглото.

— Искам да ти кажа нещо — започна той.

— Добре.

— Аз съм с теб в тази история, докато свърши, защото така искам. Довършвам това, което съм започнал. Не искам нищо от благодарност или задължение.

Ако сърцето й не прескачаше, тя би могла да се усмихне.

— Разбирам. Значи ако ти предложа ваната като място за спане, това не би било проблем.

Джек се облегна на шкафа.

— Това би било твой проблем. Ако искаш, можеш да спиш във ваната.

— Да, ти никога не си твърдял, че си кавалер.

— Не съм, ала ще държа ръцете си далеч от теб.

Емджей наклони глава и се вгледа в него. Изглеждаше опасен, много опасен, реши тя и пулсът й се ускори. Тъмната набола брада, буйната коса, твърдите сиви очи, толкова настойчиви върху изсеченото ъгловато лице.

Той си мислеше, че й дава шанс.

Чудеше се дали някой от тях бе такъв глупак, та да вярва, че Емджей има някакъв шанс.

Затова усмивката й бе бавна и арогантна. Без да откъсва очи от него, посегна и измъкна тениската от джинсите си. Видя как погледът му подскочи към ръцете й и ги проследи, докато тя свали тениската и я хвърли настрани.

— Бих искала да видя как ще се опиташ — прошепна Емджей и смъкна ципа на джинсите.

Краката му омекваха, но Джек се изправи.

— Искам аз да направя това.

Сърцето й вече пулсираше в пръстите. Тя отпусна ръце.

— Заповядай.

Раменете й бяха дълги, изящни извивки. Гърдите й бяха бели и малки, и лесно биха се събрали в мъжка длан. Ала засега той гледаше само лицето й.

Опита се да се приближи към нея, без да бърза. Хвана с два пръста ципа и бавно го смъкна. И очите му бяха приковани към нейните, когато плъзна ръце и разтвори плата.

Почувства я, гореща и гола. Почувства я как потрепери.

— Имах едно чувство…

Емджей внимателно издиша и пак вдиша. Дробовете й бяха като пълни с памук.

— Тази седмица не съм ходила в пералнята.

— Добре. — Джек смъкна джинсите й още един сантиметър по-надолу. — Ти си създадена за скорост, Емджей. Това е добре, защото няма да бъде бавно. Не мисля, че в момента бих успял да го направя бавно. — Привлече я към себе си. — Ще трябва да не изоставаш от мен.

Очите й светеха в неговите, тя вирна предизвикателно брадичка.

— Досега не съм имала проблем да не изоставам от теб.

— Досега — съгласи се той и изтръгна от нея едно ахване, когато я вдигна на ръце и улови гърдите й с гладните си устни.

Изненадата бе зашеметяваща, божествена, електрически заряд, който прониза кръвта й и подгони като камшик пулса й. Емджей отпусна назад глава и здраво обви крака около кръста му. Наболата му брада върху кожата й, зъбите му, езикът му — всичко предизвикваше отделен, зашеметяващ трепет.

И всеки отделен, зашеметяващ трепет я разкъсваше и я караше да иска още.

Паднаха на леглото, сякаш се хвърлиха презглава в пропаст. Ръцете му, вплетени в нейните — още една брънка във веригата. Устните му, впити в нейните — въпрос със само един отговор.

Тя задърпа ризата му, претърколи се с него, докато я смъкна и двамата се озоваха голи до кръста. И откри мускулите, костите и белезите по тялото на един боец. Топлината на плът, опряна в плът, бушуваше в нея като огнена буря.

Ръцете и устните й бяха не по-малко нетърпеливи от неговите. Желанията й бяха не по-малко безпощадни.

С нещо средно между ругатня и молитва Джек я обърна по гръб и задърпа джинсите й. Устните му се спуснаха по тялото й, докато смъкваше тесния панталон. Желанието го ослепяваше като с удари на чук, които му отнемаха дъха и разтърсваха сетивата му. Никой глад не бе бил някога толкова остър, толкова разкъсващ и непоносим, колкото неговият към нея. Знаеше само, че ако не я има, цялата, ще умре от желание.

Дългите голи крака, енергията, извираща от всяка пора, тежкото задъхано дишане караха кръвта му да пламти и изгаряха сърцето му.

Първата вълна на удоволствие отекна в нея, една дълга, гореща вълна с назъбени краища, която я накара да стене от изненада и наслада. Ноктите й се спуснаха надолу по гърба му, после обратно и се заровиха в гъстата му коса. Емджей го остави да я опустоши, наслади се и докато тялото й още тръпнеше, го преобърна по гръб, за да смъкне останалите му дрехи.

Чувстваше как сърцето му бумти, почти го чуваше. Вкопчиха се един в друг, плът срещу плът. Пръстите му я намериха и я докараха до ръба на отчаянието. Ако можеше да говори, щеше да се моли.

Вместо това тя обви бедра около него и го пое в себе си, бързо и дълбоко.

Пръстите му се забиха в бедрата й. Бе изгубил дъха си, сърцето му бе спряло. За момент, както се бе издигнала над него, отметнала глава назад, се почувства напълно безпомощен. Неин.

И тогава Емджей започна да се движи бързо, диво. Дишаше накъсано, пръстите й бяха вплетени в косата му. С някаква част от съзнанието си Джек осъзна, че и тя бе безпомощна. Негова.

Той се надигна и устните му алчно се впиха в гърдите й, в шията й, навсякъде, където можеше да погълне вкуса й, докато заедно се движеха в безмилостен убийствен ритъм.

После обви ръце около нея, притисна устни към сърцето й, простена името й и двамата се разтърсиха.

Останаха вкопчени, съединени, трепереща. Времето за него не съществуваше. Джек почувства как ръцете й се отпуснаха безпомощно и я целуна по рамото. Легна по гръб и я привлече върху себе си. Погали я по косите и прошепна:

— Интересен ден, а?

Емджей успя да се засмее:

— Общо взето.

Бяха потни, изтощени и много вероятно ненормални, помисли тя. Определено бе ненормално да се чувства толкова щастлива, когато всичко около нея се разпадаше.

Би могла да му каже, че никога досега не бе ставала толкова бързо интимна с мъж. Или че никога не се бе чувствала толкова близка с някого.

Но й се струваше, че няма смисъл. Това, което се случваше с тях, просто се случваше. Емджей отвори очи и се вгледа в диаманта върху олющеното нощно шкафче. Наистина ли светеше? Или това бе просто игра на светлината в стаята?

Каква сила имаше наистина той, отвъд материалното богатство? В края на краищата, това бе само въглерод, с някои примеси, които му даваха този рядко срещан наситен цвят. Бе израснал в земята и бе изваден от нея от човешки ръце.

И някога е бил държан в ръцете на бог.

Вторият диамант бе познанието, помисли тя и затвори очи. Може би някои неща се познават само със сърцето.

— Трябва да поспиш — обади се тихо Джек. Тонът му я накара да се запита накъде се бяха зареяли неговите мисли.

— Може би. — Емджей се изтърколи от него и се просна по корем на леглото. — Тялото ми е уморено, ала не мога да изключа съзнанието си. — Отново се засмя. — А може би не мога сега, когато отново мога да мисля. Правенето на любов с теб си е направо умопобъркващо.

— Страхотен комплимент. — Той седна, прокара ръка по рамото й, надолу по гърба и изведнъж рязко спря на кръста. Заинтригувано присви очи и се наведе по-близо. После се засмя: — Хубава татуировка, сладурче.

Тя се усмихна в горещите изпомачкани чаршафи.

— Благодаря. На мен ми харесва. — Трепна, когато Джек светна нощната лампа: — Хей, загаси!

— Само искам да видя по-добре. — Развеселено потърка с палец цветната фигурка върху дупето й. — Грифон.

— Наблюдателен си.

— Символ на сила… И бдителност.

Емджей обърна глава и я наклони, за да може да вижда лицето му.

— Ти знаеш най-странни неща, Джек. Обаче е вярно, затова го избрах. На Грейс й дойде вдъхновение ние трите да си направим татуировки по случай завършването. Отидохме за една събота и неделя в Ню Йорк и си направихме по една татуировка на дупетата. — Усмивката й угасна, защото сърцето й натежа от мисли за приятелките й. — Беше невероятна седмица. Накарахме Бейли да отиде първа, за да не може да се откаже. Тя си избра еднорог. Толкова в неин стил. О, Господи.

— Хайде, успокой се. Доколкото знаем, тя е добре. Няма нужда да се безпокоиш. — Размачка мускулите на гърба й. — Ние си имаме достатъчно тревоги. След два часа ще се измъкнем оттук, ще тръгнем отново на път и ти ще се опиташ да се обадиш на Грейс.

— Добре. — Емджей овладя чувствата си. — Може би…

— Бегачка ли си била в колежа?

— Какво?

Неочакваната промяна на темата постигна точно това, което той искаше. Разсея я от тревогите.

— Бягала ли си? Имаш структурата и скоростта за това.

— Всъщност, да. Аз бях спринтьорка. Никога не съм обичала щафетите. Не си падам много по отборните игри.

— Спринтьорка, а? — Джек отново я преобърна по гръб и обрисува с пръст гърдите й. — Трябва да си била издръжлива.

Тя вдигна вежди:

— Така е.

— Жилава си. — Легна върху нея.

— Абсолютно.

Той наведе глава и се заигра с устните й.

— И знаеш с каква скорост да бягаш, за да имаш сили за последния спринт.

— Точно така.

— Това е много практично. — Захапа я по ухото. — Защото този път имам намерение да не бързам. Нали знаеш приказката как се състезавали заекът и костенурката?

— Мисля, че съм я чувала.

— Защо да не опитаме? — предложи Джек и улови устните й.

Този път Емджей заспа, както се бе надявал. Отново по лице, чудеше се той, докато я гледаше от другия край на леглото. Погали я по косата. Сякаш никога не му стигаше да я докосва, а не помнеше някога преди да бе чувствал нуждата да докосва. Просто да опре рамо до нейното, да сплете пръсти.

Страхуваше се, че бе смешно сантиментален и беше благодарен, че тя спи.

Един мъж с репутацията на твърд и циничен човек не иска да го виждат как се върти като кученце около една спяща жена.

Искаше отново да прави любов с нея. Това поне бе разбираемо. Да се изгуби в секса — горещ и потен или бавен и сладостен.

Емджей щеше да се обърне към него, бе сигурен, стига да поискаше. Можеше сега да я събуди, да я възбуди, преди умът й да се бе прояснил, да го приеме, да се втурне с него в удоволствието. Но тя имаше нужда да поспи. Под очите й имаше сенки — тези тъмни очи на вещица. И когато руменината на страстта се оттечеше от кадифената й кожа, скулите й бяха бледи от умора. Тези високи скули…

Джек притисна пръсти към очите си. Да можеше някой да го чуе. Още малко, и щеше да пропише стихове, или нещо също толкова ужасно.

Затова я прегърна и се намести удобно. Щеше да поспи един час, помисли той и нагласи вътрешния си будилник. След това щяха да се върнат в реалността. Затвори очи и се изключи.

Емджей се събуди от звука на дъжд. Той й напомняше за лениви утрини, за летни порои.

Сгуши се във възглавницата и отново потъна в сън. Конят прескочи тесния поток, в който плитката вода хвърляше сини отблясъци. Сърцето й подскочи с него и тя се вкопчи по-здраво в мъжа. Усети дъх на кожа и пот.

Хълмовете край тях се извисяваха в небето като войници, застреляни от огромното бяло слънце. Жегата бе непоносима.

Той бе в черно, ала това не бе нейният рицар. Лицето бе същото — лицето на Джек, ала бе само сянка под широкополата черна шапка. Вместо сребърен меч на кръста му висеше пистолет.

Пред тях се простираше пусто поле, широко като море, с вълни от скали, остри като наточени ножове. Една погрешна стъпка, и земята щеше да се напои с кръвта им.

Но той препускаше безстрашно и Емджей не чувстваше нищо, освен сила и опиянение от скоростта.

Когато дръпна поводите и се обърна на седлото, тя се хвърли в ръцете му и нетърпеливо посрещна твърдите му, настойчиви устни.

Подаде му камъка, който пулсираше със светлина и огън, син като най-горещия пламък.

— Мястото му е при другите. Любовта има нужда от познание, а и двете имат нужда от щедрост.

Той го взе от нея и го скри в джоба до сърцето си.

— Едното намира другото. И двете намират третото. — Очите му пламнаха. — А твоето място е до мен.

В сянката на една скала една змия се разви и предупредително изсъска. Нападна.

Емджей скочи в леглото. В гърлото й бе застинал вик. Притисна ръце към бясно препускащото си сърце и се олюля, все още в плен на съня.

Змията, помисли тя и потрепери. Една змия с човешки очи.

Господи. Опита се да успокои дишането си, да овладее треперенето и се зачуди защо сънищата й изведнъж бяха станали толкова ясни, толкова реални и толкова странни.

Вместо отново да легне, намери една тениска — на Джек — и я облече. Съзнанието й още бе замъглено и не осъзна веднага, че това, което чуваше, не бе дъжд, а душ.

И само мисълта, че той бе тук, от другата страна на вратата, прогони последните остатъци от съня.

Бе жена, която се гордееше, че може да се справи с всякаква ситуация. Ала никога не бе попадала в точно такава. Помагаше й да знае, че има някой, който ще застане до нея.

А той би застанал до нея. Емджей се усмихна и разтърка очи. Нямаше да я изостави, нямаше да се отвърне от нея. И щеше да посрещне с нея каквито и зверове да имаше в храстите, каквито и змии да имаше в сенките.

Тя стана и прокара ръце през косите си. В този момент вратата на банята се отвори.

Джек излезе, последван от облак пара. Около кръста му бе увита опърпана бяла кърпа, по тялото му още блестяха капчици вода.

Мократа му коса падаше върху раменете, тъмнокестенява с изсветлели до златисто краища. Още не се бе обръснал.

Емджей стоеше срещу него, разрошена от съня, облечена само с измачканата му тениска, която й стигаше до бедрата.

За момент и двамата не можеха да направят нищо, освен да се гледат.

Това бе тук, истинско и живо като тях в задушната малка стая. И грееше ярко като диаманта, който ги бе довел до този момент.

Джек поклати глава, сякаш се отърсваше от сън, може би също толкова жив и плашещ като този, от който се бе събудила Емджей. Очите му потъмняха от раздразнение.

— Това е глупаво.

Ако имаше джобове, ръцете й щяха да са в тях. Но нямаше, затова тя ги скръсти пред гърдите си и му се намръщи.

— Да.

— Аз не съм го търсил.

— Да не мислиш, че аз съм го търсила?

Би могъл да се усмихне на обидения й тон, ала бе прекалено зает да гледа начумерено и отчаяно да се опитва да избяга от това, което току-що го бе пронизало право в сърцето.

— Просто си вършех проклетата работа.

— Никой не иска от теб да правиш нещо друго.

Той присви очи и предизвикателно пристъпи напред.

— Е, друго е.

— Да. — Емджей отпусна ръце и вдигна глава. — И какво ще правиш сега?

— Ще измисля. — Джек се приближи до шкафчето, взе диаманта, после пак го остави. — Мислех си, че е просто заради обстоятелствата, но не е. — Обърна се и се вгледа в лицето й. — Все едно щеше да се случи.

Сърцето й забави ударите си.

— И на мен така ми се струва.

— Добре — кимна той и стъпи по-здраво на земята. — Ти първа го кажи.

— Тц. — За пръв път, откак бе отворил вратата, устните й трепнаха. — Ти.

— По дяволите. — Джек прокара ръка през капещата си коса. Чувстваше се сто пъти глупак. — Добре, добре — измърмори, макар тя да чакаше мълчаливо и търпеливо. Нервите барабаняха под кожата му, мускулите му се бяха усукани като въжета, ала я погледна право в очите. — Обичам те. — Вместо отговор Емджей избухна в смях. Той стисна зъби и мускулите на челюстта му заиграха. — Ако си въобразяваш, че можеш да ме правиш на глупак, сладурче, помисли си пак.

— Извинявай. — Тя едва се сдържа да не прихне отново. — Просто изглеждаше такъв обиден и ядосан. Толкова беше романтично, че сърцето ми още пърха.

— Какво, да го изпея ли искаш?

— Може би по-късно. — Емджей отново се засмя и доволният звук изпълни стаята — В момента няма повече да те тормозя. И аз те обичам. Така по-добре ли е?

Ледът в стомаха му се стопи, после се превърна в топло сияние.

— Можеш да се опиташ да се държиш по-сериозно. Не мисля, че има нещо смешно.

— Погледни ни. — Тя притисна ръка към устата си и седна на ръба на леглото. — Ако това не е смешно, не знам кое е.

Тук го хвана натясно. Всъщност, осъзна Джек, изобщо го бе хванала натясно. Решително стисна устни.

— Добре, сладурче, просто ще изтрия тази самодоволна усмивка от лицето ти.

— Да видим дали такова голямо и яко момче като теб ще успее да го направи.

Хилеше се като глупачка, когато той я бутна на леглото и скочи върху нея.

ОСМА ГЛАВА

Трябваше да се научи да се съгласява с него за някои неща, каза си Емджей. Това бе компромис, това бе връзка. Наистина в такива ситуации той имаше повече опит от нея. Тя беше, в края на краищата, разумен човек, който може да приема съвети.

Как ли пък не!

— Хайде, Джек, трябва ли да чакам, докато стигнем до Монголия, за да завъртя един глупав телефон?

Той й хвърли един поглед. Караше точно от десет минути и бе изненадан, че Емджей бе чакала толкова много, преди да започне да негодува. Бе разтревожена, напомни си Джек. Последните двадесет и четири часа бяха тежки. Щеше да се отнесе с разбиране.

На куково лято.

— Ако включиш телефона, преди да съм ти казал, ще го изхвърля през прозореца.

Тя забарабани с пръсти по джобния телефон, който държеше в ръката си.

— Просто ми отговори. Как може някой да ни проследи по този мобилен телефон? Ние сме на края на света.

— Ние сме на по-малко от час от Вашингтон, градско момиче. И би се изненадала колко неща могат да се проследят.

Добре, може би той самият не беше съвсем сигурен дали може да се направи. Ала мислеше, че е възможно. Ако телефонът на приятелката й се подслушваше и ако този, който ги преследваше, имаше необходимата техника, изглеждаше възможно честотата на нейния мобилен телефон да е някаква следа. А Джек не искаше да оставя следи.

— Как?

Беше се страхувал, че ще го попита.

— Слушай, това нещо е всъщност един радиопредавател, нали така?

— Да, и какво?

— Радиопредавателите си имат честоти. Ти се настройваш на някаква честота, прав ли съм? — Това бе най-доброто, което му дойде наум, и изпита облекчение, като я видя, че стисна устни и се замисли. — Освен това искам да се отдалечим малко от мястото, където сме отседнали. Ако по петите ни беше ФБР, щях да искам да ги накарам да се въртят в кръг.

— За какво може да ни търси ФБР?

— Това е само пример. — Той не започна да блъска главата си във волана, но му се искаше. — Просто го приеми, Емджей. Просто го приеми.

Тя се опитваше, опитваше се да си напомни, че всъщност бе минал само един ден. Един-единствен ден.

Ала през този един-единствен ден животът й се бе променил.

— Поне можеш да ми кажеш къде отиваме.

— Тръгвам по шосе номер петнадесет на север, към Пенсилвания.

— Пенсилвания ли?

— Там ще можеш да се обадиш. След това ще поемем на юг, към Балтимор. — Хвърли й още един поглед. — Ако „Авлигите“ са в града, може да отидем на един мач.

— Ходи ти се на мач?

— Хей, днес е Четвърти юли. Мачове, бира, паради и фойерверки. Някои неща са свещени.

— Аз съм от „Янките“.

— Сигурно. Но въпросът е, че стадионът е добро място, където можем да се изгубим за два часа, и добро място за срещи, ако успееш да се свържеш с Грейс.

— Грейс на бейзболен мач? — Емджей изсумтя. — Да бе.

— Това е добро прикритие… — започна Джек, после се намръщи: — Да не би твоята приятелка да има нещо против националната игра?

— Стадионът не е точно средата на Грейс. Виж, едно хубаво модно ревю, или може би една вълнуваща опера…

Бе негов ред да изсумти.

— И вие сте приятелки?

— Хей, и аз съм ходила на опера.

— Окована ли беше?

— Практически — засмя се тя. — Да, ние сме приятелки. — Въздъхна. — Сигурно ти е трудно да го разбереш. Ученатa, ирландката и принцесата. Ала просто си паснахме.

— Разкажи ми за тях. Започни с Бейли, защото всичко започва от Бейли.

— Добре. — Тя пое дълбоко въздух и се загледа в прелитащия покрай колата пейзаж. Малки ниви, гъсти гори, хълмове. — Тя е прелестна, крехка на вид. Руса, с кафяви очи, с кожа като розов цвят. Има слабост към красивите неща, глупави красиви неща, като слончета. Колекционира слончета. Миналия месец за рождения й ден й подарих едно гипсово слонче. — Стисна устни, като си спомни колко нормално бе всичко тогава, колко просто. — Обича стари филми, особено черно-белите, и понякога може да е малко мечтателна. Но е много целенасочена. В колежа тя единствена от трите знаеше точно какво иска и се стараеше да го постигне.

От това, което чуваше, Бейли му харесваше, помисли Джек.

— И какво искаше тя?

— Гемология. Луда е по скали, камъни. Не само скъпоценни камъни. Все си говорим трите да отидем за две седмици в Париж, ала миналата година в крайна сметка отидохме в Аризона да събираме камъни. Тя беше щастлива като крава пред ясла. А е преживяла доста нещастия. Баща й умрял, когато е била малка. Бил е антиквар, така че това е още една нейна слабост, красивите стари неща. Както и да е, обожавала баща си. Майка й се опитала да продължи бизнеса, но сигурно й е било много трудно. Живели са в Кънетикът. В гласа й още се долавя акцента на Ню Ингланд. Много стилно. — Емджей за момент потъна в мълчание, опитвайки се да потисне тревогата. — Майка й след няколко години се омъжила повторно, продала бизнеса и се преместили във Вашингтон. Бейли харесваше втория си баща. Той се държал добре с нея, събудил интереса й към скъпоценните камъни, това беше неговата специалност, и я изпратил в колеж. Докато беше в колежа, майка й почина. Автомобилна катастрофа. Бейли го преживя много тежко. Вторият й баща почина две години след това.

— Трудно е непрекъснато да губиш хората около себе си.

— Да. — Тя погледна към Джек и помисли, че той е изгубил баща си, брат си, майка си. А може би никога не ги е имал истински, за да ги изгуби. — Аз всъщност никога никого не съм губила.

Джек разбра накъде са тръгнали мислите й и сви рамене:

— Човек го преживява и продължава нататък. Бейли не го ли преживя?

— Да, ала това я нарани. Такива неща оставят белези, Джек.

— Хората живеят с белези.

Той не искаше да говори за това, разбра Емджей и отново се обърна към пейзажа.

— Вторият й баща й остави процент от бизнеса. Което не се хареса на мухльовците.

— А, да, мухльовците.

— Томас и Тимъти Салвини. Те са близнаци, между другото, приличат си като две капки вода. Олизани субекти със скъпи костюми и прически за по сто долара.

— Това е достатъчна причина да не ги харесваш — отбеляза Джек. — Но за теб не е основната.

— Вярно. Никога не съм харесвала отношението им към Бейли, към жените изобщо. Най-малкото Бейли от самото начало ги е приемала като братя, а те не отвръщаха на чувствата й. Тимъти беше особено груб с нея. Имам чувството, че преди техният старец да почине, те почти не й обръщаха внимание, а после, когато тя според завещанието му наследи част от „Салвини“, станаха гадни.

— А какво е „Салвини“?

— Това е името им и името на фирмата, която се помещава в една страхотна къща на „Чеви Чейс“. Те произвеждат, купуват и продават скъпоценни камъни и бижута.

— „Салвини“… Не бих казал, че съм ги чувал, но пък аз не купувам много дрънкулки.

— Те продават невероятни бижута, особено тези, които са изработени по проекти на Бейли. И извършват консултантска дейност за частни лица и музеи. Това е също основно по специалността на Бейли. Макар че тя обича да се занимава с изработване на бижута.

— Ако Бейли се занимава с бижутерската дейност и с консултациите, какво тогава правят мухльовците?

— Томас движи деловите въпроси — счетоводство, продажби. Пътува много да търси скъпоценни камъни. Тимъти работи в лабораторията, когато му се иска, и обича да се разхожда из

изложбената зала и да се прави на важен. — Емджей нервно посегна към копчетата на стереото и Джек я плесна през пръстите.

— Долу ръцете.

— Не си даваш играчките, а? — измърмори тя. — Е, както и да е, това е доста шикозна малка фирма, стара, с изградена репутация. Има си своите контакти със Смитсъновия институт и той им възложи задачата за Трите Звезди. Бейли беше на седмото небе, когато я получиха, нямаше търпение да ги сложи под онези машини, които използва.

— За да удостовери автентичността, да ги оцени.

— Точно така. Умираше да ни ги покаже, така че двете с Грейс отидохме там миналата седмица. Тогава за пръв път ги видях, ала ми се сториха почти познати. Впечатляващи, почти нереални, и в същото време познати. Предполагам, че защото Бейли ни ги беше описвала. — Размърда рамене да се отърси от усещането, от спомена за сънищата. — Ти видя единия, докосна го. Великолепен е. Но когато ги видиш и трите, заедно, сърцето ти направо спира.

— Струва ми се, че са спрели мисълта на някого. Ако Бейли е толкова честна, колкото казваш…

— Такава е — прекъсна го Емджей.

— Тогава трябва да проверим доведените й братя.

Тя вдигна вежди:

— Наистина ли биха се осмелили да се опитат да откраднат Трите Звезди? Може ли Ралф да е изнудвал единия от тях заради това, а не заради комарджийство?

— Не.

— Защо пък не? — Емджей поклати глава, отговаряйки на собствения си въпрос. — Не може да бъде. Плащанията са започнали преди месеци, а те сключиха договора съвсем наскоро.

— Сети се.

Тя помисли още малко върху това.

— Но може би са имали планове да откраднат Звездите. Ако са искали да ги отмъкнат и да изчезнат, това би съсипало фирмата… Фирмата, която баща им цял живот се е старал да изгради. И би съсипало Бейли. Дори самата мисъл би я съсипала. Тя би направила почти всичко, за да не позволи това да се случи.

— Като например да изпрати диамантите на двамата души в света, на които мисли, че може безусловно да вярва.

— Да… И да се опита да вразуми доведените си братя. Сама. — Страхът бе впил нокти в гърлото й. — Джек…

— Разсъждавай логично — сопна й се той, за да спре треперенето в гласа й. — Ако те са забъркани в това, а аз бих казал, че така всичко се връзва, значи, че имат клиент, купувач. И им трябват и трите Звезди. Докато ги нямат и трите, тя е в безопасност. В безопасност е, докато не могат да стигнат до нас.

— Те може да са изпаднали в отчаяние. Може да я държат някъде затворена. Може да са я наранили.

— Може да са я наранили, ала не са я убили. Тя им трябва жива, докато не съберат и трите диаманта. А от това, което ми разказа, твоята приятелка може да изглежда крехка, но не е глупава.

— Не е. — Емджей се овладя и погледна към телефона в скута си. Едно обаждане, реши тя, бе риск не само за нея, а и за трите. — Ако искаш да караш чак до Ню Йорк, преди да звънна, добре.

Джек стисна ръката й.

— Няма да ходим на стадиона, колкото и да ме молиш.

— Задължена съм ти не само заради мен. Трябваше да го разбера по-рано. Задължена съм ти и заради Бейли, и заради Грейс. Аз съм ги оставила в твоите ръце, Джек.

Той издърпа ръката си и я вкопчи в кормилото.

— Не ставай сантиментална, сладурче. Това ме вбесява.

— Обичам те.

Сърцето му направи един голям, бавен кръг в гърдите. Джек въздъхна.

— По дяволите. Сигурно искаш сега пак да ти го кажа.

— Сигурно.

— Обичам те. Какво значи Емджей?

Тя се усмихна, както се бе надявал.

— Слушай, Джек, дивият секс и обясненията в любов са едно. Обаче за това не те познавам достатъчно отдавна.

— Марта Джейн. Наистина мисля, че е Марта Джейн.

Емджей изсумтя.

— Грешка. И с това приключва участието ви в този кръг, господине. Пожелавам ви по-голям късмет следващия път.

Трябваше да има някъде кръщелно свидетелство, помисли Джек. Той знаеше как да търси.

— Добре, разкажи ми за Грейс.

— Грейс е сложна личност. Тя е безкрайно, невероятно красива. Не преувеличавам. Виждала съм как възрастни мъже започват да пелтечат като глупаци, като им премигне един път със сините си очи.

— Търпение нямам да се запозная с нея.

— Вероятно ще си глътнеш езика. Ала няма значение, аз не съм ревнива. И е голямо удоволствие да гледаш как мъжете се разливат в обувките си покрай нея. Ти прегледа снимките в портмонето ми, когато ми претърсваше чантата, нали?

— Да, погледнах ги.

— Там има две, на които сме с Грейс и Бейли, Джек се разрови в съзнанието си, опита се да се съсредоточи. И не искаше да й каже, че почти не бе забелязал блондинката или брюнетката. Цялото му внимание бе насочено към червенокосата.

— Брюнетката… Която на една от снимките е с голяма глупава шапка.

— Да, това е от едно от пътуванията ни за събиране на камъни миналата година. Помолихме един турист да ни снима. Както и да е, тя е страхотна и е от богато семейство. Сираче. Родителите й са починали млади и я отгледала леля й. Семейство Фонтейн са въшливи от пари.

— Фонтейн… Фонтейн… — Мислите му се въртяха в кръг. — Като универсални магазини „Фонтейн“?

— Позна от първия път. Те са богати, старомодни, противни сноби. Грейс обича да ги шокира. От нея се очакваше да завърши „Радклиф“, да направи задължителната обиколка на Европа и да си намери за съпруг някой богат, старомоден, противен сноб. Грейс прави всичко, освен онова, което се очаква от нея, и тъй като самата тя си има купища пари, изобщо не й пука какво мислят родните й. — Емджей замълча и се замисли. — Не мисля, че би й пукало и ако беше последен бедняк. Не парите движат Грейс. Тя ги обича, пилее ги, но не ги уважава.

— Хората, които си изкарват с труд парите, ги уважават.

— Грейс не е безделник, който живее наготово от богатството си — веднага я защити Емджей. — Просто не я интересува дали хората я възприемат по този начин. Много се занимава с благотворителност, ала

без да вдига шум, анонимно. Тя е един от най-щедрите хора, които познавам. И е вярна. Освен това е опака и човек на настроенията. Когато я прихване нещо, може да изчезне за дни наред. Просто да замине. Може в Рим, може в Дълът, просто трябва да замине някъде. Има къща в Западен Мериленд, сигурно би я нарекъл вила, но е малка и симпатична. Много земя, съвсем изолирана. Никакви съседи, никакви телефони. Мисля, че тази събота и неделя щеше да ходи там. — Затвори очи и се опита да си представи. — Не знам дали мога да я намеря. Била съм там само веднъж, ала тогава Бейли караше. Когато изляза от града, всичките тези селски пътища ми изглеждат едни и същи. Къщата е в планината, близо до някаква общинска гора.

— Може би си струва да се провери. Ще видим. Би ли отишла при роднините си, ако е в беда?

— Това е последното място, където би отишла.

— А при някой мъж?

— Защо трябва да зависи от някой, когото може с една усмивка да върже на възел? Не, няма мъж, при когото би отишла.

Той помисли малко за това, после премигна.

— Грейс Фонтейн, Мис Април от престижен университет? Заблуди ме шапката на онази снимка в портфейла ти. Никога не бих забравил това… Лице.

— Наистина ли? — попита Емджей сухо и го погледна над тъмните си очила. — И много време ли прекарваш да въздишаш по снимки от булевардни списания, Дакота?

— По Мис Април дълго въздишах — призна той весело. — Боже мой, вие сте приятелки с Мис Април!

— Името й е Грейс и тя позира за тази снимка преди години, когато бяхме в колежа. Направи го, за да ядоса роднините си.

— Слава Богу. Мисля, че още пазя някъде този брой. Какво тяло! — спомни си с възхищение. — Такива жени са дар за човечеството.

— Може би ще спреш някъде и ще помълчим за минутка.

Джек я погледна, без да спира да се хили.

— Леле, Емджей, очите ти са станали по-зелени. А каза, че не си ревнива.

— Не съм. — Нормално. — Това е въпрос на достойнство. Ти имаш някакви гадни похотливи фантазии за най-добрата ми приятелка.

— Не са гадни, честна дума. Похотливи може би, но не и гадни. — Изтърпя ощипването по рамото, без да се оплаква. — Обаче обичам теб, сладурче.

— Млъкни.

— Мислиш ли, че ще ми се подпише на снимката? Може би точно на…

— Предупреждавам те! — Майтапът си беше майтап, помисли той, ала човек не бива да предизвиква късмета си. По много начини. Джек излезе от магистралата и пое на изток. — Чакай, мислех, че отиваме в Пенсилвания да се обадя.

— Току-що ми каза, че Грейс има къща в Западен Мериленд. Не би било разумно в момента да ходим в Пенсилвания. Промяна в плановете. Първо отиваме към Балтимор. Хайде, обади се. Мисля, че казахме последно сбогом на нашия малък мотелски рай. — Усмихнато я потупа по ръката. — Не се безпокой, сладурче, ще си намерим друг.

— Не може да бъде същото. Надявам се — добави тя бързо и припряно набра номера. — Звъни.

— Говори кратко, не казвай къде сме. Просто й кажи да излезе навън, да намери някой автомат и да ти се обади.

— Аз… — Емджей изруга. — Телефонният й секретар. От това се страхувах. — Нетърпеливо удари с юмрук по коляното си, докато от слушалката се лееше записаният глас на Грейс. — Грейс, вдигни телефона, по дяволите. Спешно е. Ако проверяваш съобщенията си, не си отивай вкъщи. Не отивай в къщата. Намери някой автомат и ми се обади по мобилния телефон. Ние сме в беда, в сериозна беда.

— Свършвай, Емджей.

— О, Боже. Грейс, внимавай. Обади ми се. — Тя затвори и затаи дъх. — Грейс е в планината. Или нещо й е щукнало и е решила за Четвърти юли да отлети за Лондон. Или е на плажа на някой Карибски остров. Или… Или вече са я хванали.

— Не ми прилича на жена, която лесно може да се проследи. Клоня към първото ти предположение. — Той пое на север по междущатския път. — Ще се повъртим малко наоколо, после ще спрем да заредим. И да купим карта. Да видим дали ще успеем да пораздрусаме паметта ти и да намерим планинското скривалище на Грейс.

Перспективата успокои нервите й.

— Благодаря.

— Изолирано място, а?

— Насред гората, а гората е на края на света.

— Хм. Не вярвам да се разкарва там гола. — Прихна, когато тя го удари. — Само си помислих.

Намериха бензиностанция и карта. Спряха да обядват на една спирка за камиони. Простряха картата върху масата и се заеха за работа.

— Е, в Западен Мериленд има само около пет-шест общински гори — отбеляза Джек и набоде на вилицата си парче от специалитета на заведението, питка с месо. — Някоя от тях да ти напомня нещо?

— Каква им е разликата, всичките са само дървета.

— Истински градски жител, нали?

Емджей сви рамене и захапа сандвича си.

— Ти не си ли?

— Предполагам. Никога не съм можел да разбера защо хората искат да живеят в горите или по хълмовете. Къде ядат?

— У дома си.

Спогледаха се и поклатиха глави.

— Почти всяка вечер аз също — съгласи се той. — А къде отиват да се позабавляват, да се отпуснат след работа? На верандата. Ужасно.

— Няма хора, няма движение, няма ресторанти, няма кина. Няма живот.

— Съгласен съм с теб. Но очевидно нашата приятелка Грейс не е съгласна.

— Моята приятелка — натърти Емджей и вдигна вежди. — Тя обича самотата. Обича да сади разни неща.

— Какви, домати?

— Да, и цветя. Онзи път, когато отидохме там, Грейс се ровеше в калта, садеше… Не знам, петунии или нещо подобно. Аз обичам цветята, ала всичко, което трябва да направиш, е да си ги купиш. Никой не е казал, че трябва да ги садиш. В гората имаше елени. Доста бяха красиви — спомни си Емджей. — Бейли се вживя. Хубаво е за един-два дни, но тя там няма дори телевизор.

— Това е варварство.

— Абсолютно. Тя само слуша музика от компактдискове и общува с природата или нещо подобно. Има едно малко магазинче,

трябва да е на поне шест километра. Там човек може да си купи хляб, мляко и пирони. Прилича на извадено от филм за Дивия Запад, само дето е на юг. Имаше и банка, струва ми се, и поща.

— Как се казваше градчето?

— Не помня. Кучешка колибка?

— Смешно. Опитай се да си представиш пътя, поне горе-долу. Трябва да сте карали по шосе номер двеста и седемдесет.

— Да, после по седемдесет, нали така? Бях малко уморена. Мисля, че дори заспах. Беше безкрайно пътуване.

— Спирали сте за тоалетна — напомни й той. — Жените не тръгват да пътуват по шосета без достатъчно тоалетни.

— Това заяждане ли е?

— Не, това е факт. Къде спирахте, какво правихте?

— Някъде край шосе номер седемдесет. Аз бях гладна, исках да хапнем в някоя закусвалня.

Затвори очи и се опита да го извика в съзнанието си.

„Още ядеш като невидяла, Емджей.“

„Е, и? Какво от това?“

„Защо за разнообразие не опиташ една салата?“

„Защото ден без пържени картофи е тъжен и пропилян ден.“

Усмихна се, като си спомни как Бейли завъртя очи, засмя се и се предаде.

— О, чакай. Обядвахме набързо, ала после тя видя табела за антикварен магазин. Голям антикварен магазин, като хамбар. Бейли изпадна във възторг, искаше да погледнем. Беше настрани от шосето и имаше някакво глупаво селско име. Ъ-ъ-ъ… — Напрегна паметта си. — „Зайчарник“, „Курник“… Не, не, нещо с вода. „Реката на пъстървите“… „Боброво поточе“! — спомни си Емджей. — Спряхме да търсим антики в този огромен битпазар или каквото и да беше това „Боброво поточе“. Бейли щеше да прекара и двата почивни дни там, ако не я бях измъкнала. Тя купи за Грейс един стар бухал и глинена кана, като подарък за къщата. Аз й купих люлеещ се стол за верандата. Толкова се измъчихме, докато го натоварим в колата.

— Добре — кимна Джек и сгъна картата. — Ще си довършим яденето и ще тръгнем към „Бобровото поточе“. Продължавай оттам нататък.

По-късно, докато стояха на паркинга пред антикварния базар, Емджей изпи една кока-кола от тенекиена кутийка. Бе правила същото по време на пътуването с Бейли и се надяваше, че това по някакъв начин ще събуди спомените й.

— Знам, че се върнахме обратно на шосе номер седемдесет. Бейли през цялото време говореше за някакви стъкларии от времето на Голямата криза. Гласеше се да се върне и да изкупи магазина. Искаше и някаква маса и се ядосваше, че не я е купила веднага и не е поръчала да й я докарат. Аз спечелих музикалното ези-тура.

— Какво си спечелила?

— Музикалното ези-тура. Бейли обича класическа музика. Нали знаеш, Бетовен. Когато пътуваме, хвърляме ези-тура да видим кой ще избира музиката. Аз спечелих и избрах „Аеросмит“.

— Мисля, че сме родени един за друг. Започва да става страшно. — Той се наведе и лекичко захапа устните й. — Как беше облечена тя?

— Откъде изведнъж този интерес как се обличат приятелките ми?

— Просто за да си припомниш всичко. Да довършиш картината. Колкото повече подробности, толкова по-ясно ще бъде.

— А, разбирам — омекна тя, стисна устни и се загледа в небето. — Панталони, нещо бежово. Бейли не обича ярките цветове. Грейс винаги й се ядосва заради това. Копринена блуза, вталена, нещо светлорозово. Имаше едни страхотни обици, тя ги е правила. Големи парчета розов кристал. Аз си ги сложих, докато тя караше. Не ми отиваха.

— Розово не би ти отивало, с тази коса…

— Това е легенда. Червенокосите могат да носят розово. Излязохме от междущатското шосе и тръгнахме на запад. Не мога да си спомня номера на пътя. Бейли го знаеше наизуст. Беше записано, но тя нямаше нужда аз да й показвам.

Той погледна картата.

— Шосе номер шестдесет и осем излиза на запад от Хагърстаун. Да видим дали ще ти се стори познато.

— Знам, че беше на около два часа път оттук — каза Емджей и се качи в колата. — Може да карам аз.

— Не, не може.

Тя огледа колата и забеляза, че задната врата бе вързана с тел, за да не се отваря.

— Тази съборетина едва ли си струва толкова да си я пазиш.

Той стисна зъби. Тази съборетина съвсем доскоро бе единствената му любов.

— По-голям шанс има да си спомниш, ако се придържаме към плана.

— Добре. — Тя протегна крака напред. — Не си ли мислил някога да я пребоядисаш?

— Колата си има чар точно такава, каквато е. И е важно това, което е под капака на двигателя, не лъскавата повърхност.

— Това, което е под капака на двигателя — повтори Емджей и погледна към стереоуредбата. — И екстрите. Обзалагам се, че тази играчка ти е струвала поне четири бона.

— Обичам музиката. А какво ще кажеш за консервната кутия, която ти караш?

— Моята кола е класика.

— Това е детска количка. Сигурно трябва да си свиваш коленете, когато сядаш зад волана.

— Поне когато паркирам, не е като да акостирам презокеански параход в пристанище.

— Гледай пътя, а?

— Гледам го. — Тя му предложи остатъка от кока-колата си. — Знам, че така изглежда, ала нали всъщност не живееш в колата?

— Само когато се налага. Иначе имам апартамент на „Мас Авеню“. Двустаен.

Прашни мебели, помисли Джек сега. Купища книги, но всъщност без душа. Никакви корени, нищо, което не би оставил зад гърба си, без да се замисли.

Точно такъв бе и животът му, до вчера.

Какво, по дяволите, правеше с нея? Зад гърба си нямаше нищо, което би могло да се нарече добър произход. Нищо, върху което да продължи да гради. Нищо, което да предложи.

Емджей имаше семейство, приятели, бизнес, който сама бе създала. Какво ги свързваше, освен ситуацията, в която бяха попаднали, сходният вкус за музика и предпочитанията към градския живот?

И фактът, че той бе влюбен в нея.

Погледна я. Сега се бе съсредоточила, бе се навела напред на седалката и се взираше намръщено през прозореца, като се опитваше да разпознае нещо.

Не бе красива, помисли си. Може да се бе влюбил сляпо, ала никога не би я определил с такава проста дума. Това странно лисиче лице ловеше окото — определено ловеше мъжкото око. Бе сексапилно, неповторимо с контраста между ъгловатите черти и сочните устни.

Тялото й бе създадено повече за скорост и движение, отколкото за фантазии. И въпреки това Джек се бе загубил в него, в нея.

Той знаеше, че когато я срещна, пое по нов път в живота си, но представа нямаше накъде ще изведе този път когото и да било от двамата.

— Това е пътят. — Тя се обърна усмихнато и сърцето му спря. — Сигурна съм.

Джек наду скоростта до сто и четиридесет километра в час.

Щом като поне един от тях бе сигурен, помисли той.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Пътят пресичаше планината. Емджей предполагаше, че това бе нещо като подвиг на съвременната инженерна мисъл, ала я караше да се чувства неспокойна, особено при всичките тези пътни знаци, предупреждаващи за падащи камъни, и високите назъбени стени от скали от двете им страни.

Тя можеше да разбере и предугади крадците, но кой би предугадил Майката Природа? Кой би могъл да я спре да не се ядоса неочаквано и може би да стовари два камъка върху колата? А след като колата бе достатъчно голяма, за да се спи редовно в нея, значи бе много хубава мишена.

Емджей гледаше напрегнато през прозореца и се молеше скалите да си стоят по местата, докато минат покрай тях.

Планините отпред се издигаха и извиваха, позеленели от лятото. От топлината и влажността въздухът бе гъст като сироп. Гумите жужаха по асфалта.

От време на време виждаше зад крайпътните дървета къщи, само ги зърваше, сякаш се криеха от любопитни погледи. Мислеше си за тези усамотени къщи, без съмнение с подредени дворове, пазени от джафкащи кучета, украсени с градини и люлки, тераси и вътрешни дворове с грилове и столове от секвоя.

Това бе един начин на живот, предполагаше тя. Ала човек трябва да се грижи за градината, да коси ливадата.

Емджей никога не бе живяла в къща. Апартаментът винаги бе подхождал на начина й на живот. За някои сигурно един апартамент би приличал на кутийка, напъхана между други кутийки в една голяма кутия. Но тя винаги се бе задоволявала да има свое собствено пространство, да се чувства част от кошера.

Защо му трябват на човек ливада и люлки, освен ако няма деца?

При тази мисъл стомахът й потрепери. Бе ли се замисляла изобщо досега да има деца? Да люшка бебе, да го гледа как расте, да завързва обувки и да бърше носове…

Грейс бе тази, която обичаше децата, помисли Емджей. Не че тя самата не ги обичаше. Имаше си цял взвод племенници, които сякаш се опитваха да населят целия свят, и Емджей бе прекарала много часове да гука над поредното бебе, да играе на пода с току-що прохождащо дете или да подхвърля топката на някоя бъдеща бейзболна надежда.

Не мислеше, че е съвсем същото, когато детето е твое. Какво ли би било собственото ти бебе да опре главичка на рамото ти и да се прозине, или да пристъпи на несигурните си току-що проходили крачета и да протегне ръце да го вдигнеш?

И защо, за Бога, си мислеше за деца в такъв момент?

Тя пъхна пръсти под слънчевите си очила и ги притисна към очите си.

После хвърли един преценяващ поглед към профила на Джек. Какво ли мислеше той за децата?

Невероятно, ала при тази мисъл усети как страните й пламват и бързо се обърна отново към прозореца. Идиотка, каза си. Познаваш го едва от вчера, а вече си мислиш за пелени и ританки.

Това, помисли мрачно, се случва с една жена, която се озове вързана с някой мъж. Цялата се размеква, особено главата.

Изведнъж нададе вик, който изненада и двамата:

— Там! Там е отклонението! Натам тръгнахме, сигурна съм.

— Следващия път направо ме застреляй — предложи Джек и се насочи към дясната лента. — Сигурно ще е по-малък шок от един сърдечен удар.

— Извинявай.

Той отби в отклонението и й даде време да се ориентира, докато поеха по шосе с две платна.

— Наляво — обади се Емджей след малко. — Почти съм сигурна, че тръгнахме наляво.

— Добре, все едно трябва да напомпам гумите. — Джек се насочи към най-близката бензиностанция и спря близо до помпите. — За какво се беше замислила?

— Замислила ли се бях?

— За известно време просто те нямаше.

Фактът, че бе разбрал, я разстрои. Тя се размърда на седалката и сви рамене:

— Просто се бях съсредоточила.

— Не, не беше. — Той хвана брадичката й и обърна лицето й към себе си. — Точно това не правеше. — Погали с пръст устните й. — Не се тревожи. Ще намерим твоите приятелки. Всичко ще бъде наред.

Емджей кимна, заляна от вълна от срам. За Грейс и Бейли би трябвало да си мисли, а вместо това си мечтаеше за бебета като някаква влюбена идиотка.

— Грейс ще бъде в къщата. Трябва само да я намерим.

— Продължавай така да мислиш. — Джек се наведе напред и докосна устните си до нейните. — И иди да ми купиш една захарна пръчка.

— Всички пари са в теб.

— А, да. — Той стана, бръкна в предния си джоб и измъкна шепа банкноти. — Действай. И си купи една и за теб.

— О, благодаря, татенце.

Джек се засмя, докато я гледаше как се отдалечава на дългите си стройни крака, пристегнати в тесните джинси. Страхотно парче, помисли си и пъхна накрайника на маркуча в резервоара. Нямаше да се замисля за повратностите на съдбата, които я бяха довели в живота му и в сърцето му.

Но се запита колко ли време ще мине, преди тя да започне да се замисля. Хората не оставаха задълго в неговия живот — идваха и си отиваха. Толкова отдавна бе така, че бе престанал да се надява да бъде по-различно. Може би бе престанал да го иска.

И въпреки това знаеше, че ако Емджей реши да си отиде, никога няма да го преживее. Значи трябваше да се постарае тя да не си отиде.

Докато пълнеше ненаситния търбух на олдсмобила, я видя да се връща. И не бе единственият, който я гледаше. Момчето, което зареждаше ръждясалия пикап на съседната колонка, също не сваляше очи от нея.

Не мога да те обвинявам, приятел, помисли Джек. Като пораснеш, може да имаш късмет да си намериш жена, наполовина толкова съвършена.

И, благославяйки своя късмет, той зави капачката на резервоара и се приближи към нея. Ръцете й бяха пълни с бонбони и безалкохолни напитки. Джек се наведе към нея и улови устните й в дълга, опустошителна целувка.

— Защо го направи?

— Защото мога — отвърна той и наперено тръгна да плати сметката.

Емджей поклати глава и забеляза, че момчето се бе заплеснало и бензинът преливаше от резервоара на пикапа му.

— На твое място не бих запалила клечка кибрит, приятел — подхвърли му тя, докато минаваше покрай него, и седна в колата.

Когато Джек дойде, Емджей се поддаде на импулса, вплете пръсти в косите му и го привлече към себе си, за да го целуне по същия начин.

— Това е защото и аз мога.

— Да. — Той бе почти сигурен, че усеща как от ушите му излиза пушек. — Ама че двойка сме.

Отне му известно време да отърси съзнанието си от похотливите мисли и да си спомни как да завърти ключа.

Едновременно развълнувана и развеселена от реакцията му, тя му подаде парче шоколад.

— Нещо сладко?

Джек изръмжа, взе го и отхапа.

— Гледай пътя. Опитай се да видиш нещо познато.

— Знам, че не карахме много дълго по този път. Отклонихме се и дълго се въртяхме по странични пътища. Както казах, Бейли помнеше всичко наизуст. Бейли! — Тя притисна ръце към устата си.

— Какво има?

— Продължавам да се питам къде би отишла. Ако е в беда, ако бяга, къде би отишла? — С блеснали очи се обърна към него. — И това е отговорът. Бейли знае как да стигне до къщата на Грейс. На нея там й хареса, там се чувства в безопасност.

— Възможно е — съгласи се той.

— Не, не, тя със сигурност би дошла при някоя от нас. — Емджей яростно и отчаяно тръсна глава. — А не е могла да се свърже с мен. Значи е тръгнала насам, може би е взела автобус или влак, доколкото е можела, взела е кола под наем. — Бе толкова сигурна, че товарът от раменете й падна. — Да, това е логично и напълно в неин стил. Те и двете са там горе, мислят какво да направят и се безпокоят за мен.

Джек също се безпокоеше за нея. Тя влагаше всичките си надежди в едно предположение, ала сърце не му даваше да й го каже.

— Ако са там — напомни й той предпазливо, — първо трябва да ги намерим. Мисли, опитай се да си спомниш.

— Добре. — С наново събудил се ентусиазъм Емджей огледа пейзажа. — Беше пролет. Беше красиво. Всичко цъфтеше, дрянът, предполагам, и тези жълти храсти, с почти неонов цвят. И нещо, което Бейли наричаше „розови пъпки“. Имаше една градина — спомни си тя изведнъж. — Как се казваше… Да, разсадник. Бейли искаше да спрем и да купим на Грейс някакъв храст или нещо такова. А аз казах, че първо трябва да отидем там и да видим какво вече има.

— Значи търсим разсадник.

— Имаше някакво глупаво име. — Тя за момент затвори очи, опитвайки се да си го спомни. — Старомодно. Беше на самото шосе и беше претъпкано. Това беше една от причините да не искам да спираме. Щеше много да ни забави. — Емджей плесна с ръце. — Направихме десен завой на около километър и половина.

— Браво. — Джек хвана ръката й и я поднесе към устните си, при което и двамата се намръщиха от жеста. Никога досега през целия си живот не бе целувал женска ръка.

Рояк пеперуди запърхаха в стомаха на Емджей.

— Ами, ъ-ъ-ъ… Както и да е, Грейс и Бейли отидоха на този пазар за цветя. Аз останах в къщата. Те двете много обичат да пазаруват. Каквото и да е. Имах чувството, че ще изкупят магазина, и те почти го направиха. Върнаха се натоварени с пластмасови сандъчета за цветя, цветя в саксии и два храста. Грейс има в къщата си един пикап. Представям си какво биха написали в клюкарския отдел на „Пост“, ако разберат, че Грейс Фонтейн кара пикап.

— Грейс би ли се притеснила?

— Би се разсмяла. Но тази къща тя я пази за себе си. Роднините й, близките й дори не знаят за нея.

— Бих казал, че това работи в наша полза. Колкото по-малко хора знаят, толкова по-добре. — Забеляза я, че въздъхна, и устните му трепнаха. — Ето го твоят разсадник, сладурче. Търговията върви доста добре, дори през това време на годината.

Стана й приятно, като видя колите и камионите, паркирани отстрани на пътя, тълпите от хора, въртящи се около сергиите,

отрупани с цветя.

— Обзалагам се, че имат празнично намаление. Десет процента за всяко червено, бяло или синьо цвете.

— Господ да благослови Америка. Около километър и половина, така ли каза?

— Да, и завихме надясно. Сигурна съм.

— Не обичаш ли цветя?

— Моля? — Емджей го погледна объркано. — Разбира се, много са хубави. Харесвам тези, които миришат. Нали разбираш, като… Какви бяха… Карамфили. Те не миришат като розите и не увяхват след два дена.

Той се засмя:

— Яки цветя. Това ли е завоят?

— Не, мисля, че не. Малко по-нататък. — Тя се приведе напред и потупа с пръсти по таблото. — Ето го, почти съм сигурна. — Джек превключи на по-ниска предавка и зави надясно. Пътят се издигаше и извиваше. Оградите покрай него бяха обрасли с орлов нокът, а зад тях пасяха крави. — Мисля, че е това. — Емджей прехапа устни. — Всички селски пътища тук ми се струват еднакви. Полета, скали и дървета. Как знаят хората къде отиват?

— Дълго ли карахте по този път?

— Не, тя отново зави. — Надясно или наляво? Надясно или наляво? — Продължихме да се изкачваме. Може би тук.

Той забави, за да й даде време да помисли. Кръстопътят бе тесен, от едната му страна имаше каменна къща. Куче пролая в един двор под сянката на увяхващ клен. По тревата шляпаха сиви гъски.

— Може да е тук, наляво. Извинявай, Джек, като в мъгла ми е.

— Слушай, имаме пълен резервоар с гориво и още много часове дневна светлина. Не се притеснявай.

Той зави наляво и пое по лъкатушещия път, който се катереше и спускаше. Сега къщите бяха пръснати, по нивите бе избуяло жито, високо колкото човешки бой. Където свършваха нивите, започваха гори, гъсти и зелени, надвесили клони над шосето, така че колата се провираше като през сенчест тунел.

Изкачиха един хълм и светът внезапно отново се откри пред тях — зелени планини и ширнали се поля.

— Да, Бейли едва не блъсна колата, когато изкачихме този хълм. Ако е същият хълм — добави Емджей. — Мисля, че това е част от общинската гора. Тя направо се замая. Обаче отново завихме, по някой от тези тесни пътища, които извиват между дърветата.

— Добре се справяш. Кажи по кой да опитаме.

— В момента колкото ти можеш да кажеш, толкова и аз. — Чувстваше се безпомощна и глупава. — Просто сега изглежда различно. Дърветата са се раззеленили, а когато идвахме, едва се бяха разпъпили.

— Ще опитаме този — реши Джек, подхвърли една монета и зави надясно.

Отне им само десет минути, за да признаят, че се бяха загубили, и още десет, за да намерят как да се върнат на главния път. Минаха през едно малко градче, за което Емджей нямаше никакви спомени, после обърнаха назад.

След един час обикаляне тя усети, че търпението й бе на изчерпване.

— Как можеш да си толкова спокоен? Мога да се закълна, че сме се мотали по всеки път и пътче в близките сто километра. Всяка уличка, алея и кравешка пътека. Направо се побърквам.

— Моята професия изисква търпение. Разказвал ли съм ти някога как следих Големия Бил Бристъл?

Емджей се намести на седалката. Имаше чувството, че никога няма да си възвърне усещанията в гърба.

— Не, никога не си ми разказвал как си следил Големия Бил Бристъл. Ще тръгнем ли тук нагоре?

— Няма нужда. — За да си починат, той излезе от пътя. Имаше малко разширение край нещо, което сигурно би могло да се нарече вирче. Над тъмната вода се бяха надвесили дървета, между които малки отблясъци светлина отскачаха от повърхността. — Големия Бил го търсеха за побой. Изтървал нервите си на комар и се опитал да натика печалбата в гърлото на противника си. Големия Бил е около два метра, към сто и четиридесет килограма, с огромни ръчища. И не обича да губи, знам го със сигурност, защото ми се е случвало да играя покер с него.

Тя се усмихна победоносно:

— Леле, Джек, търпение нямам да се запозная с твоите приятели.

Той усети сарказма, когато бе насочен към него, затова само й хвърли един поглед.

— Във всеки случай, Ралф плати гаранцията му, ала Големия Бил беше разбрал за една игра на покер в Джърси и не искаше да я изпусне. Законът не одобрява не само покера, но и просрочването на плащането на гаранцията, и гаранцията му беше обявена за недействителна. Бил се оказа в списъка на нередовните длъжници.

— И теб те пратиха да го издирваш.

— Ами да. — Джек потърка брадичката си и за момент си помисли, че би трябвало да се обръсне. — Трябваше да е фасулска работа. Намирам къде играе Бил, напомням му, че трябва да се яви в съда и го докарвам. Обаче Бил май беше спечелил много пари в Джърси и се беше прехвърлил да играе някъде другаде. Би трябвало да добавя, че Бил е голям, ала не и като мозъчно съдържание. И се беше развихрил, прескачаше от казино в казино, от щат в щат.

— А Джек Дакота, ловецът на глави, го следваше по петите.

— Точно така, по петите. Винаги се появявах след него. Ако се беше опитвал да се отърве от мен, нямаше да се справи по-добре. Аз прекосих цялата североизточна част на страната, прерових всеки игрален дом.

— Колко загуби?

— Не толкова, че да си струва да се говори за това. — Той отвърна на усмивката й. — Пристигнах в Питсбърг около полунощ. Знаех, че някъде се играе комар, но от никого не можах да измъкна къде, нито с подкупи, нито със заплахи. От четири дни бях по следите на Бил, живеех в колата и играех покер с някакви типове на име Прилепа и Бързия Чарли. Бях уморен, мръсен, и ми бяха останали само сто долара в налични. Влязох в един бар.

— Разбира се.

— Разказвам ти какво се случи — напомни й Джек и дръпна косата й. — Избрах го напосоки, без мисъл, без план. И познай кой беше в задната стаичка с карти в ръка и надуваше пода?

— Да видим… Би могъл да бъде… Големия Бил Бристъл?

— От плът и кръв. Търпението и логиката ме бяха довели в Питсбърг, ала само инстинктът ме накара да вляза в този бар.

— Как го накара да дойде с теб?

— Тук имах избор. Замислих се дали да не го ударя по главата с един стол. Но най-вероятно това щеше само да го раздразни. Замислих се дали да не разчитам на доброто му сърце, като му напомня, че дължи пари на Ралф. Ала той още беше във вихъра си и пет пари нямаше да даде. Затова си взех едно питие и се включих в играта. След два часа обясних на Бил ситуацията и му предложих сделка, каквато той би приел. Едно раздаване. Ако аз спечеля, той идва с мен без разправии. Ако той спечели, аз си отивам.

— И ти спечели?

— Да. — Джек отново се почеса по брадичката. — Естествено, бях скрил в ръкава си едно асо, но както ти казах, мисленето не беше между силните страни на Бил.

— Измамил си го?

— Разбира се. Това беше най-лесният начин да се излезе от тази ситуация, а и накрая всички бяха доволни.

— Освен Големия Бил.

— Не, той също. Беше му провървяло, беше спечелил достатъчно, за да плати на човека, на когото беше пукнал черепа. Обвиненията отпаднаха. Никакви проблеми.

Емджей наклони глава:

— А какво щеше да направиш, ако Големия Бил беше решил да задигне парите от залаганията и да не се върне мирно и тихо с теб?

— Щях да счупя стола в главата му и да се надявам да оживея.

— Интересен живот живееш, Дакота.

— На мен ми харесва. А поуката от историята е, че просто трябва да се оглеждаш и да следваш логиката. И когато логиката се изчерпа, следвай инстинкта. — Джек бръкна в джоба си и извади диаманта. — Вторият диамант е познанието. — Очите му срещнаха нейните. — Какво знаеш ти, Емджей?

— Не разбирам.

— Ти познаваш своите приятелки. Познаваш ги по-добре, отколкото аз познавам Големия Бил, всъщност, когото и да било. — Би могъл да й завижда, осъзна той. И щеше да помисли по-късно върху това. — Те са част от това, което си била, което си и сигурно което ще бъдеш.

Тя стисна зъби.

— Започваш да философстваш, Дакота.

— Понякога и това помага. Довери се на инстинктите си, Емджей. — Хвана ръката й и я затвори върху камъка. — Довери се на това, което знаеш.

Нервите й изведнъж избиха на повърхността на кожата й и тя настръхна.

— Ти очакваш да използвам това нещо като един вид компас? Като средство за гадаене?

— Ти го чувстваш така, нали? — Това бе шок и за него, ала ръцете му не трепваха, очите му оставаха приковани към нейните. — То само дето не диша. Нали си чувала за легендите? Ако навлезеш достатъчно дълбоко в тях, стигаш до истината. Вторият диамант е познанието. — Джек се облегна назад и сложи ръце върху волана. — По кой път искаш да поемем?

Стана й толкова студено, че се разтрепери. И въпреки това диамантът бе като слънце, изгарящо ръката й.

— На запад. — Чу се да го казва, макар да знаеше, че бе странно като за една градска жена, вместо просто да каже наляво или надясно. — Това е лудост.

— Още вчера престанахме да бъдем нормални. Няма смисъл сега да се опитваме да се върнем към това. Просто ми кажи накъде ти се иска да вървим, накъде те тегли.

И Емджей държеше камъка в дланите си и го насочваше по извиващите се между гори и скали пътища. Покрай лъкатушещия поток, почти пресъхнал заради сушата, край една малка кафява къща, толкова близо, че вратата й само дето не се отваряше на пътя.

— Надясно — обади се тя. Гърлото й бе пресъхнало и се бе свило. — Трябва да се гледа внимателно. Отминахме, сега трябва да се върнем. Отбивката й е тясна, само просека през гората. Почти не се вижда. Грейс няма пощенска кутия. Когато е тук, слиза в града и си взема писмата от пощата. Тук е — посочи с трепереща ръка. — Точно тук.

Джек отби. Пътят наистина бе тесен. Клоните на дърветата драскаха по колата, докато той караше бавно по чакъла. Направи завой, скрит от още повече дървета.

А там, насред пътеката, неподвижна като каменна статуя, стоеше сърна. Козината й светеше като тъмно злато под слънцето.

Сигурно това е бяла кошута, помисли Джек глуповато. Бялата кошута е символ на търсенето.

Сърната, вдигнала глава, втренчено ги гледаше как мъчително се приближават. После изваяното й тяло бързо се извъртя, тънките й грациозни крака се напрегнаха и тя безшумно изчезна между дърветата.

Къщата бе точно каквато си я спомняше Емджей. Сгушена от задната страна на хълма, надвесена над малък ромолящ поток, сливаща се с гората отзад. Бе на два етажа, от дърво и стъкло, с чисти прости линии и с дълга предна веранда, боядисана в яркосиньо. На нея имаше два бели люлеещи се стола и медни гърненца, преливащи от цветя.

— Работила е тук — промълви Емджей, като огледа градината. Навсякъде цъфтяха цветя, диво, сякаш не са били нарочно засадени. Потокът от цветове и форми се спускаше като река по хълма. Сред тях се извиваха широки дървени стъпала към алеята. — За къщата си в Потомак беше наела професионалист. Знаеше точно какво иска, но възложи на друг да го свърши. Тук искаше да направи всичко сама.

— Прилича на мечта. — Джек пристъпи от крак на крак, смутен от собствените си впечатления. Не бе съвсем наясно какви бяха неговите мечти. — Знаеш какво имам предвид.

— Да.

В края на алеята бе паркиран лъскав син пикап. Ала нямаше и следа от колата, с която Грейс би дошла тук. Никаква прашна кола под наем не издаваше присъствието на Бейли.

Сигурно са отишли до магазина, каза си Емджей. Всеки момент ще се върнат.

Не искаше да повярва, че бяха стигнали чак дотук, бяха намерили къщата, а нямаше да намерят Грейс и Бейли.

В момента, в който Джек спря зад пикапа, тя изскочи и хукна към къщата.

— Чакай. — Той я улови за рамото и я спря. — Да огледаме наоколо. — Внимателно разтвори пръстите й, взе диаманта и го пъхна обратно в джоба си. После хвана ръката й. — Казваш, че Грейс държи пикапа тук?

— Да, тя кара мерцедес или едно малко беемве.

— Три коли ли има приятелката ти?

— Грейс рядко има по едно, от каквото и да е. Казва, че не знае кога в какво настроение ще бъде.

— Има ли задна врата?

— Да, една към кухнята и една отстрани. — Емджей посочи надясно, като се опита да не обръща внимание на тежестта в гърдите си. — Води към малък вътрешен двор и нататък към гората.

— Първо да огледаме наоколо.

Имаше навес, пълен с инструменти, косачка, гребла и лопати. Там, където свършваше алеята, бяха наредени плоски камъни, обраснали с пролетен мъх. Още цветя, една леха, и бръшлян по склона отзад. Едно колибри се въртеше край хранилката и цветовете по пъстрите му криле се преливаха от скоростта. Когато се приближиха, то се стрелна като куршум и това бе единственият звук наоколо.

Докато обикаляха къщата и минаха през градината, ухаеща на розмарин и мента, Джек не забеляза никакви счупени прозорци или други следи от взлом. Над задната врата безмълвно висеше месингова камбанка. Нито един лист не помръдваше.

— Много е злокобно да се прокрадваме така. — Тя разтърка раменете си.

— Хайде да се прокрадваме още една минутка. Стигнаха до най-далечната страна на къщата и малкия заден двор. Там имаше стъклена масичка, тапициран стол, още цветя в големи бетонни саксии и глинени гърненца, а точно отзад малко изкуствено езерце с декоративна трева.

— Това е ново. — Емджей спря да го огледа. — По-рано го нямаше. Макар че тя говореше за него.

— Бих казал, че тази седмица твоята приятелка е посадила някои цветя. Мислиш ли, че има някое цвете или растение, което не е нейно дело?

— Вероятно не. — Но усмивката й бе измъчена. — Искам да вляза вътре, Джек. Трябва да вляза.

— Да погледнем. — Той изкачи стълбите отпред и откри, че вратата бе заключена. — Тя крие ли някъде ключ?

— Не. — Въпреки ужасната жега Емджей разтърка замръзналите си ръце. Много тихо, това бе всичко, което успя да помисли. Бе прекалено тихо. — На времето държеше резервен ключ от къщата в

Потомак в една саксия отвън, обаче братовчедка й Мелиса го намери и се настани, докато Грейс беше в Милано. Наистина я ядоса.

Джек приклекна и огледа ключалките.

— Добри са. По-лесно е да се счупи някой прозорец.

— Няма да й чупиш прозорците.

Той въздъхна и се изправи.

— Страхувах се, че ще го кажеш. Добре, ще го направим по по-трудния начин. — Докато тя се мръщеше, Джек се върна до колата и отвори багажника. Вътре бе пълно с инструменти, дрехи, бутилки с вода и документи. Разрови се и намери каквото му трябваше. — Има ли алармена система?

— Не. Поне аз не знам. — Емджей огледа кожената торбичка. — Какво ще правиш?

— Ще отключа ключалките. Може да ми отнеме известно време, загубил съм форма. — Ала потри ръце, предвкусвайки предизвикателството. — Ти можеш да обиколиш и да провериш другите врати и прозорци, в случай, че е оставила нещо отключено.

— Ако е заключила една врата, значи е заключила всичко. Но ще проверя.

Тя обиколи, като до всеки прозорец се спираше, опитваше го, после се взираше през него. Докато направи пълен кръг, Джек бе вече на втората ключалка.

С интерес се загледа как фино работи той. Тук бе по-хладно, отколкото в града, ала жегата продължаваше да е нетърпима. Потта се бе просмукала в ризата му, блестеше по врата му.

— Можеш ли да ме научиш как се прави? — попита тя.

— Ш-ш-ш-т! — Джек изтри ръце в джинсите си. — Хванах го! — Изправи се и избърса челото си. — Един студен душ — измърмори той. — Студена бира. Ако твоята приятелка ги има и двете, ще й целуна краката.

— Грейс не пие бира. — Но Емджей вече отваряше вратата.

Холът бе уютен, подреден, с широк диван с тапицерия на райета и дълбоки тъмносини фотьойли. В тухлената камина бе поставена месингова саксия с пищна зелена папрат.

Емджей бързо обходи стаите с дъсчени кестенови подове и пъстри килими, слънчевата кухня с тревистозелени шкафове и бели плочки, уютната гостна, която Грейс бе превърнала в библиотека.

Къщата сякаш ехтеше около нея, докато тя тичаше нагоре по стълбите, поглеждаше в спалните и баните.

Блестящото месингово легло на Грейс бе старателно оправено, с ръчно плетената дантелена покривка, която тя бе купила в Ирландия, и пъстрите възглавници. На нощното шкафче имаше книга по градинарство.

Банята бе празна, млечнобелият умивалник и гълъбовосините поставки блестяха от чистота. Върху ракитеното плетено шкафче бяха подредени старателно сгънати хавлии.

Макар да знаеше, че бе безполезно, надзърна и в гардероба в спалнята. Той бе безсмислено пълен и педантично подреден.

— Няма ги тук, Емджей. — Джек я докосна по рамото, ала тя отскочи.

— Виждам. — Гласът й се пречупи като суха съчка. — Но Грейс е била тук, просто е била тук. Още долавям аромата й. — Тя затвори очи и пое въздух. — Нейният парфюм. Още не се е разнесъл. Това е нейният аромат. Някакъв парфюмериен магнат, който се беше влюбил в нея, го създаде специално за нея. Подушвам я тук.

— Добре. — Той самият също долавяше миризмата, класически сексапилна с диви нотки. — Може би е отишла до града на пазар или е излязла да се поразходи с колата.

— Не. — Докато говореше, Емджей отиде до прозореца. — Нямаше да заключи къщата. Тя винаги е говорила колко е хубаво, че тук няма нужда да се заключва. Прави го само когато заминава нанякъде. Бейли не е тук. Грейс не е тук и няма намерение скоро да се върне. Изтървали сме я.

— В Потомак ли се е върнала?

Емджей поклати глава. Гърдите й се бяха свили непоносимо, сякаш алчни ръце стискаха сърцето и дробовете й.

— Едва ли. Не би отишла в града на Четвърти юли. Прекалено много движение, прекалено много туристи. Затова бях сигурна, че ще остане тук поне до утре. Може да е къде ли не.

— Което означава, че някъде ще се появи. — Джек тръгна към нея, ала зърна блясъка върху бузата й и спря рязко, сякаш се бе ударил в стъклена стена. — Какво правиш? Плачеш ли? — Това бе обвинение, изречено с изпълнен с ужас глас. Тя само обви ръце около раменете си. Всички вълнения, всичкото напрежение, цялата безпомощност се

превърнаха в истинско отчаяние. Къщата бе празна. — Престани. Веднага. Сериозно ти говоря. Няма никаква полза да подсмърчаш. — И определено нямаше никаква полза за него. Това го ужасяваше, караше го да се чувства глупав, непохватен и нервен.

— Просто ме остави на мира — сопна му се Емджей и гласът й прекъсна, удавен в приглушен стон. — Иди си.

— Точно това ще направя. Продължавай по този начин, и аз ще си отида. Сериозно ти говоря. Нямам намерение да седя и да те гледам как се вдетиняваш. Я се стегни! Никаква гордост ли нямаш? — В момента гордостта я интересуваше най-малко. Тя се предаде, опря чело в прозореца и даде воля на сълзите си. — Тръгвам си, Емджей — изръмжа той и се обърна към вратата. — Отивам да взема един душ и да изпия едно питие. Така че, когато отново си в ред, ще помислим какво да правим оттук нататък.

— Върви тогава. Просто върви.

Джек стигна чак до прага, после изруга цветисто и се обърна.

— Не ми трябва това.

Представа нямаше как да се справя с женски сълзи, особено ако ставаше дума за една силна жена, очевидно на края на издръжливостта си. Отново я наруга, после я грабна в прегръдките си. Продължи да ругае, вдигна я на ръце и седна с нея в широкия фотьойл.

Полюшваше я, ругаеше я и я галеше по главата.

— Изкарай го тогава. — Целуна я по челото. — Моля те. Убиваш ме.

— Страхувам се. — Тя скри лице в рамото му. В силното му широко рамо. — Толкова съм уморена и уплашена.

— Знам. — Джек я целуна по косите и я привлече по-близо към себе си. — Знам.

— Не мога да понеса нещо да им се случи. Просто не мога да го понеса.

— Недей. — Стисна я по-здраво, сякаш така можеше да задуши горещите й, ужасяващи сълзи. Ала устните му се плъзнаха по бузата й, намериха нейните устни и бяха нежни. — Всичко ще бъде наред. — Непохватно изтри сълзите й. — Обещавам ти.

Емджей го погледна с плувнали в сълзи очи.

— Просто бях толкова сигурна, че ще бъдат тук.

— Знам. — Джек отметна косата от лицето й. — Имаш право да се сринеш. Не познавам никой друг, който би издържал толкова много, без да му прегорят бушоните. Но недей повече да плачеш. Късаш ми сърцето.

— Мразя да плача — подсмръкна тя и изтри сълзите с опакото на ръката си.

— Радвам се да го чуя. — Той хвана ръцете й и ги целуна и двете, този път без да се изненадва от жеста си. — Помисли си за това. Грейс е била тук само преди час. Оправила е, заключила е. Което означава, че когато е тръгвала, не е имала никакви проблеми.

Емджей въздъхна треперливо и отново пое въздух.

— Прав си. Не мога да мисля логично.

— Това е, защото ти трябва почивка. Едно прилично ядене, един добър сън.

— Да. — Ала тя отново облегна глава на рамото му. — Може ли да поседим тук още малко? Просто да поседим.

— Разбира се. — Бе толкова лесно да обвие ръце около нея, да я прегърне. И просто да поседи.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Каза й, че няма смисъл да се връщат в града, да се борят с движението, натоварено заради любителите на фойерверки. Не и когато имаха идеално място, където да прекарат нощта.

Истината бе, помисли Джек, че ако веднъж се бе сринала, лесно би могла отново да се срине. А едно прилично ядене и един приличен сън биха могли донякъде да възстановят самообладанието й.

Във всеки случай, този ден вече бяха прекарали в колата над пет часа, след малко повече от един час сън. Ако тръгнеха веднага обратно, и двамата щяха да имат чувството, че усилията да намерят къщата на Грейс са били загуба на време.

А на него му трябваше време, за да разработи плана, който започваше да се оформя в главата му.

— Вземи си един душ — посъветва я той. — Вземи назаем от приятелката си риза или нещо такова. Ще се почувстваш по-добре.

— Няма да навреди. — Тя успя да се усмихне. — Мислех, че и ти се гласеше да си вземеш душ. Не искаш ли да пестим водата?

— Ами… — Бе изкушаващо. Представяше си как влиза с нея под хладните струи, как я насапунисва и оставя природата да тръгне по своя много интересен път.

И освен това си спомни, че от часове не бе имала и пет минути насаме. Това вероятно бе всичко, което можеше да й даде в момента.

— Ще отида да потърся нещо за пиене, да видя дали твоята приятелка няма някоя консерва, която да отворя. — Целуна я по носа. — Върви, започвай без мен.

— Добре, можеш и на мен да ми сипеш нещо за пиене, но в хладилника няма да намериш никаква бира. И един Бог знае какви консерви може да има тук. — Емджей тръгна към банята, ала спря и се обърна. — Джек… Благодаря ти, че ме остави да се нарева.

Той пъхна ръце в джобовете си. Очите й, екзотично скосените й котешки очи, още бяха подути от плача, а бузите й бяха бледи от умора.

— Предполагам, че имаше нужда.

— Имах, ала ти не ме накара да се чувствам много глупаво. Така че благодаря ти — повтори тя и влезе в банята.

С удоволствие се съблече, само дето не разкъса ризата и джинсите от прегрялото си потно тяло.

Банята не бе в семплия стил, който Грейс бе избрала за останалата част на къщата. Тук бе дала воля на желанията си. Плочките бяха в меко синьо и опушено зелено, така че човек имаше чувството, че нагазва в прохладна крайморска ливада. Ваната бе огромно бяло езеро, а по широкия й ръб бяха поставени пищни зелени папрати. Над голямото огледало имаше лампи с формата на лалета, шкафовете за кърпи и хавлии бяха с огледални врати и създаваха илюзията за простор.

Емджей за момент си помисли за ваната с бълбукащите мехурчета, но влезе в остъклената кабинка, в която имаше три душа на различни нива. Тя ги пусна и трите докрай и с дълбока въздишка си взе от скъпия шампоан и сапуна на Грейс.

От аромата им отново й се доплака. Толкова бе в стила на Грейс.

Ала не си го позволи. Вече съжаляваше за предишните сълзи. С нищо не й бяха помогнали. Помага практичността, напомни си тя. Един душ, нещо за хапване, малка почивка, без да прави нищо, и съзнанието и щеше да се прочисти. Без съмнение имаше нужда от няколко часа, за да се презареди. Сигурно не само от плача се чувстваше толкова замаяна и безсилна.

Нещо трябваше да се направи, нещо да се предприеме, и то бързо. А за целта трябваше да е във форма.

Нямаше значение, че бе минал малко повече от един ден. Всеки час, който бе преживяла, без да успее да се свърже с Грейс и Бейли, бе цял един тежък живот.

Нещата трябваше да се наредят, светът й трябваше да се върне на мястото си. И тогава щеше да се наложи да се обърне към онова, което се случваше и щеше да се случи между нея и Джек.

Бе влюбена в него, в това нямаше съмнение. Скоростта, с която се бе случило, само засилваше интензивността на чувствата. Никога не бе изпитвала към някой мъж това, което изпитваше към него — емоциите, които я пронизваха до мозъка на костите. И страстта, на която би могла да не обръща внимание, бе преплетена с усещането за

абсолютно доверие и със сигурността, че би могла да прекара години от живота си с него, ако не в хармония, то поне в съгласие.

Разбираше го, каза си Емджей и подложи лице под най-силната струя. Едва ли той го знаеше, но бе абсолютно вярно. Разбираше неговата самота, зарасналата му болка, гордостта му от това, което умее.

Джек бе нежен и циничен, търпелив и импулсивен. Имаше търсещ ум и душа на поет. И живееше както той иска, сам си създаваше правила и ги нарушаваше, когато реши.

Не би искала нищо по-малко от човека, с когото да прекара живота си.

И точно това я тревожеше — че мисли за брак, за постоянство, за семейство с мъж, който очевидно бягаше от всичко това и през по-голямата част от живота си беше бягал.

Ала може би, понеже тези мисли й се бяха явили съвсем скоро, можеше да ги убие в зародиш. Тя си имаше своя собствена работа, свой собствен живот. Това, че й се искаше Джек да е част от него, не променяше основния ред на нещата.

Надяваше се.

Спря душовете, изтри се и си сложи малко от крема за тяло на Грейс. И отново се почувства почти човек. Изтърка си косата и влезе гола в спалнята да претърси гардероба.

Поне във вилата дрехите на Грейс бяха семпли. Емджей облече риза с къси ръкави на бели и сини квадратчета, а в шкафа намери едни памучни шорти. Те малко й висяха. Грейс все още имаше тяло като от снимката в онова списание, а Емджей изобщо нямаше ханш. Освен това й бяха къси, тъй като бедрата на Емджей бяха с десетина сантиметра по-дълги, отколкото на приятелката й.

Но бяха прохладни и когато ги обу, престана да се чувства като жена, която от два дни не се е преобличала.

Понечи да захвърли кърпата, сетне си помисли как би реагирала Грейс на това и завъртя очи. Върна се и старателно я простря върху душа. После, боса и с още мокра коса, тръгна да търси Джек.

— Не само започнах без теб — съобщи му тя, когато го намери в кухнята, — а и свърших без теб. Бавен си, Дакота.

Той се мръщеше към малкото бурканче в ръката си. Обърна се към нея.

— Всичко, което открих, беше… — Тук заекна и млъкна. Бе си казвал, че не е красива, и това беше вярно. Ала бе потресаваща. Тези остри, сексапилни черти, тези безкрайни бедра, подчертани от късите сини шорти. Бе пъхнала палци в предните им джобове, усмихваше му се доволно, а мократа й коса се къдреше глупаво край ушите. Устата му направо пресъхна. — Добре си се измила, сладурче.

— Трудно е човек да не се измие добре в страхотната баня на Грейс. Чакай да я опиташ. — Наклони глава и от върховете на пръстите й започна да се надига приятна топлина. — Защо ме гледаш така? Виждал си ме гола.

— Аха. Може би имам слабост към високи жени с къси шорти. — Джек вдигна вежди. — Взела си назаем нейното бельо?

— Не. Някои неща дори най-близки приятелки не си делят. Мъжете и бельото са на първите две места в списъка.

Той остави бурканчето.

— В такъв случай…

Емджей опря ръка на гърдите му.

— Не мисля, приятел. В момента не миришеш точно на рози. Освен това съм гладна.

— Една жена, като се изкъпе, става придирчива. — Но Джек прокара ръка по брадата си и си напомни този път да извади от багажника бръснарските си принадлежности. — Тук няма кой знае какво да се избира. В хладилника има скъпо френско шампанско, друго скъпо френско шампанско в поставка в онзи шкаф. Някакви солени бисквити в консервени кутии, макарони в стъклени буркани. Намерих и доматено пюре, което, предполагам, е зародишът на сос за спагети.

— Значи ли това, че някой от нас трябва да сготви?

— Боя се, че да.

Цели десет секунди се гледаха.

— Добре — реши той. — Ще хвърлим ези-тура.

— Честно е. Ези, ти готвиш — оповести тя и измъкна една монета. — Тура, аз готвя. — Изсъска, когато се падна тура. — Няма ли нищо друго? Нещо, което може да се яде направо от консервата или от буркана?

— Ти готвиш — натърти той, ала й протегна бурканчето. — Тук има малко рибешки яйца.

— Не обичаш ли хайвер?

— Дай ми една пъстърва, опържи я, и става страхотно. За какво, по дяволите, ми трябва да ям яйцата, които е снесла някаква риба? — Подхвърли й бурканчето. — Заповядай. Аз ще отида да се поизмия, докато ти направиш нещо с онова доматено пюре.

— Сигурно няма да ти хареса — предупреди го Емджей мрачно и извади един тиган.

Половин час по-късно Джек се върна. Косата му бе сресана, лицето му чисто избръснато. Миризмата, която се носеше от къкрещия тиган, не бе толкова лоша, реши той. Вратата на кухнята бе отворена и се виждаше как Емджей, седнала до кухненската маса, яде хайвер, намазан върху солени бисквити.

— Не е толкова лошо — отбеляза тя, като го видя. — Просто си представяш, че е нещо друго, и го преглъщаш с това. — Отпи от чашата с шампанско и сви рамене. — Грейс си пада по тези неща. Винаги си е падала. Така е възпитана.

— Околната среда може да повреди човека — съгласи се Джек и отвори уста. Емджей лъхна вътре една бисквита с хайвер. Той се намръщи, грабна чашата й и я пресуши. — Един хотдог и една хубава тъмна бира.

Тя въздъхна, влязла в тона му.

— Да, обаче на подарен кон зъбите му не се гледат. Хубаво е тук, поуспокоих се. Обаче знаеш ли какъв е проблемът? Просто нищо не чуваш. Няма коли, няма движение, няма гласове. Направо тръпки ме побиват.

— Хората, които живеят на такива места, всъщност не обичат да са сред хора. — Бе достатъчно гладен, за да си намаже сам хайвер върху една бисквитка. — Ние с теб например сме обществени животни. Най-добре се чувстваме в претъпкана стая.

— Да, точно затова повечето нощи работя в кръчмата. Обичам натоварените часове. — Емджей се замисли, загледана в слънцето, залязващо зад дърветата. — Тази вечер би трябвало да е спокойно. Неделя, празник. Сигурно всички се чудят къде съм. Но имам добра главна сервитьорка. Тя ще се справи. — Размърда се неспокойно на стола и посегна към чашата си. — Предполагам, че полицаите са минали през заведението, говорили са с нея и с барманите, с някои от постоянните посетители. Те сигурно се тревожат.

— Няма да отнеме още много време. — Джек обмисляше последните подробности от своя план, търсеше подводните камъни. — Заведението ти ще работи няколко дни без теб. От време на време си вземаш отпуски, нали?

— Понякога, за една-две седмици.

— Следващия път трябваше да ходиш в Париж.

Бе изненадана, че той си спомня.

— Това бе планът ни. Бил ли си някога там?

— Не, а ти?

— Не. Като дете съм ходила в Ирландия. Баща ми се разчувства. Израснал е в западната част на Манхатън, ала човек би предположил, че е роден и отгледан в Дъблин и циганите са го откраднали. Иначе никога не съм напускала Щатите.

— Аз съм ходил в Канада и в Мексико, но никога не съм прекосявал океана. — Джек се усмихна и отново взе чашата от нея. — Мисля, че сосът ти загаря, сладурче.

Емджей изруга, скочи и започна да бърка. Докато мърмореше, той измери на око нивото на бутилката. Нормално на никого не би препоръчал алкохола като успокоително, ала това бе екстремна ситуация. Бе видял нещастието в очите ѝ, когато спомена за Париж и ѝ напомни за нейните приятелки.

За няколко часа, за една нощ щеше да я накара да забрави.

— Навреме го хванах — оповести тя и отметна косата от лицето си. — И сложих вода за макароните. Не знам колко време би трябвало да ври този сос, сигурно три дни, но ще го ядем суров.

Джек се засмя и ѝ подаде чашата, която току-що бе допълнил.

— Нямам нищо против. Още една бутилка се изстудява, нали?

— Да, между другото тя е от мен. Моят дистрибутор много харесва тази марка. — Пийна и се засмя. — Представям си какво биха казали моите клиенти, ако им го предложа в менюто.

— Аз започвам да му свиквам. — Той стана и я погали по косата. — Ще пусна малко музика. Тук е ужасно тихо.

— Добра идея. — Емджей замислено погледна през рамо. — Знаеш ли, струва ми се, че Грейс беше казала, че тук има мечки.

Джек погледна със съмнение към гората.

— Мисля, че ще си взема пистолета.

Взе си не само пистолета. За нейна изненада, донесе в кухнята свещи, пусна тихо стереото и намери станция с блус. Затъкна зад ухото й едно розово цвете, което повече или по-малко му приличаше на карамфил.

— Да, предполагам, че червенокосите могат да носят розово — реши той, след като я огледа с усмивка. — Много ти отива.

Тя издуха косата от очите си и изцеди макароните.

— Какво е това? Романтична черта в характера ти?

— Пазя си една за резерва. — И докато ръцете й бяха заети, се наведе и я захапа по врата. — Това притеснява ли те?

— Не. — Емджей наклони глава, като се наслаждаваше на тръпките, пълзящи по гръбнака й. — Ала за да си в тон с настроението, би трябвало да изядеш това и да се преструваш, че е добро. — Понамръщи се, когато Джек извади от хладилника още една бутилка шампанско. — Знаеш ли колко струва една такава бутилка? Дори на едро?

— На подарен кон зъбите му не се гледат — напомни й той и измъкна тапата.

Докато ядяха, и двамата се почувстваха по-добре… И по-зле. Макароните бяха съвсем леко преварени, сосът беше безвкусен, но безопасен. И понеже бяха гладни, си сипаха допълнително, без да се оплакват.

Джек се стараеше да насочва разговора встрани от всичко, което би я разтревожило.

— Сигурно трябваше да сложа някои от подправките, които Грейс отглежда в градината си — отсъди тя. — Обаче не знам кое какво е.

— Много е хубаво. — Той хвана ръката й и я целуна. — Как се чувстваш?

— По-добре. — Емджей отново хвана чашата си. — Претъпкана.

Нерви? Странно, помисли Джек, не бе проявила нерви, когато я окова в белезници, нито докато караше като луд през улиците на Вашингтон и по петите ги преследваха убийци.

Ала бе достатъчно да я хване за ръката, и тя започваше да прилича на девственица по време на първата си брачна нощ. Чудеше се колко по-нервна би могъл да я накара да се чувства.

— Обичам да те гледам.

Емджей припряно отпи от чашата си, остави я и отново я взе.

— Гледаш ме вече цели два дни.

— Не и на свещи. — Той доля чашата й. — Те разпалват огън в косата ти, в очите ти. Звезден огън. — Усмихна се бавно и й подаде чашата. — Как беше? „Красива си като звезда, когато само тя свети в небесата…“

— Да. — Емджей преглътна виното и го усети как й щипе гърлото. — Мисля, че беше така.

— Ти си единствената, Емджей. — Джек разбута настрани чиниите, за да може да захапе леко пръстите й. — Ръката ти трепери.

— Не трепери. — Сърцето й трепереше, но тя издърпа ръката си, просто за всеки случай, ако бе прав. Отпи отново и присви очи. — Да не се опитваш да ме напиеш, Дакота?

Той се усмихна самодоволно:

— Да те накарам да се успокоиш. А ти беше спокойна, Емджей. Преди да започна да те прелъстявам.

Желанието се сви в стомаха й като гореща топка.

— Ти на това така ли му викаш?

— Вече си почти прелъстена. — Обърна дланта й и я захапа от вътрешната страна на китката. — Главата ти се върти от алкохола, пулсът ти е неравномерен. А ако се изправиш, краката няма да те държат.

Не се наложи да става, за да усети, че краката не я държат. Както бе седнала, коленете й трепереха.

— Няма нужда да ме прелъстяваш и ти го знаеш.

— Това, което знам, е, че ще ми бъде приятно. Искам те разтреперана, без сили и моя.

Тя се боеше, че вече бе такава, и стреснато се отдръпна.

— Това е глупаво. Ако искаш да си легнем…

— Ще стигнем и дотам. Когато му дойде времето. — Джек стана, издърпа я на крака и собственически плъзна ръце по тялото й. — Страхуваш се от това, което мога да направя с теб.

— Аз не се страхувам от теб.

— Страхуваш се. — Той я привлече към себе си, за момент задържа устните си върху нейните, после ги спусна към брадичката й. — Точно в момента много се страхуваш.

Дишането й беше бързо и неравномерно.

— Сготви на мъжа една вечеря и той развива мания за величие. — И когато Джек се засмя и топлият му дъх опари бузата й, Емджей потрепери. — Целуни ме, Джек. — Устните й потърсиха неговите. — Просто ме целуни.

— Ти не се страхуваш от огъня. — Той избяга от устните й и я чу как простена, когато се плъзна към шията й. — Ала топлината те плаши. Можеш да ги имаш и двете. — Устните му докоснаха за миг нейните и отново се отдръпнаха. — Тази нощ ще ги имаме и двете. Няма да има нужда от избор.

Виното замъгляваше съзнанието й, точно както й бе казал. Тя трепереше, точно както й бе казал.

И бе останала без сили. Точно както й бе казал.

Протягаше се към огъня, но пламъкът й се изплъзваше. Имаше само топлина, обезсилваща, сладостна, опияняваща. Емджей затаи дъх, после го изпусна, когато Джек я вдигна на ръце.

— Защо го правиш?

— Защото ти имаш нужда от това — промълви той. — Защото аз имам нужда.

Стопли кожата й с бързи целувки, докато я отнасяше от стаята. Съзнанието му се замъгли от аромата й, непознат и за двамата, който само засилваше тайнството.

Къщата бе тъмна, празна, и само сребърните лъчи на луната осветяваха пътя му нагоре по стълбите. Положи я на леглото и покри тялото й със своето. И най-после, най-после спусна устни към нейните.

Целувката я опустоши и замая, коленете й омекнаха. Тя се опита за миг да намери почвата под краката си, ала Джек задълбочи целувката толкова бавно, толкова нежно, че Емджей просто се отпусна в копринения капан, който вече й бе заложил.

Прошепна името му и чу как ехото отекна в съзнанието й. И се предаде.

Той усети промяната, мекото и пълно отдаване. Нищо не бе толкова възбуждащо, колкото този дар, от който в кръвта му затанцуваха тъмни вълни от удоволствие. Въпреки че страстта му се разгоря, устните му се спуснаха нежно към пулса, който биеше забързано в ямката на шията й.

— Не мисли за нищо — прошепна Джек. — Просто не мисли за нищо и ме остави да те взема.

Ръцете му, които обхождаха всички извивки и ъгли, бяха нежни. Това, мислеше той, я караше да въздиша. И я караше да стене. Отдаде се на нейните удоволствия, сякаш времето им беше безкрайно. Силната извивка на рамото й, дългите мускули на бедрото й, изненадващо крехката линия на шията й.

Разсъблече я бавно, като притискаше устни към дланите й, които се протягаха към него, докато те отново омекнаха.

Не й оставяше нищо, в което да се вкопчи, освен доверието. Не й позволяваше да усеща нищо, освен удоволствие. Нежността я разбиваше, докато в нейния свят не остана нищо друго, освен бавно надигащата се буря в собственото й тяло.

Това бе огън, това проблясване на светкавици и бясна топлина, поривът на вятъра и ехото на силата. Но Джек го сдържаше и бавно и търпеливо я водеше по пътя, който бе избрал.

Преобърна я и ръцете му започнаха да галят раменете й, докато те омекнаха. Устните му обсипваха с целувки гърба й и я караха да трепери, докато съзнанието й се замъгли.

Тя чуваше шумоленето на чаршафите, докато той се движеше върху нея, чуваше прошепнатите обещания, чувстваше топлото сияние на изпълнените обещания.

А отвън, от настъпващата нощ, долетя дългият призивен зов на бухал.

Никоя част на тялото й не бе пренебрегната. Никоя част от прелъстяването не бе забравена. Емджей лежеше безпомощна под него, готова на всичко, което Джек поиска. И когато той най-накрая поиска, тя простена и тялото й моментално се отзова.

Джек зарови лице между гърдите й, мъчейки се да овладее нетърпението си, след като я бе докарал до върха.

— Искам още — прошепна той. — Искам те цялата… Искам всичко.

Затвори устни върху гърдата й, докато Емджей отново се раздвижи под него, докато започна да диша трескаво и накъсано. И когато задъхано извика името му, Джек проникна в нея.

Тя се изви към него и, без да откъсва очи от лицето му, вплете пръсти в неговите. Само неговото лице виждаше на светлината на

луната, тъмните му очи, твърдите му устни, позлатените му от слънцето коси.

Усмихна му се, носена на вълната на любовта.

— Вземи повече. — Усети как пръстите му в нейните потрепериха. — Вземи ме цялата. — Видя в очите му пламъка на тържеството и страстта. — Вземи всичко.

Огънят ги погълна и двамата.

Когато Емджей заспа, Джек я прегърна здраво и започна да обмисля последните подробности от своя план. Имаше толкова шанс да успее, колкото и да се провали, изчисли той.

Залогът не бе толкова лош.

Би рискувал много повече заради нея, стига да не позволи на сълзите отново да се затъркалят по бузите й. Тридесет години бе чакал да се влюби, сигурно затова се бе влюбил толкова силно и толкова бързо.

Освен ако не искаше да приеме по-мистичното обяснение и да повярва, че това бе просто съдба — моментът, диамантът, Емджей. Във всеки случай, щеше да стигне пак дотук. Тя бе първият и единствен човек, когото някога бе обичал, и нямаше нищо, което не би сторил, за да я защити.

Дори ако това означаваше да изгуби доверието й.

Ако това бе последният път, когато лежеше до нея, не би се оплаквал. За два дни Емджей му бе дала повече, отколкото бе получавал през целия си живот. Тя го обичаше и това бе отговорът на всички въпроси.

Докато Джек лежеше в дълбоката провинциална тъмнина, премисляше живота си и разсъждаваше за бъдещето си, друг мъж седеше в една стая, обляна в светлина. Денят му бе наситен и сега той бе уморен. Ала съзнанието му не искаше да се изключи и той не можеше да си позволи да се отдаде на умората.

Бе гледал как фойерверките раздират небето. Бе се усмихвал, разговарял, отпивал от виното си. Но през цялото време като рак го бе разяждала ярост.

Сега бе най-после сам, в една стая, която успокояваше духа му. Прикова поглед към картината на Реноар. Такива прекрасни, ненатрапчиви цветове, помисли той. Такива изключителни движения на четката. И единствен той щеше някога да види това великолепие.

А тук бе кутията на един китайски император, с блестящия си лак и червения дракон на фона на черното небе. Безценна, пълна с тайни. И само той имаше ключа от нея.

Пръстен с рубин, някога украсявал пръста на Луи Четиринадесети. Сложи си го, обърна камъка към светлината и го видя как засия. От ръката на краля на неговата ръка, помисли той. С няколко отклонения по пътя, ала сега бе където трябваше.

Обикновено такива неща му доставяха дълбоко, изтънчено удоволствие. Но не и тази вечер.

Някои бяха наказани, помисли той. Някои вече не можеха да бъдат и наказани. Ала това не бе достатъчно.

Съкровищницата му бе пълна с красиви, уникални, древни неща. Но това не бе достатъчно.

Трите Звезди бяха единственото, което би го задоволило. Би разменил всички съкровища, които имаше, за тях. Защото, когато ги притежаваше, нямаше да има нужда от нищо друго.

Глупаците мислеха, че могат да ги разберат. Мислеха, че могат да ги контролират. И да им се изплъзнат. Те бяха предназначени за него, разбира се. Тяхната сила винаги е била предназначена за него.

И загубата им го бодеше като натрошено стъкло в гърлото.

Стана, смъкна пръстена от пръста си и го захвърли през стаята като дете, което хвърля счупена играчка. Щеше да си ги получи обратно. Бе сигурен. Ала трябваше да се извърши жертвоприношение. На Бога, помисли той с бавна усмивка. Разбира се, жертвоприношение на Бога.

С кръв.

Излезе от стаята, като остави лампите запалени.

И по-голямата част от разсъдъка си.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джек помисли дали да не остави бележка. Когато се събудеше, тя щеше да бъде сама. Отначало сигурно щеше да реши, че е излязъл да намери магазинчето, за което му бе говорила, да купи нещо за ядене.

Щеше да е нетърпелива, малко раздразнена. След около час можеше да се разтревожи, че се е загубил по черните пътища.

Ала скоро щеше да разбере, че е заминал. Докато слизаше тихо по стълбите, си представяше, че първата й реакция ще бъде гняв. Емджей щеше да фучи из къщата, да го проклина, да го заплашва. Сигурно щеше да изрита нещо.

Почти съжаляваше, че щеше да пропусне тази гледка.

Можеше за момент дори да го мрази. Но тук тя щеше да е в безопасност, а това бе най-важното.

Излезе навън в леката утринна мъгла, която забулваше дърветата и замъгляваше небето. Едва се зазоряваше. Няколко птички се бяха събудили с него и опъваха гласните си струни. Цветята на Грейс разнасяха фантастичен аромат из въздуха, а по тревата блестеше роса. Той видя в края на гората една сърна, може би същата, която бяха срещнали предния ден на пътя.

Гледаха се известно време, и двамата заинтригувани и предпазливи. После, без да му обръща внимание, сърната безшумно пое между дърветата, докато те я погълнаха.

Джек погледна обратно към къщата, където бе оставил Емджей да спи. Ако всичко се развиеше, както се надяваше, вечерта щеше да се върне да я вземе. Нямаше да е лесно, знаеше го, ала накрая щеше да я убеди, че бе постъпил така за нейно добро. А ако чувствата й бяха наранени… Е, наранените чувства не са смъртоносни.

Отново помисли дали да не й остави бележка — нещо кратко и ясно. Но се отказа. Тя сама щеше да се сети достатъчно бързо. Емджей бе умна жена.

Неговата жена, помисли той и седна зад кормилото на колата. Каквото и да се случеше с него през този ден, тя щеше да бъде в

безопасност.

Войник, готов за бой, рицар в пълно бойно снаряжение, Джек вкорави душата си, за да остави своята дама и да препусне в мъглата. Такова бе настроението му, когато завъртя ключа и двигателят се отзова с тъпо прещракване.

Настроението му спадна като платна, изпразнени от вятър.

Страхотно, велико, точно това, което му трябваше. Той изскочи от колата, като едва се сдържа да не затръшне вратата, и отвори капака на двигателя. Мърморейки ругатни, пъхна глава вътре.

— Да не си изгубил нещо, приятел?

Джек бавно измъкна главата си изпод капака. Емджей стоеше на верандата, свила в юмруци ръце на кръста си, с отровен блясък в очите. Трябваше му само един поглед, за да разбере, че делкото му го няма. Дори нямаше нужда да я погледне, за да разбере, че го бе хванала в крачка.

Ала си го биваше. Бе преживял какво ли не и бе виждал и по-страшни неща от една сърдита жена.

— Така изглежда. Рано си станала, Емджей.

— Ти също, Джек.

— Бях гладен. — Усмихна й се, без да скъсява разстоянието между тях. — Помислих си да отида на лов за закуска.

Тя вдигна вежди:

— Да не би сопата ти да е в колата?

— Каква сопа?

— Нали така правят неандерталците? Грабват си сопата и отиват в гората да тропнат по главата някоя мечка.

Докато Емджей се спускаше по стълбите към него, той се облегна на бронята, залепил усмивката върху лицето си.

— Мислех си за нещо по-цивилизовано, нещо като бекон с яйца.

— О, така ли? И къде щеше да намериш бекон с яйца по изгрев-слънце?

Тук го хвана натясно.

— Ами… Помислих си, че мога… Нали разбираш… Да намеря някой фермер, и… — Юмрукът й се заби в корема му и въздухът със свистене излетя от дробовете му.

— Не ме лъжи. На глупачка ли ти приличам?

Джек се закашля, пое си дъх и успя да се изправи.

— Не. Чуй ме…

— Мислиш ли, че не съм могла да разбера какво ставаше снощи? Начинът, по който правеше любов с мен? Мислеше ли, че ще ме размекнеш така, та да не разбера, че това беше прощална сцена? Копеле такова! — Отново замахна, но този път той отскочи и юмрукът й пропусна челюстта му на сантиметри.

Сега вече и Джек започна да се ядосва. Никога не се бе отнасял към някоя жена толкова грижовно, както се бе отнесъл с нея предишната нощ, а сега тя му го хвърляше в лицето.

— И какво си направила, промъкнала си се тук през нощта и си ми провалила пътуването? — Видя отговора в тънката самодоволна усмивчица, която се разля по лицето й. — О, страхотно. Много хубаво. Доверие.

— Как смееш да ми говориш за доверие! Ти щеше да ме оставиш тук.

— Да, точно така. А сега, къде е делкото? — Хвана я здраво за раменете, преди да бе успяла отново да го удари. — Къде е?

— Къде беше тръгнал? Какъв идиотски план беше измислило това твое миниатюрно посредствено мозъче?

— Ще се заема за работа — отсече той мрачно. — Ще се върна да те взема, когато свърша.

— Да се върнеш да ме вземеш? Аз какво съм ти, домашен любимец? — Емджей се дръпна рязко, ала не успя да се освободи, преди да стовари крака си върху обувката му. — Връщаш се в града, така ли? Търсиш си белята.

Толкова бе ядосан, че само за миг се замисли колко костички бе успяла да строши в крака му.

— Знам какво правя. Това е, което ще направя аз. А това, което ще направиш ти, е да ми дадеш делкото и след това да чакаш.

— Как ли пък не. Започнахме тази работа заедно и ще я довършим заедно.

— Не. — Джек я извъртя и опря гърба й върху колата. — Няма да поемам никакви рискове с теб.

— Откога ти отговаряш за мен? Аз сама решавам какви рискове да поемам. Махни си ръцете от мен.

— Не. — Той се наведе напред и хвана здраво китките й. — Един-единствен път в живота си ще правиш това, което ти се казва. Ще

останеш тук. Без теб мога да се движа по-бързо и дяволите да ме вземат, няма да се разсейвам, като се тревожа за теб.

— Никой не те кара да се тревожиш за мен. И какво точно смяташ да направиш?

— Достатъчно време пропилях, като ги оставих да ме преследват. Време е да ги пипна на моя територия, при моите условия.

— Тръгнал си да гониш онези двама маниаци в камионетката? — Сърцето и се качи в гърлото и тя безмилостно го преглътна. — Прекрасно. Добра идея. Идвам с теб.

— Ти оставаш тук. Те не са открили това място и не изглежда вероятно да го открият. Тук ще бъдеш в безопасност. — Вдигна я на пръсти и я раздруса. — Емджей, не мога да те изложа на риск. Ти си всичко, което има значение за мен. Аз те обичам.

— А от мен очакваш да седя тук като някаква безпомощна жена и да те оставя ти да се изложиш на риск?

— Точно така.

— Арогантен тип. Ами ако те убият? В случай, че си забравил, това е мой проблем, моя работа. Ти си с мен, а не аз с теб, и никъде не можеш да отидеш без мен.

— Само ще ми пречиш.

— Глупости. Досега не съм ти пречила. Тръгвам, Джек, и ако не искаш да ходиш до Вашингтон на стоп, идвай с мен.

Той изръмжа, обърна се и закрачи. Замисли се дали да не я закопчае с белезници в къщата. Щеше да бъде грозна битка, почти му се искаше да изпита това удоволствие. И щеше да я надвие. Но ако нещата тръгнеха на зле, не можеше да знае колко време ще мине, преди някой да я намери тук.

Не, не можеше да я остави сама и окована вдън гори тилилейски.

Можеше да я излъже. Да се съгласи с нейните условия и после да й избяга. Нямаше да е лесно да се отърси от нея, ала това бе една възможност. Или можеше да опита нещо съвсем различно.

Обърна се към нея и се усмихна победоносно:

— Добре, сладурче, дотук бях. Писна ми.

— Така ли?

— Беше забавно, беше поучително. Обаче става напечено. Не си струва да си рискувам главата, дори за петдесетте бона, които ми обеща. Затова реших да замина на север, да се помотая там някоя и

друга седмица, докато нещата се успокоят. — Сви небрежно рамене. — С теб бяхме почнали да ставаме прекалено гъсти. Това не е моят стил. Така че исках да се измъкна, да си спестя задължителната сцена. На твое място бих се обадил в полицията, бих предал камъка и бих запомнил всичко това като един от по-интересните празници.

— Будалкаш ме — прошепна тя безсилно и Джек се почувства свински.

— Да кажем, че просто продължавам по пътя си. Един мъж трябва да търси това, което е най-важното за него.

— А нещата, които ми каза…

— Хей, сладурче, ние и двамата сме свободни хора. И двамата си правим сметката. Виж какво ще ти кажа, ще те оставя в най-близкия град и ще ти дам малко пари за път.

Вместо отговор Емджей се повлече неуверено към верандата, разкъсвайки с всяка крачка сърцето му. Когато се срина и зарови лице в дланите си, му са прииска вече да бе в ада.

Тя щеше да е в безопасност, напомни си той. Всичко, което имаше значение, бе, че тя щеше…

Ахна, когато Емджей отметна назад глава и избухна в смях. Бе притиснала ръце към стомаха си, не в самозащита, а просто за да не се разпадне от смях.

— Ох, идиот такъв! — успя да произнесе тя. — Наистина ли си мислеше, че ще се хвана на това? — Едва смогна да процеди думите между разтърсващите я спазми на смеха. Колкото по-мрачно ставаше неговото изражение, толкова по-диво бе нейното веселие. — Предполагам, сега очакваш със сълзи на очи да ти подам делкото и да ти позволя да ме оставиш някъде да си бижа раните. — Изтри сълзите от очите си. — Толкова си влюбен в мен, Дакота, че не можеш да мислиш.

Сега вече можеше да мисли, реши Джек. Чудеше се как би й харесало, ако хванеше с две ръце шията й и хубавичко я стиснеше.

— Бих могъл да го преживея — измърмори той.

— Не, не би могъл. Ти си като ударен между очите, а аз познавам това чувство. Ние не можем да се отървем един от друг. Никой от нас не може да го преживее. — Пое дълбоко въздух и разтърка ребрата си. — Би трябвало да те изритам, задето се опита да направиш това, но беше прекалено глупаво. И прекалено сладко.

Джек пъхна ръце в джобовете си. „Сладко“ бе думата, която го накара да се чувства най-глупаво. Не бе успял да я изиграе, реши той. Гневът и заплахите не я бяха засегнали, а лъжите само я бяха развеселили.

Значи трябваше да опита с истината. Простата, неподправена истина. И щеше да се моли за нея.

— Добре, хвана ме натясно. — Приближи се, седна до нея и улови ръката й. — Никога на никого не съм казвал, че го обичам. Никога никого не съм обичал. Нито жена, нито роднини, нито приятели.

— Джек… — Задавена от чувства, Емджей отметна косата от челото му. — Ти просто никога не си имал този шанс.

— Няма значение — отсече той ядосано и стисна пръстите й. — Това, което ти казах снощи, го мислех. Само ти си, Емджей. — Притисна дланта й към устните си и я задържа за момент. — Не би го разбрала. Ти си имала в живота си други хора, хора, които са имали значение за теб.

— Да. — Трогната, тя се наведе и го целуна по бузата. — Има хора, които обичам. Може би не си само ти, Джек. Ала теб те има. И това, което изпитвам към теб, е различно от онова, което съм изпитвала някога към когото и да било.

Той за момент се вгледа в ръцете им. Толкова добре си пасваха, нали? Сякаш цял живот бяха чакали да се съединят.

— Дълго време съм живял както ми харесва — продължи Джек. — Избягвал съм усложнения, които не съм искал. Лесно ми беше да бягам от привързване. Преди теб. — Погледна я в очите и я докосна по бузата. — Ти вчера плака за онези други хора, които обичаш. Краката ми се подсякоха. И докато те бях прегърнал, а ти плачеше, разбрах, че бих направил всичко за теб. Остави ме да го направя.

— Имал си намерение да ме оставиш тук, защото плаках?

— Защото когато се разплака, аз най-после осъзнах какво означават твоите приятелки за теб и колко много ти се е насъбрало. Имам нужда да ти помогна. На теб и на тях.

Емджей за момент погледна настрани. На никого от тях нямаше да помогне, ако отново се разплачеше. А думите му и тихото и дълбоко чувство, което прозираше зад тях, бяха докоснали нова част от сърцето й.

— Вече те обичам, Джек. — Тя въздъхна дълбоко. — Сега съм на път да започна да те обожавам.

— Тогава ще останеш.

— Не. — Улови в длани лицето му. — Но вече не съм ти сърдита.

— Страхотно. — Той се отскубна и отново закрачи. — Не чу ли нищо от това, което ти казах? Не мога да те изложа на риск. Не мога да понеса нещо да ти се случи.

— Ала от мен очакваш да понеса, ако нещо ти се случи на теб? Не върви така, Джек. — Емджей стана и се изправи срещу него. — Не и за мен. Аз изпитвам към теб същото, което изпитваш ти към мен. Ние сме в това заедно. Наравно. — Вдигна ръка, преди да й бе възразил. — И да не си посмял да кажеш нещо тъпо в дух, че ти си мъж, а аз жена.

Всъщност бе на върха на езика му.

— Голяма полза и да го кажа.

— Значи се разбрахме. — Тя наклони глава. — И да ти кажа още нещо, да не би да ти дойде гениалната идея да се отървеш от мен по пътя. Ако го направиш, ще отида до най-близкия телефон и ще се обадя в полицията. Ще кажа, че си ме отвлякъл и си ме тормозил. Ще опиша теб и това, което наричаш кола, ще кажа номера й. Преди да си минал и двадесет километра, ще трябва да се обясняваш на най-близкия шериф.

Очите му пламнаха.

— Можеш да го направиш.

— И ще го направя. И ще го направя толкова добре, че сигурно първо ще ти поразкрасят хубавото лице, преди да те хвърлят в килията. Е, сега разбрахме ли се?

— Да. — Той безпомощно се блъскаше в ъгъла, в който го бе напъхала. — Внимавай, сладурче.

— Можеш да разчиташ на това. — Емджей се приближи към него и сложи ръце върху напрегнатите му рамене. — И можеш да разчиташ на мен, Джек. Аз съм с теб. — Без да чака отговор, докосна устни до неговите. И не получи отговор. — Аз няма да те оставя — прошепна и видя в очите му, че я разбира. Отново докосна устни до неговите. — Няма да си тръгна и да те зарежа.

Тя виждаше прекалено много, помисли Джек. Може би повече, отколкото виждаше самият той.

— Не става дума за мен.

— Точно за теб става дума. Никой не е бил до теб, но аз ще бъда. Никой не те е обичал достатъчно, ала аз те обичам. — Плъзна ръце нагоре по раменете му към лицето. — Това е разликата. Аз ще съм до теб дори когато се опитваш да се правиш на герой и да се отървеш от мен.

Джек губеше и го знаеше.

— Можеш да започнеш да си до мен от утре.

— Аз вече съм до теб. А сега ще ме целунеш ли, или не?

— Може би.

Устните й трепнаха и посрещнаха неговите. После се смекчиха и се разтвориха. Той имаше чувството, че се връща у дома. Бе едновременно сладко и вълнуващо. Целувката се разгорещи още преди Емджей да плъзне ръце под ризата му и да ги плъзне нагоре и надолу по гърба му.

— Искам те — прошепна тя и се изви срещу него. — Сега, преди да тръгнем… — Обърна глава и леко впи зъби в шията му. — За късмет. — Плъзна ръка между телата им. Зави му се свят.

— Винаги има нужда от още малко късмет.

Емджей се засмя и го издърпа от колата. Паднаха заедно на земята и се изтърколиха по още влажната от росата трева.

Беше бързо и малко отчаяно. Смъкваха дрехите си, докато слънцето започваше да грее по-силно и да пробива утринната мъгла.

— Дай аз… — задъха се Джек и дръпна джинсите й. — Не мога…

— Хайде. — Ръцете й се преплетоха с неговите. — Побързай. Господи.

Тя отново се извъртя, надигна се и спусна устни по голите му гърди. Искаше да му се наслади, да се наслади на този аромат, на това усещане. Да се засити с тях. Би могла да се закълне, че земята потрепери, когато той я обърна и впи зъби в рамото й. Едната му ръка улови гърдите й, а другата…

— Какво… Как можеш… — Главата й падна назад. Задъхано обви ръце около врата му и пусна звяра на воля.

Бе с него, всяка стъпка. Тялото й бе силно и гъвкаво, страстта й ненаситна и първична като неговата. Може би ръцете му в нетърпението си я ожулиха, но нейните бяха не по-малко смели, не по-

малко груби. Емджей обърна глава, улови алчно устните му и вкуси тъмните им тайни.

Тя бе тази, която се извъртя и го привлече към себе си.

— Сега! — Очите й светеха като на котка, дебнеща плячката си. — Веднага. — Обви се около него и го притисна към себе си.

Скосените й котешки очи бяха широко отворени и приковани към неговите. Топлината й му даваше сила и през острата нетърпима страст Джек усети как сърцето му просто се пръска от също толкова силни чувства.

— Обичам те. — Устните му се долепиха до нейните, впиха се в тях. — Господи, обичам те.

— Знам. — И когато той притисна лице към косите й и потрепери, не й трябваше да знае нищо друго.

— Джек… — Погали го по главата. Слънцето светеше в очите му, тялото му тежеше върху нейното, а тревата под гърба й бе влажна. Емджей помисли, че това бе един от най-прекрасните моменти в живота й. — Джек — повтори и въздъхна.

Той почти успя да си поеме дъх.

— Може би все пак има нещо в живота на село. — После изръмжа и се вдигна на лакти. И усети как сърцето му се свива. — Защо плачеш? Да не се опитваш да ме убиеш?

— Слънцето ми свети в очите. — Почувствала се глупаво, изтри една сълза. — Във всеки случай, не е такова плачене. Не се тревожи, няма да се разрева.

— Нараних ли те? Виж, извинявай, аз…

— Джек… — Тя отново въздъхна. — Не е такова плачене, нали ти казах. Освен това, вече ми мина.

Той подозрително се вгледа в блестящите й очи.

— Сигурна ли си?

— Да. — Емджей се усмихна. — Страхливец такъв.

— Да. — И не го бе срам да си го признае. Целуна я по носа. — А сега, след като си осигурихме всичкия този допълнителен късмет, по-добре да вървим.

— Нали няма да се опитваш да ме преметнеш?

Джек си спомни как бе уловила лицето му в ръце и му бе казала, че ще е до него. Никой никога през живота му не му бе обещавал такова просто нещо.

— Няма. Доколкото разбирам, ние сме един отбор.

— Добре разбираш.

Емджей изчака да излязат на магистралата и да се насочат обратно към цивилизацията, преди да попита:

— Добре, Джек, какъв е планът?

— Нищо особено. Простите неща имат по-малко клопки. Както го виждам, трябва да стигнем до този, който дърпа конците. Единствената ни връзка с него са онези момчета в камионетката, а може би и Салвини.

— Дотук съм съгласна.

— Трябва да си поприказвам с тях. За целта трябва да ги подмамя да излязат навън, да се възползвам от предимството си и да ги убедя, че е в техен интерес да ми дадат известна информация.

— Добре, те са две момчета с пистолети, единият от които е с приблизителния размер на статуята на Вашингтон. И ти ще ги убедиш да си поприказват с теб. — Усмихна му се лъчезарно. — Възхищавам се на твоя оптимизъм.

— Всичко е въпрос на средства.

Когато Джек спря пред „Салвини“, в притъмнялото небе отекваше тътенът на гръмотевица. Сградата, отделена от базара с широк паркинг, излъчваше достойнство. И бе заключена по случай празниците.

В по-малкия и добре поддържан паркинг на „Салвини“ стоеше един самотен мерцедес.

— Знаеш ли чий е?

— На някой от мухльовците, доведените братя на Бейли. Мисля, че е на Томас. Бейли беше споменала, че ще затворят по празниците. Ако той е вътре, не знам защо.

— Дай да надзърнем. — Джек излезе и се завъртя около мерцедеса. Бе здраво заключен и лампичката на алармената му инсталация мигаше.

Той провери първо входните врати на сградата, огледа тъмната изложбена зала, ала не видя никакви признаци на живот.

— Кабинетите на горния етаж ли са?

— Да, на Бейли, на Томас, на Тимъти. — Сърцето й започна да се блъска бясно в гърдите. — Тя може да е там, вътре, Джек. Бейли рядко ходи с кола на работа, живеем толкова наблизо.

— Ъ-хъ. — И макар това да не се включваше в плана му, тревогата в гласа й го накара да се поддаде на импулса и да натисне звънеца. — Да проверим отзад — предложи след минутен размисъл.

— Може да я държат затворена вътре. Може да е ранена. Трябваше по-рано да се сетя за това. — Откъм запад небето се раздра от светкавица като назъбен нож. — Може да е вътре, ранена и…

Той се обърна.

— Слушай, ако ще вършим работа, трябва да се държиш. Нямаме време да кършиш ръце и да размишляваш.

Емджей рязко отметна назад глава и изправи рамене.

— Добре. Извинявай.

Джек се взря в лицето й, кимна и продължи към задната част на къщата, където внимателно огледа желязната врата.

— Някой се е занимавал с тези ключалки.

— Какво значи занимавал се е? — Тя надзърна над рамото му. — Искаш да кажеш, че са разбити?

— Съвсем наскоро. Няма прах, няма ръжда по драскотините. Чудя се дали е влязъл. — Провери касата. — Не се е опитвал да чупи вратата. Бих казал, че си е разбирал от работата. При други обстоятелства и аз ставам за касоразбивач, но сега нещата много се проточиха.

— Можеш ли да влезеш?

Това също не бе в плана, ала той се замисли.

— Вероятно. Знаеш ли каква е алармената система?

— Вътре до вратата има една кутия с код. Не знам кода. Набират се някакви цифри. — Емджей се овладя, преди наистина да бе започнала да кърши ръце. — Джек… — Мъчеше се да говори спокойно. — Тя може да е вътре. Може да е ранена. Ако не проверим и нещо стане…

— Добре. Но ако не успея да се справя с алармата, и то бързо, пропадаме. — Въпреки това той извади от багажника инструментите си и се зае за работа. — Пази ми гърба. Внимавай никой да не се заинтересува от мен.

Емджей се обърна и огледа паркинга и търговската улица зад него. Хората идваха и си отиваха, явно прекалено заети с покупките, които бяха направили или се опитваха да намерят, за да забележат мъжа, приклекнал до задната врата на една заключена сграда.

Гръмотевиците вече трещяха по-наблизо и дълго чаканият дъжд се изля от небето. Емджей нямаше нищо против да се намокри, мислеше, че дъждът бе само по-добро прикритие. Ала потрепери от облекчение, когато Джек й направи знак, че всичко е наред.

— След като отворя, вероятно ще имам минута — минута и половина, преди да се включи алармата. Ако не успея да я изключа, ще трябва да се омитаме, и то бързо.

— Но…

— Никакви спорове. Ако Бейли случайно е вътре, полицията ще дойде до минути и ще я намери. Ние веднага се изнасяме някъде другаде. Разбрахме ли се?

Какъв избор имаше?

— Разбрахме се.

— Добре. — Той отметна мократа коса от очите си. — Ти стой тук. Ако ти кажа да вървиш, тръгваш към колата. — Прие мълчанието й като знак за съгласие и влезе. Веднага видя алармената инсталация и вдигна вежди: — Интересно. — Направи й знак да влезе. — Изключена е.

— Не разбирам. Винаги е включена.

— Просто днес ни върви. — Намигна й, хвана я за ръката и включи джобното си фенерче. — Първо ще опитаме на горния етаж, да видим дали ще продължи да ни върви.

— Насам — посочи тя. — Кабинетът на Бейли е в дъното на коридора.

— Хубава къщичка — отбеляза Джек, оглеждайки скъпите килими и стилните цветове, докато се ослушваше за всеки звук. Не се чуваше нищо, освен барабаненето на дъжда. Протегна ръка да спре Емджей и запали лампата в кабинета.

Подредено, елегантно и празно. Чу как Емджей треперливо издиша.

— Няма следи от борба. Ще проверим останалите стаи на този етаж, после долу, и продължаваме с първи етап на план „А“. — Тръгна

по коридора и спря на цял метър от следващата врата. — Върни се в кабинета и чакай.

— Защо? Какво има? — Тя долови тежката миризма, увиснала във въздуха, и разбра от какво беше. — Бейли! О, Господи!

Джек я притисна до стената и я държа там, докато Емджей спря да се бори.

— Прави каквото ти казвам — процеди през зъби. — Стой тук.

Тя затвори очи и си призна, че имаше някои неща, които просто не може да понесе. Кимна.

Той се върна безшумно и отвори вратата.

Смъртта никога не е била красива, помисли си, докато шареше с фенерчето си, ала това, което бе останало след борбата между живота и смъртта, бе лудост.

Животът бе загубил.

Обърна се и се върна при Емджей. Тя се бе подпряла на стената, бледа като платно.

— Това не е Бейли — каза й Джек веднага. — Мъж е.

— Не е Бейли?

— Не е. — Докосна бузата й. Бе ледена, но очите й вече бяха изгубили остъкления си поглед. — Ще проверя другите стаи. Не искам да влизаш вътре.

Емджей издиша дълго задържания въздух. Не беше Бейли.

— Като Ралф ли беше?

— Не. — Гласът му бе твърд и безизразен. — Много по-лошо.

Мина през всички стаи, провери ъглите и шкафовете, като внимаваше да не пипа нищо и изтриваше следите си, когато не можеше да не пипне. Без да каже нищо, отведе Емджей на долния етаж и бързо и старателно го претърси.

— Някой е бил тук — отбеляза той, като светна в малката ниша под стълбите. — Има следи в прахта. — Замислено се почеса по брадичката. — Ако някой е умен и търси къде да се скрие, това е добър избор.

Дрехите се бяха залепили на гърба й, ала не заради това трепереше.

— Бейли е умна.

Джек кимна и се изправи.

— Помни го. Да направим това, за което сме дошли.

— Добре. — Тя хвърли един последен поглед през рамо, представяйки си как Бейли се крие в тъмното. От какво ли? От кого? И къде бе сега?

Излязоха и Джек затвори вратата и изтри дръжката.

— Сигурно ако се наложи, с тези твои крака можеш за тридесет секунди да стигнеш на спринт до търговската улица.

— Няма да бягам.

— Ще правиш каквото ти казвам. — Той прибра фенерчето в джоба си. — Ще правиш точно каквото ти казвам. Без въпроси, без спорове, без колебание. — Очите му светнаха и Емджей отново потрепери. — Онзи, който е направил това горе, е звяр. Запомни го.

— Ще го запомня. — Тя потисна треперенето си. — А ти запомни, че сме заедно в това.

— Идеята е да пипна тия момчета, един по един. Ако можеш да стигнеш до камионетката, докато аз ги разсейвам, и да я повредиш, прекрасно. Обаче не поемай никакви рискове.

— Вече ти казах, че няма.

— След като ги хвана — продължи Джек, без да обръща внимание на нетърпението в гласа й, — можем да използваме тяхната камионетка. Хубавичко ще си поговорим. Мисля, че ще мога да измъкна от тях едно име. — Огледа юмрука си и й се усмихна лукаво над него. — Важна информация.

— Ох… — Емджей изпърха с мигли. — Колко мъжествено.

— Млъкни. В зависимост от името и информацията, която получим, и от ситуацията, можем или да отидем в полицията, което е резервният ми вариант, или да продължим с втора точка от плана.

— Съгласна съм.

Той отвори вратата на колата, изчака я да влезе и извади мобилния й телефон.

— Обади се. Проточи разговора до около минута, просто за всеки случай.

Тя набра номера и започна да приказва на телефонния секретар на Грейс в Потомак. Не откъсваше очи от Джек и когато той кимна, затвори.

— Втора точка? — попита, като се опита да говори спокойно.

— Сега чакаме.

След около петнадесет минути камионетката спря на паркинга пред „Салвини“. Дъждът вече бе намалял, но продължаваше без прекъсване. В укритието си зад един стар фургон Джек размърда рамене да се отръска и внимателно ги наблюдаваше. Двамата мъже излязоха, разделиха се и бавно тръгнаха да обикалят сградата. Неговата мишена бе по-едрият. Използвайки паркираните коли като прикритие, Джек се промъкна по-наблизо и видя как мъжът се наведе и взе от земята мобилния телефон на Емджей. Планът бе добър, реши Джек, даваше му нещо, с което да си напрегне миниатюрното мозъче. И докато здравенякът размишляваше, той се втурна с всички сили към него и го тресна в бъбреците. Събори го на колене и закопча белезниците около едната му здрава като стомана китка, преди да отлети, пернат като муха.

Усети изгаряща болка, когато кожата му одра грапавия мокър асфалт, и успя да се изтърколи, преди върху лицето му да се стовари обувка четиридесет и осми номер. Сграбчи я и рязко дръпна.

Емджей наблюдаваше битката от своя пост. Трепна, когато Джек падна на земята, молеше се, докато той се търкаляше, изохка, когато юмруците се стовариха върху костите. Тръгна тихо към камионетката, като поглеждаше назад през рамо.

Губеше, помисли тя отчаяно. Горилата щеше в най-добрия случай да му строши врата.

В момента, в който се гласеше да се втурне на помощ, видя как иззад ъгъла на сградата се появява вторият мъж.

След секунди щеше да стигне до тях. И планът на Джек да ги хване бързо и един по един ставаше на пух и прах. Пое въздух да извика, после присви очи. Може би имаше начин.

Хукна към „Салвини“, отдалечавайки се от Джек. Видя, че вторият мъж я забеляза, закова се на място и театрално разшири очи от изненада и ужас. Ръката му посегна към джоба, ала Емджей не помръдна и го изчака да се приближи.

След това побягна под дъжда, далеч от Джек.

И Джек, и спаринг-партньорът му чуха вика. И двамата инстинктивно погледнаха натам и видяха как червенокосата жена бяга, а мъжът я гони.

Никога не ме слуша, помисли Джек и отново го обзе ужас. После погледна обратно към огромния мъж и видя, че той му се хили.

И Джек се ухили и подпухналото му ляво око светна заплашително.

— Ще трябва да се оправя с теб, и то бързо — съобщи му приятелски и стовари юмрук в зъбите му. — Това е моята жена, дето твоят приятел я гони.

Гигантът изтри кръвта от лицето си.

— Убих те.

— Ами? — Нямаше време за губене. Помоли се краката на Емджей и неговият врат да издържат, наведе глава и се понесе напред като подивял бик. От силата на удара мъжът политна назад и главата му издрънча в стоманената врата. Джек, окървавен, натъртен и изтощен, замахна с коляно и чу приятния звук на въздух, излитащ от спукан балон.

Изви назад ръката на мъжа и, като примигваше от щипещата пот и топлия дъжд, закопча и втората белезница.

— Ще се върна за теб — обеща той, грабна телефона на Емджей и хукна да я търси.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джек й бе казал ако нещо се обърка, да тича към търговската улица, да се изгуби сред тълпите, да вика ако трябва. С това намерение Емджей се насочи натам. Главната й цел бе да отдалечи втория убиец от Джек и да му даде шанс да се пребори със своя противник.

Ала докато бягаше към магазините с техните ярки реклами за разпродажби, видя двойки, семейства, деца, водени за ръка, бебета в колички. И си помисли как мъжът, който я преследваше, бе бръкнал в джоба си.

Помисли какво можеше да стане, ако гръмнеше този пистолет, насочен към нея сред тълпата.

Затова смени рязко посоката и хукна към далечния край на паркинга.

Хвърли един бърз поглед през рамо. Бе оставила преследвача си далеч назад. Той изоставаше, сигурно прегрял в провисналия си костюм и кожени обувки. Хлъзгави обувки върху мокри плочки. Колко ли още щеше да я гони, преди да се откаже и да се върне да търси приятеля си?

И да налети на Джек.

Нарочно забави крачка и го остави да скъси дистанцията, за да поддържа интереса му. За миг си помисли, че той можеше просто да стреля и да забие един куршум в крака й. Или в гърба й. С тази мисъл в главата се хвърли между паркираните коли.

Сега чуваше собственото си дишане. Все едно че бе тичала петдесет метра с препятствия в убийствената жега на лятна буря. Приклекна зад един микробус, изтри потта от челото си и се опита да мисли.

Можеше ли да се върне обратно и да намери начин да помогне на Джек? Дали горилата вече го бе проснал в праха и бе тръгнал да помага на приятеля си? Колко още щеше да работи късметът й, преди някое невинно четиричленно семейство, натоварено с покупки, да се втурне под дъжда и да попадне между куршумите?

Съсредоточила се повече върху безшумността, отколкото върху скоростта, припълзя зад микробуса и се промъкна към една кола. Трябваше да си поеме въздух, трябваше да мисли. Трябваше да види какво става зад къщата на Салвини.

Опря се с трепереща ръка на бронята на колата и рискува да хвърли един бърз поглед.

Преследвачът й бе по-близо, отколкото бе очаквала. Бе през четири коли отляво и изобщо не бързаше. Тя припряно се скри и опря гръб на калника. Ако си останеше тук, щеше ли той да отмине, или щеше да я забележи?

По-добре е да умреш, докато бягаш, реши Емджей, или с вдигнати юмруци, отколкото да те сгащят зад някаква евтина вносна кола.

Пое въздух, изрече наум още една молитва за Джек и отново хукна. Това, което накара сърцето й да спре, бе свистенето на куршум, отскочил от асфалта зад нея. Тя усети как в джинсите й се удари едно остро камъче.

Той стреляше по нея. Сърцето й прескачаше от гърлото до стомаха и обратно като топче за пинг-понг.

Емджей се хвърли зад една паркирана кола. Още няколко сантиметра, и куршумът щеше да я улучи.

Бе я проследил, разбра тя. А сега трябваше само да я изчака да се умори и да я притисне в ъгъла като заек. Е, Емджей щеше да се погрижи това да не се случи.

Стисна зъби и се пъхна по корем под колата, без да обръща внимание на калта и на миризмата на газ и бензин, и пропълзя като змия под следващата кола.

Сега го чуваше. Мъжът дишаше тежко и дробовете му хриптяха при всяко вдишване, свиреха при всяко издишване. Видя обувките му. Малки крака, помисли ни в клин, ни в ръкав, обути в лъснати черни обувки и найлонови чорапи.

За момент затвори очи и се опита да си го представи. Метър и седемдесет, може би осемдесет килограма. Към тридесет и пет годишен. С остри очи, остър нос. Жилав, но не як. И останал без дъх.

По дяволите, помисли тя, изведнъж развеселена. Можеше да се справи с него.

Пропълзя още пет сантиметра и тъкмо се гласеше да направи своя ход, когато видя как лъскавите обувки се вдигнаха от земята.

После пред очите й се появиха чифт протрити обувки. Обувките на Джек. Гласът на Джек задъхано редеше ругатни. Зрението й се замъгли от облекчение и ужас, когато отново чу приглушения пукот на пистолета.

Емджей ожули кожата на коленете и лактите си и изскочи изпод колата навреме, за да види как стрелецът бяга, а Джек го гони.

— Джек!

Той рязко спря, обърна се и по насиненото му лице се разля усмивка на облекчение. В този момент тя видя кръвта, просмукала ризата му.

— О, Боже! Боже мой! Ти си ранен. — Коленете й омекнаха и Емджей едва се доклатушка до него, докато Джек погледна разсеяно надолу и притисна ръка към ребрата си.

— По дяволите. — Съзнанието му отчете болката, ала съвсем замъглено, защото ръцете му бяха заети да прегърнат жената. — Колата — успя да прошепне.

— Да вървим към колата. Той се връща.

Ръката му, мокра от кръвта и дъжда, се впи в нейната.

По-късно тя щеше да си спомня как бяха бягали. Но докато се случваше, всичко това не изглеждаше реално. Крака, тропящи по тротоара, пързалящи се върху мокрите плочки, нервните удари на сърцето й, надигащото се чувство на страх и бяс, разширените от ужас очи на жената с пазарските чанти, която едва не събориха, докато бягаха.

И Джек, който не спираше да я ругае, задето не бе изпълнила онова, което й бе казал.

В момента, в който дотичаха до паркинга, камионетката с вой на гуми излетя от него.

— По дяволите и сто пъти по дяволите! — Дробовете на Джек се разкъсваха, ребрата му горяха. Той отчаяно измъкна ключовете от джоба си. — В колата! Веднага!

Емджей само дето не се хвърли през прозореца и едва запази равновесие, когато Джек извъртя рязко кормилото.

— Взел е и тритонния си приятел. След всичките тези ядове няма да ги оставим да се измъкнат. — Колата забуксува, поднесе по

мокрия асфалт и полетя след камионетката. — Извади пистолета от жабката. Дай ми го.

— Джек, за Бога, тече ти кръв!

— Не ти ли казах да бягаш? — Той натисна газта и колата се приближи с вой към задната броня на камионетката, която се носеше към магистралата. — Казах ти да се смесиш с хората, да изчезнеш. Можеше да те убие. Дай ми проклетия пистолет.

— Добре, добре. — Тя заудря с юмрук, докато успя да отвори вратичката. — Тръгва към околовръстния.

— Виждам какво прави.

— Недей да стреляш по него. Можеш да уцелиш някой нещастник.

Джек измъкна пистолета от ръката й, зави по отклонението и колата занесе по хлъзгавия път.

— Аз уцелвам това, по което се целя. А сега си закопчай колана и мълчи. По-късно ще се разправям с теб.

Емджей толкова се страхуваше за него, че дори не мигна при тези думи. Той се провираше като луд през движението, притискаше се като влюбен към бронята на камионетката. А когато минаха над сто и четиридесет километра в час, я обзе някакво студено вцепенение, сякаш се бе нагълтала с приспивателни.

— Ще убиеш някого — каза спокойно. — Това може дори да не сме ние.

— Мога да карам кола. — Това поне бе напълно вярно. Джек се промъкваше между автомобилите и камионите, без да изпуска мишената си, като торпедо, ориентиращо се по топлинната следа. Новите му гуми здраво зацепваха върху хлъзгавия път. Бяха толкова близо, че тя видя как едрият мъж, превит на седалката до шофьора, се обърна и изръмжа.

— Да, за теб идвам, кучи сине — процеди през зъби Джек. — Имам резервни белезници.

— Кръвта ти изтича — чу се да казва Емджей, ала думите сякаш идваха някъде извън съзнанието й.

— Имам още. — Той завъртя кормилото и спечели още няколко сантиметра. Щеше да им пресече пътя, да ги накара да отбият на банкета. Едрият бе окован, а с другия можеше да се справи.

И тогава щяха да видят.

Забеляза как шофьорът на камионетката завъртя глава, чу как гумите изскърцаха. После камионетката се разтресе и с бясна скорост се понесе към наближаващото отклонение.

— Не могат да го направят. — Джек натисна спирачките и се подготви да завие рязко. — Не могат да вземат завоя. Ще го пропуснат.

Изруга, като видя как камионетката се разлюля, изгуби контрол и със сто и двадесет километра в час се удари в мантинелата, излетя във въздуха, превъртя се веднъж и насред свиренето на спирачки на ужасените шофьори наоколо се стовари пет метра по-надолу върху склона.

Имаше време да отбие встрани и да изскочи от колата, преди експлозията да го отхвърли назад като огромна гореща ръка. Избухнаха пламъци, замириса на бензин.

— Никакъв шанс — измърмори той. — Изгубихме ги.

Тя го хвана за рамото.

— Качвай се в колата, Джек. — Сама се изненада колко спокоен и овладян бе гласът й. От всички коли изскачаха хора и тичаха към мястото на катастрофата. — Сядай. Аз ще карам.

— След всичко това… — прошепна той, замаян от дима и болката. — Изгубихме ги.

— В колата! — Поведе го натам, без да обръща внимание на развълнуваните викове. Някой със сигурност вече се бе обадил в полицията. Нямаше какво повече да правят тук. — Трябва да се махаме.

Емджей по инстинкт се насочи към апартамента си. Безопасен или не, това бе нейният дом, а Джек имаше нужда от грижи. Да кара неговата кола бе като да управлява яхта — много стара и много голяма. Със смътното чувство на изненада спря зад своята спортна кола.

Нищо не се бе променило, помисли тя. Колата й още бе там, сградата още си седеше. В страничния двор две деца, които не се страхуваха от дъжда, хвърляха летящи чиния, сякаш това бе един обикновен ден в един обикновен живот.

— Чакай да дойда. — Вдигна чантата си от пода и измъкна ключовете. Разбира се, Джек не я послуша и когато заобиколи колата, той стоеше отвън. — Можеш да се опреш на мен — прошепна му тя и обви ръка около кръста му. — Опри се на мен, Джек.

— Да влезем — реши той. — Поне за малко. Може скоро да се наложи отново да се местим. — Усети се, че куца заради болката в десния крак, която досега не бе почувствал.

Сърцето й бе спряло да прескача и бе като вцепенено.

— Просто трябва да те почистим малко.

— Да. Бих пийнал една бира.

— Ще ти дам — обеща Емджей и го поведе. Макар че обикновено се качваше по стълбите, сега се насочи към асансьора. — Първо да влезем. — И после в болницата, помисли тя. Само че преди всичко трябваше да види колко зле бе ранен. След като направеше каквото можеше, щеше да се обади в полицията, в болницата, във ФБР, където трябва.

Видя, че коридорът бе празен и каза наум една благодарствена молитва. Нямаше любопитни съседи, нямаше неудобни въпроси. Скъса полицейската лепенка и отключи вратата.

Изрита от пътя си една счупена лампа, заобиколи преобърнатия диван и го поведе към банята.

— Седни — заповяда и включи осветлението. — Дай да видя. — Въпреки спокойния й глас, ръцете й, когато изхлузи ризата през главата му, трепереха. — Господи, Джек, той те е пребил.

— Оставих го с лице в калта и с ръце, закопчани зад гърба му.

— Хубаво. — Насили се да откъсне поглед от яркочервените рани по тялото му и да намокри една кърпа. — Ранявали ли са те досега?

— Веднъж, в Абилен. Улучи ме в крака. Малко ме забави.

Колкото и да бе глупаво, Емджей се почувства по-добре при мисълта, че не му беше за пръв път. Притисна кърпата към ребрата му. Очите й щипеха от напиращите горещи сълзи, които не искаше да пролее.

— Знам, че боли.

— Щеше да ми дадеш една бира — напомни й той. Не беше ли прекрасна, както се правеше на милосърдна сестра, с това пребледняло лице, потъмнели очи и ръце, студени като коприна?

— След минутка. Сега стой мирно. — Приклекна до него, готова за най-лошото. После седна на петите си и въздъхна с облекчение. — По дяволите, Джек, това е само драскотина.

Той й се усмихна. Усещаше всяка синина и рана като карнавал на болката.

— Така ми върви.

— Очаквах да видя голяма зейнала дупка. Куршумът просто те е одраскал.

Джек погледна замислено надолу.

— Но пък доста хубаво кървеше. — Взе от нея кърпата и я притисна към дългата плитка рана. — Какво стана с онази бира?

— Ще донеса бира. Би трябвало да те хлопна с нея по главата.

— Ще си поговорим кой кого ще хлопне, след като изпия едно шише аспирин. — Той стана, трепна от болка и започна да рови в шкафчето над умивалника. — Може би ще ми донесеш една риза от колата, сладурче. Едва ли тази ще я облека повече.

— Уплаши ме. — В стомаха й се смесиха гняв, сълзи и отчаяно чувство на облекчение. — Имаш ли представа колко ме уплаши?

Джек намери аспирина, затвори шкафчето и срещна погледа й в огледалото.

— Имам представа, като знам какво изпитах аз, като те видях как се опитваш да привлечеш върху себе си огъня на онзи безмозъчен тип. Обеща ми да бягаш към магазините.

— Е, не побягнах натам. Дай ме под съд. — Ядосано го бутна отново да седне, без да обръща внимание на приглушения му стон. — Ох, стой мирно и ме остави да свърша. Би трябвало някъде тук да имам някакъв антисептик.

— Може би просто някакъв кожен ремък, който да захапя, докато сипеш сол в раните ми.

— Не ме изкушавай. — Тя намокри още една кърпа, коленичи и започна да почиства лицето му. — Окото ти е насинено, устата ти е подпухнала, а тук имаш една хубава голяма цицина. — Притисна кърпата към челото му и той отново изскимтя. — Бебе.

— Ако ще се правиш на чичо доктор, поне ми дай първо някакво обезболяващо. — Тъй като Емджей не изглеждаше склонна да му даде вода, той преглътна аспирина на сухо.

Продължи да се оплаква, докато тя проми раните му и нескопосано ги превърза. Накрая, загубила търпение, притисна устни към неговите, което му достави едновременно удоволствие и болка.

— Навсякъде, където боли, ли ще ме целунеш?

— Няма да имаш такъв късмет. — Емджей отпусна глава в скута му и изпусна една дълга, дълга въздишка. — Не ме интересува колко си луд. Аз не знаех какво друго да направя. Той идваше. Щеше да стигне до теб. Единственото, което мислех, беше как да го отклоня от теб.

Джек я погали разчувстван по косата.

— Добре, по-късно ще говорим за това. — За пръв път забеляза ожулената кожа на лакътя й. — Хей, ама и ти имаш някоя и друга рана.

— Малко ме боли — призна тя.

— Ау! Хайде, сладурче, сега аз ще бъда докторът — засмя се той. — Може малко да щипе.

— Много ще ти бъде приятно, нали… Ох! По дяволите, Джек.

— Бебе. — Ала целуна ожуленото място и старателно го превърза. — Ако още един път ме уплашиш така, цял месец ще те държа прикована за леглото.

— Само обещаваш. — Емджей се наведе и обви ръце около него. — Мъртви са, нали? Не може да са оживели.

— Не ми се вярва да са оживели. Жалко, нищо не успях да измъкна от тях.

— Нищо не успяхме да измъкнем от тях — поправи го тя. — А направихме всичко, което можехме. — Опита се да потисне тревогата, да изправи рамене. — Остават още мухльовците — започна Емджей и пребледня, като си спомни. Вероятно поне единият от братята Салвини бе мъртъв. Все пак онова там не беше Бейли, каза си тя и пое дълбоко въздух. — Е, поне мога да си взема чисти дрехи и малко пари. И ще се обадя в ресторанта. — Това бе рисковано. — Ще изчакам, докато сме готови да тръгнем, но ще проверя какво става, ще им съобщя, че съм добре и ще им дам поръчки за следващата седмица.

— Хубаво, бъди делова жена. — Той се изправи и я прегърна. — Ще намерим твоите приятелки, Емджей. Обещавам ти. И колкото и да не ми се иска, време е да се обадим в полицията.

Тя въздъхна с облекчение.

— Да. Три дена стигат.

— Ще има много въпроси.

— Тогава ще им дадем отговорите.

— Трябва да ти кажа, че човек с моята професия не е особено популярен в полицейските среди. Имам някои връзки там, ала колкото

по-високо отиваш в йерархията, толкова е по-ниско нивото на търпимост.

— Ще го преживеем. Оттук ли ще се обадим, или ще отидем направо?

— Оттук. Полицейските участъци ме изнервят.

— Няма да им дам диаманта — заяви Емджей, готова за спор. — Той е на Бейли или поне тя решава какво да се прави с него. Няма да го дам на никой, освен на нея.

— Добре — съгласи се Джек и Емджей премигна изненадано. — Ще го уредим. На първо място са тя и Грейс, после ние с теб.

Тя се усмихна и в този момент и двамата подскочиха, стреснати от резкия звън.

— Какво? — Емджей погледна към чантата си, сякаш изведнъж бе оживяла и се бе нахвърлила върху нея. — Телефонът ми звъни. Мобилният ми телефон.

Той докосна с ръка джоба си, за да се увери, че пистолетът му бе там.

— Обади се.

Емджей вдигна чантата от пода, извади телефона и натисна копчето.

— О’Лиъри. — Отпусна се на земята и очите й се напълниха със сълзи. — Бейли! Боже мой, Бейли… Добре ли си? Къде си? Ранена ли си? Какво… Какво? Да, да, аз съм добре. В моя апартамент, но къде… — Стисна ръката на Джек. — Бейли, престани да ме питаш за това и ми кажи къде си, по дяволите. Да, разбрах. Идваме след десет минути. Чакай. — Затвори. — Извинявай — каза на Джек. — Трябва. — После избухна в сълзи. — Тя е добре — успя да прошепне. — Добре е.

Той завъртя очи и я вдигне да стане.

Бе тих, спокоен квартал, с красиви стари дървета. Емджей стискаше ръцете си в скута и гледаше номерата на къщите.

— Двадесет и две, двадесет и четири… Тридесет. Тук! Тази къща. — Още докато Джек завиваше по алеята към хубава сграда във федерален стил, вече посегна към дръжката на вратата. Той просто я хвана за колана на джинсите.

— Задръж, чакай да спра.

Докато паркираше, видя жената, прелестна нежна блондинка, която тичаше към тях през мократа трева. Емджей изскочи от колата и се хвърли в прегръдките й.

Красива гледка, реши Джек и предпазливо слезе. Двете стояха под воднистата слънчева светлина и се притискаха една към друга, сякаш можеха да се погълнат, полюшваха се, говореха едновременно и просто се прегръщаха.

Ала колкото и трогателна и красива да бе тази сцена, нищо не би искал по-малко, отколкото две плачещи жени. Забеляза мъжа, застанал пред вратата, видя усмивката в очите му, прясно бинтованата му ръка. Без секунда колебание Джек обърна гръб на жените и се запъти натам.

— Кейд Парис!

Джек пое протегнатата ръка и измери притежателя й. Около метър и осемдесет и пет, строен, с кестенява коса и зелени очи, малко по-тъмни, отколкото на Емджей. Бе красив, но ръкостискането му бе силно.

— Джек Дакота.

Кейд огледа сините му и поклати глава:

— Като те гледам, би пийнал едно.

Въпреки подпухналата си устна Джек се усмихна широко.

— Братко, ти току-що стана най-добрият ми приятел.

— Влизай — покани го Кейд и хвърли един последен поглед към Емджей и Бейли. — На тях им трябва малко време, а ние можем да обменим информация.

Това отне известно време, ала Джек се чувстваше много по-спокоен, вдигнал крака върху малката масичка и с бира в ръка.

— Амнезия — измърмори той. — Трябва да й е било трудно.

— Преживя няколко тежки дни. Да види как единият и така наречен доведен брат убива другия й така наречен доведен брат и после тръгва да убива нея…

— Минахме през „Салвини“. Видях резултата.

Кейд кимна.

— В такъв случай знаеш колко е било ужасно. Ако не се беше измъкнала… Е, успяла е. Още не си спомня всичко, но е изпратила единия от диамантите на Емджей, другия на Грейс. Аз работя по този случай от петък сутринта, когато тя дойде в моя офис. А ти?

— От събота следобед — отвърна Джек и разхлади гърлото си с бирата.

— Всичко се разви много бързо. — Кейд погледна през прозореца и се намръщи. — Бейли беше изплашена, объркана, ала искаше отговори и бе решила, че един частен детектив може да й ги намери. Днес започна да си спомня.

Джек вдигна вежди и посочи към превръзката.

— От това ли ти е?

— От другия Салвини. — Очите му бяха спокойни и студени. — Мъртъв е.

Което означаваше още една задънена улица, помисли Джек.

— Смяташ ли, че всичко това е тяхна работа?

— Не. Имали са клиент. Още не съм го открил. — Кейд стана и отиде до прозореца. Емджей и Бейли още седяха на двора и говореха бързо. — Сега вече и полицията се зае. Имам един приятел, Мик Маршал.

— Да, познавам го. Един от малкото полицаи с ум и сърце.

— Мик е такъв. Но над него е Бюкенън. Който не обича много частните детективи.

— Бюкенън не обича много никого. Обаче го бива.

— Той ще иска да говори с теб и с Емджей.

При тази мисъл Джек въздъхна.

— Мисля, че бих изпил още една бира.

Кейд се засмя.

— Ще донеса по една и на двамата и ще ми разкажеш как си изкарахте почивните дни. — Обходи с поглед натъртеното лице на Джек. — И как изглежда този приятел.

— Тимъти! — възкликна изненадано Емджей. — Никога не съм го харесвала, но не съм си го представяла като убиец.

— Сякаш си беше изгубил ума. — Бейли продължаваше да я държи за ръката, сякаш се страхуваше приятелката й да не изчезне. — Всичко забравих, просто изключих. Всичко. Започнаха да се връщат малки парченца, ала не можех да ги уловя. Нямаше да се справя без Кейд.

— Нямам търпение да се запозная с него. — Емджей се вгледа замислено в очите на Бейли. — Май бързо работи, а?

— Вижда ли се? — попита Бейли и се изчерви.

— Като голяма неонова реклама.

— Минали са само дни — каза Бейли като на себе си. — Всичко се случи толкова бързо. Не ми се вярва, че са били само няколко дни. Имам чувството, че винаги съм го познавала. — Устните й трепнаха и кафявите й очи се стоплиха. — Той ме обича, Емджей. Просто така. Знам, че звучи глупаво.

— Би се изненадала, че тези дни не ми звучи глупаво. Той прави ли те щастлива? — Емджей прибра кичур коса зад ухото й. — Само това има значение.

— Не можех да си те спомня. Грейс също. — Бейли затвори очи да спре сълзите. — Знам, че бяха само два дни, но се чувствах толкова самотна без вас. После, когато започнах да си припомням, не беше нищо определено, по-скоро усещане. Че съм изгубила нещо важно. Когато наистина си спомних и отидохме в твоя апартамент, теб те нямаше. Апартаментът ти беше разбит и аз не можех да те намеря. А след това всичко се случи толкова бързо. После си спомних за телефона, който разнасяш в чантата си. Това беше само преди няколко часа. Спомних си и позвъних. И ето те тук.

— Това беше най-хубавото позвъняване в живота ми.

— Най-хубавото и в моя. — Устните и затрепериха. — Емджей, не мога да намеря Грейс.

— Знам. — Емджей обви ръка около раменете й. — Трябва да вярваме, че е добре. Тази сутрин с Джек бяхме в къщата й в провинцията. Тя е била там, усетих парфюма й. Виж, ние с теб се намерихме. Ще намерим и нея.

— Да, ще я намерим. — Заедно тръгнаха към къщата. — Този Джек… Той прави ли те щастлива?

— Да. Когато не ме вбесява.

Бейли със смях отвори вратата.

— Тогава и аз нямам търпение да се запозная с него.

— Харесва ми приятелката ти. — Джек стоеше на верандата на Кейд и се наслаждаваше на свежестта след дъжда.

— Тя също те харесва.

— Има класа. И е преживяла трудни моменти. Парис ми се струва доста умен.

— Той й е помогнал и затова го броя за приятел.

— Ние с него се осведомихме взаимно за нещата, които не знаехме. Има бърз ум, запазва самообладание. И е луд по приятелката ти.

— Мисля, че забелязах.

Джек улови ръката й и се вгледа в нея. Не толкова нежна, колкото на Бейли, помисли той, ала тясна, умела. Силна.

— Кейд може да й предложи много неща. Отново класа, пари, хубава къща. Вероятно това може да се нарече сигурност.

Емджей заинтригувано го погледна.

— Вероятно.

Не бе имал намерение да започне така, помисли Джек. Ала колкото и бързо да се развиваха някои неща, той бе решил, че животът бе прекалено кратък, за да се губи време.

— Моят старец беше нехранимайко — каза неочаквано. — Майка ми сервираше питиета на пияниците, когато беше в настроение да работи. Аз изкарах колежа, като мъкнех тухли и бърках хоросан при един зидар, което ми донесе една ненужна диплома по английска литература и специализация по антропология. Не ме питай защо, тогава ми се струваше, че така трябва. Имам спестени няколко хиляди за черни дни. В моята професия се случва да има черни дни. Държа под наем две стаи. — Почака малко, но тя не каза нищо. — Не е нещо, което може да се нарече сигурност.

— Не е.

— Това ли искаш ти? Сигурност?

— Не.

Джек прокара ръка през косата си.

— Знаеш ли как изглеждаха тези два диаманта, когато вие с Бейли ги сложихте един до друг? Бяха впечатляващи, разбира се, всичкият този огън и сила на едно място. Ала най-вече те просто изглеждаха както трябва. — Срещна очите й и се опита да прочете в тях душата й. — Понякога нещата просто са както трябва.

— А когато е така, няма нужда да търсиш причини.

— Може би. Не знам какво правя тук, не знам защо това е така. Цял живот съм живял сам и ми е харесвало. Разбираш ли?

Харесваше й раздразнението в гласа му. Емджей се усмихна доволно:

— Да, разбирам го. Вълк единак. Искаш тази нощ да виеш срещу луната, или какво?

— Не си прави майтап с мен, когато се опитвам да се обясня. — Бързо се завъртя по верандата. Между две големи дървета висеше хамак, а някъде сред мокрите зелени листа една птичка изливаше сърцето си. Животът му, мислеше Джек, никога не бе бил толкова прост, толкова спокоен, толкова прекрасен. Той нямаше какво друго да й предложи, освен себе си и чувствата си към нея. Тя трябваше да реши дали бе достатъчно като основа, върху която да се гради. — Въпросът е, че не искам да продължавам да живея живота си сам. — Вдигна рязко глава и насиненото му око проблесна изпод раздраната вежда. — Разбираш ли това?

— Защо да не го разбирам? — Самодоволната усмивка не слизаше от лицето й. — Ти си влюбен до уши в мен, приятел.

— Говори, говори. — Джек издиша шумно и сложи ръка на насинените си ребра. — Не става дума за моите чувства, а може би не става дума и за твоите. Някои неща се случват с емоциите на хората при определени обстоятелства.

— Сега пак започна да философстваш. Трябва да е от специализацията по антропология.

Той затвори очи и се помоли за търпение.

— Опитвам се да сложа картите си на масата. Ти идваш не оттам, откъдето идвам аз, и може би не искаш да вървиш натам, накъдето вървя аз. Може би искаш сега да забавиш нещата, да продължиш по-предпазливо. По-традиционно.

Сега бе неин ред да изсумти.

— На такава ли ти приличам? Традиционалистка?

Той само се намръщи още по-силно.

— Може би не, но това не променя факта, че преди една седмица ти си живееше живота по своя си начин и това ти харесваше. Сега трябва да си задаваш въпроси, да търсиш причини. Два дни с мен…

— Не задавам въпроси и не търся причини, Джек — прекъсна го Емджей. — Престанах да си живея живота по моя си начин в деня, в

който те срещнах, и съм доволна. — О, по дяволите, помисли тя. — Емджей е съкращение от Магдален Джулиет.

От него се изтръгна смях. Това бе последното нещо, което бе очаквал.

— Шегуваш се.

— Съкращение е от Магдален Джулиет — повтори тя през стиснатите си зъби. — И единствените хора, които го знаят, са родителите ми, Бейли и Грейс. С други думи, само хора, които обичам и на които вярвам, което сега включва и теб.

— Магдален Джулиет — повтори той, като опита вкуса върху езика си. — Хубаво име, сладурче.

— Казвам се Емджей. Официално Емджей, защото така исках. И ако някога ме наречеш с друга форма на Магдален Джулиет, освен Емджей, аз лично и с голямо удоволствие ще те одера жив.

Щеше да го направи, помисли той с усмивка.

— Ако не искаш да го използвам, защо изобщо ми го каза?

Тя направи крачка към него.

— Казах ти го и ти казвам и това, защото името ми е Емджей О’Лиъри и знам какво искам.

Очите му пламнаха и изгориха усмивката.

— Сигурна ли си?

— Вторият диамант е познанието. И аз знам. А ти?

— Да. — Джек пое дълбоко въздух. — Това е голяма крачка.

— Най-голямата.

— Добре. — Дланите му в джобовете бяха потни, затова ги измъкна. — Ти първа.

— Не — засмя се тя, — ти.

— Как ли пък не. Предния път аз пръв го казах. Не е честно.

Сигурно бе прав. Емджей наклони глава и добре го огледа. Да. Знаеше.

— Добре. Хайде да се оженим.

Като се наслаждаваше на обзелата го радост, той пъхна палци в джобовете си.

— Не би ли трябвало да ме попиташ? Нали разбираш, да ми направиш предложение. В такива големи моменти човек има право на малко романтика.

— Предизвикваш късмета си — засмя се тя и обви ръце около врата му. — Но какво пък, по дяволите. Ще се ожениш ли за мен, Джек?

— Разбира се, защо не?

И когато Емджей отново се засмя, той я притисна към израненото си и насинено тяло. Пасваше му идеално.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.